

# வநநம்பி



BRK

# தேவதாந்தன்







615277

24



112211



1187  
தேவகாந்தன்'ன்

---

நெருப்பு

TEVAKANTHAN

(சிறப்பு) - சிறப்பு நூல்

(முத்திரை) - முத்திரை நூல்

(சிறப்பு) - சிறப்பு நூல்

TEVAKANTHAN

---



புயற்குடி

---

## **ஆசிரியரின் நிற நூல்கள்**

1. உயிர் பயணம் (நாவல்)
2. எழுத்தாசிரியர்கள்(குறுநாவல் தொகுப்பு)
3. விதி (நாவல்)



# நெருப்பு (சிறுகதைகள்)

தேவகாந்தன்



விற்பனை உரிமை

பாரி நிலையம்

184, பிரகட்வே, சென்னை-600 108

Digitized by Noolaham Foundation.  
noolaham.org | aayanaham.org

615277

# NERUPPU

A Collection of Selected Short Stories  
By DEVAKANTHAN

Price: Rs. 30-00

- First Edition : Dec., 1995  
Pages : 172 + iv = 176  
(C) : Author  
Published by : Kumaran Publishers  
Kumaran Colony,  
1st Street,  
Madras-600 026.  
Sales Rights to : Pari Nilaiyam,  
Madras-108.

Printed at Surya Art Printers  
36, Ambethkar Main Road  
Kodambakkam, Madras-24



---

## சமர்ப்பணம்

---

கிராமத்தில்  
நிலாக் காயும் முற்றத்தில்  
என் தாயிடம்  
கதை கதையாய்க்  
கேட்டிருக்கிறேன்.  
அன்று நான்  
இன்று கதை கேட்டதற்கும்  
கதை எழுதுவதற்கும்  
பெரிய சம்பந்தமில்லைதான்.  
என்றாலும்  
என்னுள்ளத்தில்  
ஆர்வம் என்கிற விதையை  
பல தலைமுறைகளுக்கும் முந்திய  
சம்பவ சாரத்தை  
அவைதான் விழுத்தியிருக்கின்றன.  
இந்தத் தொகுப்பு  
அந்தத் தாயின்  
நினைவுகளுக்காய்.

— தேவகாந்தன்

---

## என்னுரை

இத் தொகுப்பிலுள்ள கதையொன்றின் தலைப்பையே நூலின் தலைப்பாக இட்டுவிடவில்லை என்பதை நான் இங்கே குறிப்பிட்டாக வேண்டும். ஆரம்பத்தில் நூலின் மொத்தக் கதைகளுக்கும் 'பிரவாகம்' என்ற பொதுத் தலைப்பிடுவதே எண்ணமாக இருந்தது. பின்னால் பாதி மனத்தோடு இதை மாற்றிக் கொண்டேன். ஆனாலும், அச்சக நகல்படிகளை திருத்திக் கொண்டிருந்தபோது 'நெருப்பு' என்கிற தலைப்புக்கூட மிகப் பொருத்தமாக அமைந்து விட்டதை நான் கண்டேன்.

தொகுப்புக்கான சிறுகதைகளின் தேர்வு என்னளவில் ஒரு தரிசனம்—சுயதரிசனம். என் படைப்புக்கள் பற்றிக்கூட. என் முந்திய நூல்களில் சொல்லாத சில விஷயங்களை இங்கே நான் சொல்ல முனைவது இதனால்தான்.

படைப்பின் கலைத்துவம், பிரச்சாரம் பற்றிய சமாச்சாரங்கள் ஏற்கனவே முடிந்த மாதிரி. கலைத்துவ வாதிகளும், முற்போக்கு அணியினரும் ஒரு சமரசத்துக்கு வந்திருக்கிறார்கள். அது நல்லது.

கலைத்துவம் இல்லாததை படைப்பு என்கூட ஏற்க என்மனம் ஒப்பாது. ஒரு படைப்பு, சிருஷ்டிகர்த்தாவின் மன உத்வேகத்தில் பிறப்பது. அதற்கான மூலாக்கினிபோல் அடிமனத்தே கனன்று கொண்டிருந்து, படைப்பினொடு சேர்ந்து வெளிப்பாடடைவது கருத்து. இந்தச் சேர்மானம் செம்பாகமாக அமைந்து விடும் படைப்பு மிக நல்ல நாவலாக சிறுகதையாக



கவிதையாக அமையும். இதில் ஒன்று சற்று தூக்கலாக நிற்கிற நல்ல நாவலும், நல்ல சிறுகதையும், நல்ல கவிதையும் கூட உண்டு. ஆனால், ஒன்றை மறுதலித்து வருவது நாலலுமல்ல, சிறுகதையுமல்ல, கவிதையுமல்ல. இதில் கவிதையை சற்று ஒதுக்குவதே நல்லது. அது இன்னும் சற்று நுண்மைகூடிய விஷயம்.

ஆயின், ஒரு படைப்பின் கலைத்துவ, கருத்தியல் செம்பாகம் எப்படி ஏற்படுகிறது?

அடிப்படையில் கதை எழுதுகிறவன் கலைஞனாக இருக்கவேண்டும். இந்த யோக்கியதாம்சத்தோடு, தன் சமகால சமூகத்தின் வளர்பண்பும், அதைப் பின்னிழுக்கும் சக்திகள் எவையெவையெனத் தேர்ந்துகொள்ளும் கூர்மதியும் உடையவனாக இருக்கவேண்டும். வெறுமனேயான அவதானிப்பு வெறும் அனுபவம் மட்டுமே. அனுபவம் கருத்தியலல்ல. கருத்தியலே அனுபவத்தை நெறிப்படுத்துகிறது; சரியான பார்வையில் புரிந்துகொள்ள வைக்கிறது. இக் கருத்தியல்வழி பெறப்படும் அனுபவமே, சமூகத்தின் இயற்பண்பையும், அதன் செல்நெறியையும், பல்படைத் தோலுரித்துக் காணும் ஞானத்தை சிருஷ்டிகர்த்தாவுக்கு வழங்குகிறது. இந்த ஞானம் கோஷம் போடாது. ஆன்மசுத்தியோடு இயங்கும்.

சிருஷ்டிகர்த்தாவின் கருத்தியலோடு கூடிய கூர்மதியில் படும் அனுபவம் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு நெருப்புத் தான். அது உள்மனத்தே ஆழ்ந்து கிடந்து கன்னறு கொண்டேயிருக்கும். அந்த நெருப்பின் வெம்மை, உணர்வு சூல்கொண்டு படைப்பாகும்போது, தன்னை இனங்காட்டாமலே கூடப் பிறந்துவிடுகிறது. அதுவே இலக்கியமாகும் உரிமையைக் கோரமுடியும்.

ஆக, சிருஷ்டிகர்த்தாவின் கருத்தியல்வழி அவன் இனங்கண்ட அனுபவத்தையே இங்கு நான் நெருப்பு

என்று குறிப்பிடுகிறேன். என்கதைகள் ஒவ்வொன்றி னுள்ளும் பெரிதாகவோ சிறிதாகவோ இந்த நெருப்பு இப்போதும் கனல்வதை என்னால் உணரக் கூடிய தாய் இருக்கிறவகையில் 'நெருப்பு' என்கிற பெயர் இத்தொகுப்புக்கு மிக்க பொருத்தம் ஆகிவிடுவது தெரிவதோடு, என் படைப்பின் காரணமும் காரிய மும்கூட தெளிவாக முன்வைக்கப்படப் பட்டு விடு கின்றன.

அனுபவ நெருப்பு நீண்ட காலமாக மனத்துள் ஆழ்ந்துகிடந்து, தன் தன்மையிழக்காமல் கனன்று கொண்டிருந்து, படைப்புக்கதி மிகுந்த ஒரு தருணத் தில் வெளிப்பாடடைந்த 'எங்கும் இரண்டாய்...' போன்ற கதைகளும், வெம்மையே படைப்பு அவதியை உந்தி உடனடிச் சம்பவத்தைக் கருவாகக்கொண்டு பிறந்த 'ஞானத்தீ' போன்ற கதைகளும் இத் தொகுப்பில் உண்டு. எனினும், இவை பற்றியெல்லாம் மேலே சொல்லத் தேவையில்லை. ஆனால், 'சொன் னால் சொன்னதுதான்' கதைபற்றி ஒன்று சொல்ல வேண்டும். ஏனெனில், நான் இதுவரை சொன்ன பிரமாணங்களையெல்லாம் மீறி ஜனித்த கதை இது. அதன் நியாயமே வேறு.

புராதன கிரேக்க தத்துவஞானத்திலிருந்து இயக்க வியலைப் பகுத்தெடுத்து அதை ஜெர்மன் தத்துவ ஞானமாக நெறிப்படுத்தி முன்னெடுத்த ஞானிகளுள் காண்ட்'டும் ஒருவர். இயக்கவியல்படி கடவுள் தத்துவத்தையே மறுத்தவர். ஆனாலும், பின்னாளில் தன் ஆய்வுப்போக்கினை மீறி அத் தத்துவத்தை அங்கீகரித்தார். இதுபற்றி ஒன்று சொல்லப்படுவ துண்டு இவரது நீண்டநாள் வேலைக்காரனான லாம்பெக் மிகவும் பாவம், அவனுக்கு ஒரு கடவுள் அவசியம், இல்லாவிட்டால் அவன் மகிழ்ச்சிப்பட முடியாது, மனிதனோ மகிழ்ச்சியோடிருக்கப் பிறந்



தவன், அதனால் அவன் மகிழ்ச்சிப்படுவதற்காக வாவது, செய்முறைப் பகுத்தறிவு கடவுள் இருக்கட்டுமென உத்தரவிட்டதும் என்று கூறியதாகச் சொல்வார்கள்.

இதுபோன்ற ஒரு காரணமே 'சொன்னால் சொன்னதுதான்' சிறுகதையினதும் ஆதார சுருதி. சுதுமலை பத்திரகாளி அம்மன் பற்றிய ஐதீகம், தெய்வம் குழந்தையை இரண்டாகக் கிழித்துப் போடுவதுடன் முடிந்துவிடுகிறது. கதையில் மீண்டும் குழந்தை உயிர்த்தெழுவதாக நான் அதற்கு நீட்சி கொடுத்துள்ளேன், என் மக்களுக்கு ஒரு கடவுள் வேண்டுமெனில், அவர் கருணையுள்ளவராக இருக்கட்டுமேன் என்ற சிருஷ்டித்தன அதிகாரத்தோடு.

இக் கதைபற்றி எழக்கூடிய மேன்மேலுமான யோசனைக்கு நான் இவ்வளவு சொல்வது போதும். ஒரு படைப்பு சகலநிலை விமர்சனத்துக்கும் ஆட்பட வேண்டும் என்பதே என விருப்பம். அது காய்தல் உவத்தலின்றியும், ஈவு இரக்கமின்றியும் கூட இருக்க வேண்டும். அது ஒருவேளை என்னை வெட்டுவதாயினும் சரிதான். அந்த விமர்சகர்களுக்காக:

இதிலுள்ள எல்லாக் கதைகளுமே பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவை. வெளிவந்த பத்திரிகையின் பெயரும் ஆண்டும் அவ்வக் கதைகளின் கீழே கொடுக்கப் பெற்றுள்ளன. எனினும் இங்கே அவை சுத்த சுயம்பு வாக இல்லை. வசனச் செம்மை கருதி கருத்தினைப் பேதப்படுத்தாத வகையில், சில கதைகளில் மட்டும் சில திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவ்வளவே. இனி 'நெருப்பு' உங்களுடையது.

இத்தொகுப்பு வெளிவர பல் வழிகளிலும் உறுதுணையாயிருந்த திரு. செ. கணேசலிங்கன் அவர்களுக்கு என் நன்றி.

**தேவகாந்தன்**

## பதிப்புரை

திரு. தேவகாந்தன் கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாக படைப்பிலக்கியத் துறையில் பரிச்சயமானவர். அவரது சிறுகதைகள் ஈழத்திலுள்ள பிரபல இதழ்களில் மட்டுமல்ல, தமிழகத்தில் கணையாழி, தினமணி கதிர், கஸ்கி, ஆகிய சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்து நன்கு அறிமுகமானவர். 'இலக்கு' என்ற இலக்கிய சஞ்சிகையை அதன் ஆசிரியராகவும் இருந்து சென்னையில் வெளியிட்டு வருகிறார்.

1991ல் திரு. தேவகாந்தனது 'எழுதாத-சரித்திரங்கள்' என்ற குறுநாவலும், 1993ல் 'விதி' என்ற நாவலும் தமிழகத்தில் வெளிவந்தன. சிறுகதைத் துறையிலிருந்து நாவல் எழுதுவதற்கு வளர்ச்சியடைந்த போதும் சிறுகதைகள் படைப்பதை அவர் விட்டு விடவில்லை. அவரது வளர்ச்சிப் போக்கை இச்சிறுகதைத் தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் காட்டி நிற்கும்.

திரு. தேவகாந்தனது சிறுகதைகளை தமிழ்கூறு நல்லுலக வாசகர்களுக்கு இத் தொகுப்பு மூலம் மேலும் அறிமுகப்படுத்துவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

வடபழநி  
சென்னை  
15-12-95.

**குமரன் பப்ளிஷர்ஸ்**



## உள்ளே

	பக்கம்
1. எங்கும் இரண்டாய் (கணையாழி)	9
2. உடைந்த கண்ணாடி (தாய்)	24
3. வீட்டுத் தாய் (தினமணிகதிர்)	33
4. தீர்ப்பு (சூர்யோதயா)	41
5. போராட்டம் (தினமணிகதிர்)	49
6. ஞானத்தீ (கல்கி)	50
7. ரங்கநாதன் சாரும் ஆடு குருடர்களும் (அரும்பு)	70
8. சொன்னால் சொன்னதுதான் (நிலாவரை)	77
9. நெருப்பு (தினமணிகதிர்)	88
10. வெள்ளியம்மா (சூர்யோதயா)	97
11. சத்திய வேட்கை (தினமணிகதிர்)	108
12. நியாயங்கள் (தாய்)	120
13. அப்பா பாவம் (தினமணிகதிர்)	128
14. பார்வைகள் வேறுவேறு (தாமரை)	144
15. என்ன ஆசை இது (தினமணிகதிர்)	181
16. உள்ளும் வெளியும்	164

## நாவிந்த

1	நன்றி !	1
2	தினமணி	2
3	தாய்	3
4	கல்கி	4
5	சூர்யோதயா	5
6	அரும்பு	6
7	கணையாழி	7
8	தாமரை	8
9	நிலாவரை	9
10		10
11		11
12		12
13		13
14		14
15		15
16		16
17		17
18		18
19		19
20		20
21		21
22		22
23		23
24		24
25		25
26		26
27		27
28		28
29		29
30		30
31		31
32		32
33		33
34		34
35		35
36		36
37		37
38		38
39		39
40		40
41		41
42		42
43		43
44		44
45		45
46		46
47		47
48		48
49		49
50		50
51		51
52		52
53		53
54		54
55		55
56		56
57		57
58		58
59		59
60		60
61		61
62		62
63		63
64		64
65		65
66		66
67		67
68		68
69		69
70		70
71		71
72		72
73		73
74		74
75		75
76		76
77		77
78		78
79		79
80		80
81		81
82		82
83		83
84		84
85		85
86		86
87		87
88		88
89		89
90		90
91		91
92		92
93		93
94		94
95		95
96		96
97		97
98		98
99		99
100		100

# எங்கும் இரண்டாய்...

## 1

விளக்கு வைக்கிற நேரம்.

வயலிலே தெளித்த பூச்சி கொல்லியினதும், களை நாசினியினதும் மணம் காற்றில் மிதந்து கொண்டிருந்தது.

'ஓ, வயலுக்கு இன்னிக்கு மருந்து அடிச்சிருக்காங்க போலிருக்கு' என்று மனத்துள் நினைத்துக் கொண்டே, வாய்க்காலுக்குக் குறுக்கே போடப்பட்டிருந்த மரப் பாலத்தில் ஏறினான் அருணகிரி.

அவன் கடவையைக் கடந்து கமத்துள் பிரவேசித்தான். குடிசைகளிலே ஆள் நடமாட்டம் இருப்பதற்கான அறிகுறிகள் எதுவும் தென்படவில்லை.

தூரத்துக்கு ஒன்றாகக் கமத்து மேட்டு நிலத்தில் முதலாளியின் கல்வீட்டைச் சுற்றி அமைந்திருந்த மூன்று குடிசைகளும், அரவம் எதுவுமற்று அமைதி தோய்ந்து கிடந்தன.

'கோவிந்தம்மா எங்கே போயிருப்பா?' என்று மனத்தில் விழுந்த கேள்விச் சுமையோடு குடிசையை நெருங்கி வந்தபோது, காரணம் புரியாத ஒரு கலக்கம் தன்னுடைய இதயத்தை இறுக்கி வருவதை அவன் உணர்ந்தான்.

அவன் அந்தக் கமத்துக்கு வந்து போகத் தொடங்கிய இந்த மூன்று மாத காலத்தில் சந்தித்திராத ஓர் அமைதி. அந்த மூன்று குடிசைகளிலும் மூன்று குடும்பங்கள் தங்கியிருந்து, 'கன்னா பின்னா' வென்று அந்தச் சின்னஞ் சிறுக



களெல்லாம் கத்தி விளையாடுகிற அந்த இடத்தில், அப்படி ஓர் அமைதி குடிகொண்டிருந்ததுதான் அருணகிரியின் கலக்கத்துக்குக் காரணமாயிருந்தது.

வயல் வெளியெங்கும் ஒளி மயங்கி வருகிற அந்த நேரத்தில், கோவிந்தம்மா எங்கே போயிருக்கக்கூடும் என்ற கேள்வி அவனது இதயத்திலே இரண்டாவது முறையாக ஒலித்தபோதும் விடை கிடைக்கவில்லை.

வழக்கமாக மாலையாகிய தும் தலைவாரிக் கொண்டோ, மேட்டு நிலத்தில் சூழநின்ற தென்னைமரங்களிலிருந்து விழுந்த ஓலைகளை வாய்க்கால் நீரில் நனையப் போட்டெடுத்து பின்னிக் கொண்டோ, வாசலைப் பெருக்கிக் கொண்டோ இருக்கிற கோவிந்தம்மா அவனது கண்களில் தட்டுப்படாதது மாத்திரமல்ல, அவள் இருப்பதற்கான அறிகுறிகளும் அற்றுப் போனதுதான் அவனுக்கு ஆச்சர்யமாக இருந்தது.

அருணகிரி பெரியவீட்டு முற்றத்தை அடைந்தான்.

அப்போதுதான், டிராக்டர் நிறுத்துவதற்காகக் கல்வீட்டோடு சேர்த்துக் கட்டப்பட்டிருந்த பெரிய கொட்டிலிலே முதலாளியினுடைய கார் நிற்பது தெரிந்தது. கூமத்துள் பிரவேசிக்கும்போது எழுந்த மருந்து நெடியை நினைக்க, முதலாளியினுடைய வருகைக்கான காரணத்தை இலகுவாகப் புரிந்து கொண்டான் அருணகிரி.

எப்போதுமே பார்த்திராத அந்த மனிதர்மீது, சுந்தர நாடார் குடும்பம் காரணமாக அவனது மனத்துள் வளர்ந்திருந்த கசப்பில், அந்த இடத்தில் நிற்பதற்குக்கூட அவனுக்கு ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. மாரிகாலத்து வயலில் காலின் கீழ் தவளையோ பாம்போ நசிபடுவது போன்ற அருவருப்பும் திகிலும் மேலோங்கியது.

அவரை மட்டுமல்ல, அவரைப்போன்ற எத்தனையோ பெரிய மனிதர்களை, அவர்களைப் பெரிய மனிதர்களாக உயரத்தே தூக்கி வைத்திருக்கும் அந்தச் சமுதாய



அமைப்பை அவன் எப்போதும் ஓர் அருவருப்பாக நினைத்து வெறுத்தே வந்திருக்கிறான். அந்த உணர்வு கால இட பேதமில்லாமல் எந்த நேரத்திலும், எந்த இடத்திலும் அவனுள் மேலோங்கி எழுந்திருக்கிறது. அப்படி அந்த உணர்வு கிளர்ந்தெழுகிற சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் 'தூ' வென்று பெருஞ்சத்தத்தோடு காறியுமிழ்ந்து விடுவான் அருணகிரி. அப்போது அவனிருந்த தடுமாற்றத்தில் அப்படிக்காறியுமிழ்வதற்கு மறந்து, காறியுமிழ்வதற்கான மனநிலையையும் இழந்து நகர ஆரம்பித்த போதுதான் அந்தக் காட்சி அவனது கண்ணில் விழுந்தது.

சற்றே திறந்திருந்த பெரிய வீட்டின் வாசல் கதவுக் கூடாக உள்ளே நிறைந்து வழிந்த காரிருளும், பெருக்கிய குறையோடு கதவோரமாகச் சிதறிக் கிடந்த தூசியும், மண்ணும் கிழிந்த காகிதத் துண்டுகளும் அவனது உள்ளத்தில் எழுந்திருந்த ஆச்சரியங்களையும் கலக்கங்களையும் வளர்ப்பனவாகவே இருந்தன.

ஆயினும், கோவிந்தம்மா எங்கே போயிருக்கக்கூடும் என்ற கேள்விக்கு விடையாக அந்தக் காட்சியோடு எதையும் கற்பிதம் செய்ய முடியவில்லை அவனது நினைப்பெல்லாம், முதலாளி நிற்கிறபோதே நேரத்தோடு வீட்டிலே விளக்கேற்றாமலும் கஞ்சல்களைப் பெருக்கிய குறையோடும் கோவிந்தம்மா விட்டிருக்கிறாளே என்பதுதான்.

'மனுஷன் எப்பேர்ப்பட்டவனா இருந்தாலும் சோறு போடறவனில்லையா? செய்யற வேலையள ஒழுங்காச் செய்யணும்.'

முதலாளி வந்து நிற்கிறபோது வீட்டைப் பெருக்குவது, விளக்கேற்றுவது எல்லாமே கோவிந்தம்மாதான் என்பது அவனுக்குத் தெரிந்திருந்ததனால், கோவிந்தம்மா மீது குறை காண முன்னின்றது அவனது உள்ளம்.

சாதாரணமான சமயமாக இருந்திருந்தால் அதை அப்படியே ஞாபகமாக வைத்திருந்து கோவிந்தம்ம

வந்ததும் செல்லமாகக் கடிந்து கொள்ளவேண்டும் என நினைத்திருப்பான். ஆனால், அந்த அபனது மனநிலையில் எதையும் பொருட்படுத்தாமல் அவன் மீண்டும் நகர ஆரம்பித்தபோது, லட்சுமி குடிசையிலிருந்து வெளியே வந்தாள்.

“யாரு, லெட்சுமியா? என்னா ஒருத்தரையும் காணல்லை? எல்லாரும் எங்கே போயிட்டாங்க?”

“கோயிலுக்குப் போயிருக்காங்க தாத்தா”

“எந்தக் கோயிலுக்கு..... ஓகோ..... புதூர் நாக தம்பிரான் கோயில் பொங்கலில்லையா இன்னிக்கு. அங்க தான் போயிருக்காங்களா?”

“ஆமா.”

“நீ போகலியா, அம்மா?”

“இல்லை, தாத்தா. கமத்தைப் பாத்துக்க ஆள் வேணுமே.”

“ஆமா ஆமா!”

கோவிந்தம்மா எங்கே போயிருந்தாலும் அவளைப் பார்த்துத்தான் போகவேண்டும் என்பதுபோல குடிசை வாசலிலே மெதுவாகக் குந்தினான் அருணகிரி.

லட்சுமியின் தோற்றம் புதுமையாக இருந்தது அன்றைக்கு. எப்படி அதைக் கூறுவது என்று முன்னே வந்து நிற்பதான ஒரு பாவனையுடன் குடிசைக்குள்ளே என்றோ, வெளியே என்றோ கூறமுடியாமல் வாசல் நடுவில் நின்று கைகளைப் பிசைந்து கொண்டு நின்றாள்.

‘நடக்கக்கூடாதது எதுவோ நடந்திட்ட மாதிரியோ, வரக்கூடாத நேரத்தில நான் வந்திட்ட மாதிரியோ லெட்சுமி ஏன் இப்படி அந்தரப்படுகிறா? கையைப் பிசைஞ்சு பார்வையைக் குணிகிறாளே, ஏன்?’



கலக்கம் மேலோங்க, “லெட்சுமி, கோவிந்தம்மா எங்க போயிட்டா?” என்று கேட்டான் அருணகிரி.

லட்சுமியிடமிருந்து பதிலில்லை; அந்தக் கேள்விக் கான பதிலைக் கூறமுடியாமல் திணறிக் கொண்டு நின்றாள் அவள்.

லட்சுமியின் இரண்டுங்கெட்டான் நிலையைத் தீர்த்து வைப்பது போலவும், அருணகிரியின் கேள்விக்கு விளக்க மான பதிலாயும் வாசலிலே நிறைந்து கிடந்த தூசியையும், மண்ணையும், கிழிந்த காகிதத் துண்டுகளையும் தாண்டி தூசியாய், மண்ணாய், கிழிந்த காகிதத் துண்டாய் பெரிய வீட்டின் இருண்டு கிடந்த அறைக்குள்ளிருந்து பாய்ந்து வெளியே ஓடி வந்தாள் கோவிந்தம்மா.

அதைக்கண்டு இடிவிழுந்தாற்போலக் கலங்கிப் போனான் அருணகிரி. கோவிந்தம்மா ஓடிச்சென்று தன் குடிசைக்குள்ளே மறைந்த பின்னரும், நீண்ட நேரமாகக் குடிசை வாசலைப் பார்த்தபடி கல்லாய்ச் சமைந்திருந்த அருணகிரி மெதுவாக எழுந்து, லட்சுமியைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“லெட்சுமி, நீயும் இதுக்கு உடந்தையா?” இமைகளின் நெரிவில் பிறந்தது அந்தக் கேள்வி.

கேள்வி, குற்றச்சாட்டு, ஆத்திரமென்று பல உணர்ச்சி களின் சேர்மானமாய் அவன் அந்த இடத்திலே உடல் நடுங்க நின்று அவளை விழித்துப் பார்த்தான்.

அவள் அழுதாள்.

அது அவளின் செயலற்ற தன்மையின் உருவெளிப் பாடா? அல்லது குற்றத்துக்குத் துணைபோன உள்ளத்தின் குறுகுறுப்பா? அருணகிரிக்கு விளங்கவில்லை.

“எல்லாருமாச் சேந்து இப்பிடி மண் அள்ளிப் போட்டிட்டியளே! எத்தினி நாளை இப்பிடி?”

“ஒண்ணு ஒண்ணரை மாசமாகுது. என்னை மன்னிச் சிடுங்க தாத்தா. நீங்க வந்தவுடனயே சொல்லத்தான் நினைச்சேன் வாய்வரலை, தாத்தா. ஆரம்பத்தில கோவிந்தம்மா எப்பிடியோ தப்பிக்கத்தான் பார்த்தா. குடிசையை விட்டு வெளியில ஓடியும் போனா. ஆனா முடியல்ல. கடைசியில சுந்தரம் மாமாவட காசு அஞ்சாயிரத்தையும் தர்றதாச் சொல்லி, முதலாளி அவவட வாயை அடைச்சிட்டாரு.”

சூறி முடித்ததும் லட்சுமி உள்ளே போய்விட்டாள்.

பெரிய வீட்டின் அறைக்குள்ளே அரவம் கேட்டது. அறை வாசலில் கிடந்த விளக்குமாறு ஏற்றப்பட்டு அருணகிரிக்கு முன்னால் வந்து விழுந்தது, அதைத் தொடர்ந்து ‘ஐயா’ வெளியே வந்தார். கார் இரைந்தது. அவர் போய் விட்டார்.

நடந்தது என்ன?

ஒரு ஏமாற்று; ஒரு வஞ்சகம்; ஒரு குடும்பத்தின் நிர்மூலம்.

அருணகிரிக்கு விளங்கிவிட்டது, அவனுடைய உடம்பு ஆடியது. முறுக்கி விடப்பட்ட வெண்ணிற மீசை தடித்தது. கண்கள் சிவந்து..... கலங்கி.....

“ஐயோ, என்னால எதுவும் செய்ய முடியலியே!”

அவன் அழுதான். அப்படி எதுவும் செய்ய முடியாமற் போனதற்காகத்தான் அழுதான்.

## 2

இந்திய மண்ணிலும், இலங்கை மண்ணிலும் உடைமை வர்க்கங்களுக்காய் உழைத்து உழைத்து ஓடாகிப்போன எழுபத்தோராண்டுகள் நிறைந்த உருவம்தான் அருணகிரி நாடார்.



நாற்பதாண்டுகளை இந்திய மண்ணிலே வாழ்ந்து, அதில் பதினான்கு ஆண்டுகளை கைதியாகக் கழித்து விட்டு, தெரிந்தவர்களின் முகங்களிலே கொலைகாரன், ஜெயிலுக்குப் போய்விட்டு வந்தவன் என்ற பட்டங்களோடு உலவ விரும்பாமல், செத்தால் சரி, இல்லையென்றால் இலங்கைக்கரை என்று துணிந்து கடலிலே இறங்கி இங்கு வந்து சேர்ந்தவன்தான் அருணகிரி அருணகிரியின் மீதி முப்பதாண்டுக் காலமும் மலைநாட்டின் தேயிலைத் தோட்டங்களிலே கழிந்தது.

சிறைச்சாலையைவிட்டு வெளியேறிய அருணகிரிக்கு உற்றம் சுற்றமென்று ஊரிலே யாரும் இருக்கவில்லை. அவனுடைய மனைவி குப்பம்மாவும் அவன் சிறையில் இருக்கும்போதே கண்ணை மூடிவிட்டாள். தூரத்து உறவாக இருந்த சுந்தர நாடார் குடும்பமும், தாது வருஷபஞ்சத்தோடு இலங்கைக்குத் தோணி ஏறிவிட்டதாக அறிந்தபோது சமுதாயத்தால் வெறுக்கப்பட்டுத் தனிமரமாக நின்ற அருணகிரிக்கு எட்டாத தூரமாக இருந்தாலும் அந்த உறவோடு சேர்ந்து விடவேண்டும் என்ற தாபம் பிறந்தது. வாழ்ந்தவரை போதும் என்று அவன் செத்திருப்பான். ஆனால் தூரத்துக் கரையிலிருந்த அந்த தூரத்து உறவுதான் ஆசையை ஊட்டி அவனை இலங்கைக்கு வரவைத்தது.

அருணகிரியும் எப்படியோ இலங்கைக்கு வந்து விட்டான்.

முப்பது ஆண்டுகளும் ஒவ்வொன்றாக ஓடிமறைந்தன.

மலையகத்தின் கொடுங்குளிரில் உயிரைத் தாங்கிப் பிடித்துகொண்டு வாழ்ந்த அந்த முப்பது ஆண்டுகளும் வீணாகிவிட்டது மாதிரி, சுந்தரநாடார் குடும்பத்தை அவன் சந்திக்கவே இல்லை. தகவல்களும் இல்லை.

வயோதிகத்தால் உடல் கனத்து, நினைவுகளாலும் ஏக்கங்களாலும் பணமூர் கனத்து நின்ற இறுதி நேரத்திலே தான் அவனுக்கு அப்படி ஒரு யோசனை தோன்றியது.

சுந்தர நாடார் தேயிலைத் தோட்டத்திலிருந்து யாழ்ப்பாணப் பகுதிக்குப் போயிருக்கக்கூடுமோ என்று யோசித்தான் அப்படி ஒரு யோசனை இந்த முப்பதாண்டுக் காலத்தில் தனக்கு அப்போதுதான் முதன்முதலாய் உதயமாகிறது என்று நினைத்தபோதே அவனுள்ளே இதயத்தில் மீண்டும் நம்பிக்கையொலி பூத்தது.

அவனும் யாழ்ப்பாணப் பகுதியிலுள்ள இந்த கிளிநொச்சிப் பிரதேசத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

அருணகிரி கிளிநொச்சி ரயில்வே ஸ்டேஷனில் வந்து இறங்கி நின்றபோது, உடுத்தியிருந்த உடையையும், ஒரு பழைய கம்பளிப் போர்வையையும், மடியிலே நான்காக மடித்து வைத்திருந்த அரிசிக் கூப்பனையும் தவிர, அன்றைய பொழுதுக்குக்கூட அவனிடம் ஒரு 'செம்புச் சல்லி' இருக்கவில்லை.

இந்தியாவிலிருந்து வந்து இலங்கையிலே பிரஜாவுரிமை பெற்றிருந்தவர்களுக்கு இலங்கை அரசாங்கம் வழங்கும் அந்த மஞ்சள் நிறக் கூப்பனைத் தவிர, மலையகம் அவனிடம் வேறெதையும் கொடுத்தனுப்பி வைக்கவில்லை.

ஆனால், அருணகிரி கேள்விப்பட்டிருந்தது மாதிரி, அண்மைக் காலத்தில் அந்தப் பகுதியிலே 'தோட்டக் காட்டா'னுக்கு ஏற்பட்டிருந்த 'கிராக்கி' அவனுக்கு மறுநாளே வேலை வாங்கித் தந்துவிட்டது.

கமத்துக் குடிசையிலேயிருந்து கட்டாக்காலிகளாய்த் திரியும் மாடு, எருமை போன்றவை பயிரை அழித்து விடாமல் காவலிருப்பதுதான் அருணகிரியின் வேலை. அந்த வேலையையும் செய்து, வனவிலங்குகளின் தொல்லையையும் மலேரியா அச்சத்தையும் தாங்கிக் கொள்ள அவனுக்கு மாதம் ஐம்பது ரூபா சம்பளம். அறுவடைக் காலங்களில் கொஞ்சம் 'அரை வயிறன்' நெல்லும் கிடைத்தது.



ஏழெட்டு மாதங்களாக வருவோர் போவோரிடமெல்லாம் விசாரித்ததில், பக்கத்து ஊரான உருத்திரபுரத்தில் ஒரு சுந்தர நாடார் குடும்பம் இருப்பதை அறிந்து அங்கே சென்றபோது, சுந்தரநாடார் குடும்பத்தின் கடைசிக் கொழுந்து கோவிந்தம்மாவைத் தவிர, அவனால் வேறு யாரையும் சந்திக்க முடியவில்லை.

“என்னம்மா, இப்பிடித் தனி மரமாயிட்டியே!”

அவளுக்கும் ஆறுதல் கூறமுடியாமல் தன்னையும் தேற்ற முடியாமல் அவன் துடித்தான்.

அவள் சொன்னாள்:

“என்ன செய்யிறது, தாத்தா? என்னட விதி இப்பிடி. கல்யாணத்துக்குத் தேவைன்னு சேத்து வைக்கச் சொல்லிக் குடுத்திருந்த காலையும் அப்புறமா தர்றன். அப்புறமா தர்றன்னு முதலாளி ஏய்ச்சுப்புட்டாரு.”

அதற்குமேல் கோவிந்தம்மாவை அங்கே விட்டுச் செல்ல மனமில்லாமல், “கோவிந்தம்மா, இனிமே நீ இங்கிட்டு இருக்கவேணாம். வா, என்னட குடிசையிலேயே போய் இருக்கலாம்” என்று அழைத்தான்.

அதற்கு அவள், அந்தப் போகத்து அறுவடை முடிந்ததும் வருவதாகச் சொன்னாள்.

இன்னும் இரண்டு மூன்று மாதங்கள்தானேயென்று அவனும் காத்திருந்தான்.

அதற்குள் இப்படி நடந்துவிட்டது.

சிறைக்கூடமும், கடலும், மலையகத் தேயிலைத் தோட்டமும், தான் முதன்முதலாகக் கிளிநொச்சி ரயில்வே ஸ்டேஷனில் வழிதிசை தெரியாமல் இறங்கி நின்றதும், கடைசியில் கோவித்தம்மாவைக் கண்டுபிடித்ததும் மனத்திரையிலே காட்சிகளாய் விரிய, சற்று நேரத்துக்கு முன் அருவருப்பாக இருந்த அந்த இடத்திலேயே

உடல் நடுங்க தடியை ஊன்றியபடி நின்றுகொண்டிருந்தான் அருணகிரி.

சுந்தர நாடார் குடும்பத்தைச் சந்திப்பதற்காக தான் தாண்டிய கஷ்டங்களை அவன் நினைத்தான். முப்பதாண்டுக்காலம் மலையகத்திலே காத்துக்கிடந்ததை நினைவு கூர்ந்தான். அவனுக்கு உடம்பெல்லாம் பற்றி எரிவது போலிருந்தது. அந்த அக்கினியிலேயே வெந்து அழிந்துவிடவேண்டும் போலிருந்தது அவனுக்கு. தன்னால் எதுவும் செய்ய முடியாத நிலையில், தன் நெஞ்சத்தே எழும் அக்கினியாவது அந்தக் கொடிய முதலாளியைச் சுட்டெரிக்காதோ என்று வதங்கினான். நெஞ்சக் கனலுக்குத்தான் அந்த ஆற்றல் இல்லையே! அப்படியிருந்தால், அநீதியும் அக்ரமங்களும் பஸ்பமாகிப்போய் இந்த உலகம்தான் எவ்வளவு தூய்மையாக இருந்திருக்கும்!

அவனுடைய நெஞ்சக் கனலும் யாரையும் சுட்டெரிக்கவில்லை.

### 3

நான்கு நாட்கள் எப்படியோ நகர்ந்துவிட்டன.

கிளிநொச்சி ரயில்வே ஸ்ரேஷன் வாங்கிலே தலையைச் சுற்றிய கம்பளியுடன் அமர்ந்திருந்தான் அருணகிரி. மின்விளக்கு வெளிச்சத்தில் புகையாய்ப் படிந்து வந்த பனிப்படலம் கண்ணுக்குத் தெரிந்தது. அவனுக்கு நெஞ்சு இழுத்தது. பெரிதாக இருமி கபத்தை எழுந்துபோய்துப்பிவிட்டு, மீண்டும் அந்த வாங்கிலே வந்து அமர்ந்தான்.

அவன் பதுளைக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறான்.

அவனுக்கு அந்த இடம் இப்போது கசந்துவிட்டது. அந்தப் பிரதேசமே வெறுத்துவிட்டது.



பதுளைக்கு, முடித்தால் இந்தியாவுக்கே போய்விட, எங்கேயிருந்தாலும் இனிமேல் தான் ஒரு தனிமரமே என்ற எண்ணத்தில் அவன் தீர்மானித்துவிட்டான்.

கோவிந்தம்மாளைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஸ்ரேஷ்டனுக்கு வருமுன்னர் மனம் துடிதுடித்ததுதான். அந்த எண்ணத்தைக் கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டான் அருணகிரி.

நடந்ததெல்லாவற்றையும் கனவாக நினைத்து மறந்துவிட்டு, அவளை அப்போதே தன்னுடன் வந்து விடும்படி வற்புறுத்தினான்.

அவள் அப்போது தன்னுடன் வராவிட்டால் அந்த முற்றத்து மண்ணை மிதிக்கப்போலதில்லை எனச் சொல்லிப்பார்த்தான். பிடிவாதக்காரி; கடைசி வரை மறுத்தேவிட்டாள்.

‘நீ, சொகமா கமத்துக்குப் போய்ச்சேர். தாத்தா, நான்... நான் எப்படியோ போறேன்.’

அதுதான் அவளுடைய கடைசி வார்த்தை.

அருணகிரி திரும்பிவிட்டான்.

ரயில்வே ஸ்ரேஷ்டனில் அமர்ந்திருந்த அருணகிரி கோவிந்தம்மாவின் பேச்சை நினைத்துச் சிரித்துக்கொண்டான். “என்னிய சொகமா போய்ச்சேரட்டுமாமே! பைத்தியக்காரி! இவ்வளவு வேதனையளோட இங்க என்னால இனிமே இருக்க முடியுமா? நான் எவ்வளவு கமைங்கள் இந்த நெஞ்சுக்குள்ள தாங்கிக்கிட்டிருக்கேனின்னு இவளுக்கு எப்பிடித் தெரியும்? பதுளைக்குப் போய்க்கொஞ்ச நாளில, பதுளைக்குப் போய்ச்சேர்றதுக்குள்ளாரகூட, நான் செத்துப்போயிடலாம். என்னட இதயத்தில நம்பிக்கை இல்லை; உடம்பில திராணி இல்லை; என் மனசில நம்பிக்கையை வளத்து, உடம்பில கொஞ்சம் தைரியத்தை வரச்செஞ்சு கொஞ்சகாலம்,

சாத்திரக்காரன் சொன்னமாதிரி என்பது வயசுவரை கூட வாழ்ந்திடலாம்தான். ஆனா, நான் ஏன் அப்பிடி வாழணும்?'— இப்படித்தான் அருணகிரி சிந்தித்தான்.

அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை.

ஸ்ரேஷ்ணில் கூட்டம் நிறைந்து வழிந்தது. எல்லோரும் ஏதோ ஒரு வகையில் உற்சாகமாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் இருப்பதாகத் தோன்றியது அவனுக்கு. ஓரிருவரே யதேச்சையாக அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தபோதும் எல்லோரும் தன்னை உற்றுப் பார்ப்பதாகவும், தன்னுடைய நிலையைப் பார்த்துப் பரிதாபப்படுவதாகவும் நினைத்தான் அவன். அப்படி எல்லோருடைய பரிதாபத்துக்கும் பாத்திரமாகவேதான் இருப்பதாக அவனுக்கும் தெரிந்தது.

முந்திய ஆண்டு அவன் வடபகுதிக்கு வந்தபோது, சுந்தரநாடார் குடும்பத்தைச் சந்திக்கவேண்டுமென்ற தாபம் மட்டுமே இருந்தது. இப்போதோ, உற்றம் சுற்றமென்று எதுவுமற்று நிச்சயமாகவும், முடிவாகவும் தான் ஒரு தனிமரமாகி இந்த உலகத் தில் தங்கிவிட்ட ஏக்கச் சுமையையும், இதற்கும் மேலாகக் கோவிந்தம்மாவின வாழ்க்கை அழிவின் அவமானத்தையும், அந்த அழிவுக்குக் காரணமானவனை அழிக்கமுடியாத ஓர் ஆற்றாமைச் சுமையையும் தாங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

இயல்பை மீறிய அந்தச் சுமையினால், வயோதிபத்தாலும், மலையகத்தின் கொடுங் குளிரினாலும் வளைக்க முடியாத அந்த உடம்பு வளைந்துபோய்க் கிடந்தது.

அந்த அவமானச் சுமையை ஒரு சிறிய கல்லை எடுத்து வைப்பதுபோல அனாயாசமாகவே இறக்கிவிட அவனுக்குத்தெரியும். அப்படி அவன் இறக்கிவைத்த சம்பலமும் அவனது இளமைக்காலத்தில், அவனது ஆயுள் தண்டனைக்குக் காரணமாய் நடந்திருக்கிறது. அந்த நிகழ்ச்சி...



எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நடந்ததானாலும், எவ்வளவு தெளிவாக அது அவனது மனத்திரையிலே விரிகிறது.

கட்டான உடலும், காளைமாட்டின் கூரிய கொம்புகள் மாதிரி திருகிவிடப்பட்ட மீசையும், இருபத்தாறே வயதுங்கொண்டு ஏறுநடைபோட்டுத் திரிந்த அருணகிரிக்கு, குப்பம்மா மனைவியாக வாய்த்த காலப்பகுதி அது.

அருணகிரிக்கு கிராமத்து பணக்காரர் ஒருவரது வாழைத் தோட்டத்திலே வேலை. குப்பம்மாவுக்கு அவருடைய பங்களாவிலே.

ஒருநாள்தனியாக இருந்த குப்பம்மாவிடம் தனது மாமிச இச்சையைக் காட்டும் வகையில் அவளது கையைப் பிடித்திழுத்து விட்டான் அந்தப் பணக்காரன்.

அலறிக்கொண்டோடிய குப்பம்மா, வாழைத் தோட்டத்திலே வாழைக்குலைகளை வெட்டி அடுக்கிக் கொண்டிருந்த அருணகிரியிடம் நடந்ததைக் கூறினாள்.

"நீ புடிச்ச கையை அந்தக் களவாணிப் பய தொட்டுட்டானே!" என்றாள்.

குப்பம்மாவின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட அருணகிரிக்கு முறுக்கிவிடப்பட்ட மீசை துடித்தது; கண்கள் சிவந்தன.

கத்தியும் கையுமாக நேரே அந்தப் பணக்காரனுக்கு முன்னால் போய் நின்றான் அவன்.

வார்த்தை தடித்து வாக்குவாதமானது.

பக்கத்தே நின்ற குப்பம்மா தடுப்பதற்குள், அருணகிரி அவனை வெட்டித் துண்டாக்கிவிட்டான்.

அது அவனது இளமைக் காலத்தில், இந்தியாவில் நடந்தது.



இது அவனது முதுமைக் காலத்தில், இலங்கையில் நடந்திருக்கிறது.

அது இந்தியா, இது இலங்கையென்ற பேதம் அவனுக்கில்லை. கோவிந்தம்மாவின வாழ்க்கையை அழித்தவனை அருகிலே கிடந்த மண் வெட்டியால் பிளந்து எறிந்து விடத்தான் நினைத்தான். ஆனால் என்ன செய்ய? அவனால் முடியவில்லையே.

நரைத்துப்போனாலும் அந்த மீசை துடித்தது. பார்வை மங்கிப்போனாலும் அந்தக் கண்கள் சினத்தை உமிழ்ந்தனதான்; ஆனால், அந்த உடலில் இணைந்து கிடந்த கைகளுக்கு அருகிலே கிடந்த மண்வெட்டியைத் தூக்கி ஓங்கி வெட்டும் வலிமை இருக்கவில்லை.

இப்படிப் பலவாறான சிந்தனைகளிலும் மிதந்து கொண்டிருந்த அருணகிரிக்கு அபூர்வமான ஓர் உண்மை அழகிய வார்த்தைகளில் புரிகிறது.

அருணகிரி நாற்பது ஆண்டுகள் இந்தியாவிலும், முப்பத்தோர் ஆண்டுகள் இலங்கையிலும் வாழ்ந்து கழித்திருக்கிறான். அந்த வாழ்வில் அவனடைந்த அனுபவங்கள் தாம் எத்தனை! எத்தனை ரகமான மனிதர்களை அவன் சந்தித்திருக்கிறான்! அப்போதெல்லாம் தெரியாத அந்த உண்மை இதோ கடந்தகால நிகழ்ச்சிகளையும், நிகழ்காலச் சம்பவங்களையும் ஒருசேர நினைத்துப் பார்க்கிற போது புலனாகிறது.

“இந்தியாவா இருந்தா என்ன, இலங்கையா இருந்தா என்ன, எந்தத் தேசத்திலும் மனுஷன் ரெண்டாய்த் தான் இருக்கறான். கஷ்டப்படுறவன் ஒரு பக்கம், கஷ்டப்படுத்தறவன் ஒரு பக்கம்; ஏழையா ஒருபுறம், ஏழை ஆக்கினவனா ஒரு புறம்; உழைக்கறவனா ஒரு கூட்டம்; உழைப்பைப் பறிக்கறவனா ஒரு கூட்டம்; சந்தோஷத்தை இழந்து ஒரு சும்பல், சந்தோஷத்தை அபகரிச்சு ஒரு சும்பல்; எந்த தேசத்தில இருந்தாலும் கஷ்டப்படுத்தறத

கூட்டத்தோட நினைப்பும் செய்கைங்களும் ஒண்ணா இருக்கு. இந்தியாவில குப்பம்மாவோட கையைப் புடிச்சிழுத்தவனுக்கும் இங்கே கோவிந்தம்மாவோட வாழ்க்கையை அழிச்சவனுக்கும் என்னத்திலே வேத்துமை? எல்லாத்திலயும் ஒத்துமை இருக்கு. ஒண்ணை ஒண்ணு அழிக்கிறதும், அழிக்கறதைத் தடுக்கறதும், இல்லாக்காட்டி அழிஞ்சே போயிடறதும் தான் மனுஷ வாழ்க்கை.

“வாழ்க்கைங்கறது, ஒண்ணோட ஒண்ணு—எங்குமே ரெண்டா இருக்கற மனுஷ சாதிக்குள்ள நடக்கற போராட்டம்தான். போராட்டம்னாலே, அங்கே ரெண்டு சாதி-இனம்-வர்க்கம் இருக்குன்னுதான் அர்த்தம் இங்கே ரெண்டு சாதி இருக்கு; இந்தியாவிலே ரெண்டு சாதி இருக்கு; எங்குமே ரெண்டு சாதிதான் இருக்கும்.”

தாரத்தே கொழும்பு மெயில் வண்டி இரைந்து கேட்டது.

பிரயாணிகள் எல்லோரும் மூட்டை முடிச்சுக்களுடன் ரயிலில் ஏறத் தயாராகினர்.

அருணகிரியும் எழுந்து, முண்டியடித்துக்கொண்டு நிற்கும் ஜனகூட்டத்தைத் தாண்டி, முண்டியடித்தபடி மக்கள் ஏறி வரும் ரயிலில் ஏறுவதற்குத் தயாரானான்.

★

கணையாழி—1985





## உடைந்த கண்ணாடி

மவுண்ட் ரோடில் எல்.ஐ.சி.க்கு எதிரேயுள்ள ஹோட்டில் டில் பஸ்ஸெடுத்து, எழிலகத்துக்கு முன்னால் இறங்கி, கடற்கரையில் கண்ணகி சிலையை நோக்கிய திசையில் தன் தோழியரோடு பேசிச் சிரித்தவாறு நடந்து கொண்டிருந்த மனோரஞ்சிதத்தின் உள்ளூணர்வில், யாரோ பின்னால் நின்று தன்னை உற்றுப் பார்ப்பதுபோல் உறுத்தியது.

திரும்பிப் பார்த்தாள்.

தனது கண்களையே அவளால் நம்ப முடியவில்லை.

எதிரே சுந்தரேசன்!

கையிலே ஒரு சிறிய பெண் குழந்தையைப் பற்றியபடி வெறுப்பு கோபம் வியாகூலம் ஆச்சரியங்களில் எதுவென்று சொல்லமுடியாத ஓர் உணர்வில் முகம் தோய்ந்து, அவளையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

அந்தக் குழந்தையைத் தவிர அவனோடு வேறு எவரும் கூட இல்லை. கடற்கரையிலேயே வேறிடத்தில் அமர்ந்திருக்கிற மாதிரியும் தோன்றவில்லை.

கடைசியாக அவர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டதற்கு இடையில் நான்கு வருட இடைவெளி இருந்தது. ஆயினும், தன்னைப் போலவே அவனும் எடுத்த எடுப்பிலேயே தன்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டான் என்பதை அவள் சுலபமாகவே அறிந்து கொண்டாள்.

அவனோடு பேசலாமா, பேச வேண்டுமா என்று ஒரு விநாடி தடுமாறினாள். பின்னர், பேசுவதில் தவறில்லை



யென்று முடிவு கட்டினாள். அவர்கள் எதிரிகளாக பிரிய வில்லைத்தான்.

“நடவுங்க, நான் இதோ வந்திடறேன்” என்று கூறிய மனோரஞ்சிதம், திரும்பி அவனை நோக்கி நடந்தாள்.

அவனும் குழந்தையை அழைத்துக் கொண்டு மெல்ல வந்தான்.

எதிரெதிரே வந்த பின்பும் வார்த்தைகள் அவர்களை மெளனிகளாக்கின. அது ‘பேசவும் வேண்டுமோ?’ என்ற நிலையல்ல. பேச முடியாதுபோன நிலை.

கடற்காற்று சற்று பலமாக வீசியது. சிவப்பாகிவிட்ட சூரியனில் பாதி கடலுள் அமிழ்ந்துவிட்டிருந்தது.

அவர்களது மனத்தில் ஆயிரம் நினைவுகள் ஞாபக மடித்தன.

நான்கு வருடங்களுக்கு முன்னால் இதே மொீனா கடற்கரையில் அவளும் அவனும் காதலர்களாக நடந்திருக்கிறார்கள். மணலில் அமர்ந்து மணிக் கணக்காய்ப் பேசியிருக்கிறார்கள். கையோடு கை கலந்து கனவு கண்டிருக்கிறார்கள்.

அவர்களது ஸ்நேகம் கல்யாணப் பேச்சுவரை கூட வந்தது. எப்படியோ அது கை கூடாமல் போய்விட்டது. ஜாதக பொருத்தமின்மை, சீதன பிடுங்குப்பாடு எதுவும் இல்லாமலே அது குழம்பிப் போனது என்பதுதான் அதிலேயுள்ள சோகம். அதை ஒரு வகையில் பெரிய சோகத்துக்குப் பதிலான சின்ன சோகம் என்றும் எடுக்கலாம்தான். ஏனெனில், இதயமொன்றிய அந்த இருவரின் குணநலன்களும் எவ்வளவு தூரத்திற்கு எதிரெதிர் திசைகளில் இருந்தன என்பதை அந்தச் சம்பவம்தான் துல்லியமாகக் காட்டியது.

அதற்குமேல் கல்யாணம் நடக்காமல் போனதே நல்லது.

நெ—2

அவளளவிலும் அப்படித்தான் நினைக்கிறானா என்று அவளுக்குத் தெரியாது. ஆனால், அவள் அப்படித்தான் நினைத்தாள்.

தன்னின் மேன்மையான குணங்களையெல்லாம் ஒதுக்கிவிட்டு, ஒரு பெண்ணுக்கு எந்தெந்த அம்சங்களில் மிருதுத்தன்மை இருக்கக் கூடாதோ அவைகளில் இறுக்கம் இருந்ததை அவர்கள் குறையாகக் கூறியது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

அந்நியர்களுக்கு முன்னால் கூச்சப்படத் தெரியாத அவளது குணத்தை எப்போதும் கடிந்துவந்த அம்மா. அவர்கள் கூறியதைக் கேட்டு கலங்கிய கண்களால் அவளைச் சுட்டாள். ஆனால், அவளது தந்தை இதமாகப் பேசி அவர்களைச் சற்றே இறங்க வைத்துவிட்டார்.

தங்கள் வீட்டுக்கு மருமகளாய் வருவதாயிருந்தால் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் வேலையை அவள் விட்டுவிட வேண்டும் என்று அவர்கள் நிபந்தனை போட்டார்கள்.

அதுவேதான் பிரச்சனையென்றால் அவள் அவர்களுக்கு வளைந்து கொடுத்திருப்பாள். அவளுக்கு அந்தச் சமூகத்தின் தன்மை, நியதிகள் தெரிந்திருந்தன. ஆனால், சும்மாவாயை வைத்துக் கொண்டிருக்க முடியாத சுந்தரேசனின் அக்கா, வேலைக்குப் போய் வருகிற பெண்ணாக இருந்தால் அவளது ஒழுக்கத்திற்கு கேடு வந்துவிடாதோ என்றாள்.

வந்ததே ஆத்திரம் ரஞ்சிதத்துக்கு. "இப்ப மட்டும் கேடு வர்லைன்னு எப்படி நம்பினீங்களாக்கும்?" என்று கேட்டு விட்டாள்.

மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கு கோபம் வந்துவிட்டது. அயல் கூடி நின்று வேடிக்கை பார்க்க புறப்பட்டு விட்டார்கள். 'வாடா, சுந்தர்' என்று அக்காள் அலற, மறுபேச்சுப் பேசாமல் எழுந்து சென்றான் சுந்தரேசன்.



அடுத்தடுத்த மாதங்களில் சென்னையிலிருந்தும் மாற்றலாகிக் கொண்டான்.

அந்தச் சம்பவம் நடந்து மூன்று மாதங்களுக்கும் பின்னால், மதுரையிலுள்ள உறவினர் வீட்டுத் திருமண மொன்றிற்கு பஸ்ஸிலே போய் வருகிறபோது ஏற்பட்ட விபத்தில் அவளது அப்பாவுக்கு ஒரு காலும், அம்மாவுக்கு பார்வையும் இல்லாமல் போய்விட்ட நிலையில் சுந்தரேசன் திடீரென ஒருநாள் வீட்டுக்கு வந்தான்.

“சரி, நீ வேலையை விடவும் வேண்டாம், என் வீட்டுக்காரர் சம்மதிக்கவும் வேண்டாம். நாம ரிஜிஸ்டர் மாடரேஜ் பண்ணிக்குவோம்” எனக் கேட்க, “என் அம்மா அப்பாவைப் பார்க்கிற பொறுப்பு இப்ப என் மேல வந்திருக்கு. அதனால் நான் கல்யாணமே செய்துக்கிறதா இல்லை. என்னை மன்னிச்சுக்குங்க” என்று தனது புதிய கடமையை முன்னிறுத்தி மறுப்புச் சொல்லிவிட்டான் மனோரஞ்சிதம்.

பேச மேற்கொண்டு ஏதுமில்லை.

சுந்தரேசன் போய் விட்டான்.

மூன்றாம் நாள் கடிதமொன்று வந்தது.

“பெற்றோரைப் பராமரிக்க வேண்டும் என்கிற உன் பொறுப்பையும், அவர்கள் மீதான உன் பாசத்தையும் நான் மெச்சுகிறேன். ஆனால்... உன்னை மனப்பூர்வமாக நேசித்தவன் நான் அதனால்தான் ஆறு மாதங்களுக்குள் மீண்டும் உன்னைத் தேடிவந்தேன். நீ இல்லையென்றால் என் வாழ்வுக்கு அர்த்தமில்லை, ரஞ்சிதம். அந்த நிலையில் எனக்கு மரணம்தான் ஒரே முடிவு. அதனால், கோப தாபத்திற்கு எந்தவித காரணம் இருப்பினும் அதை மறந்துவிட்டு, அடுத்த மாதம் ஒன்பதாம் தேதிக்குள் நல்ல முடிவோடு அலுவலகத்தில் வந்து என்னைப் பார். அடுத்த நாள் நமது திருமணம். எல்லாவகையான ஆயத் தங்களுடனும் காத்திருப்பேன். ஒன்பதாம் தேதிக்குள் நீ



வரவில்லையேல்... உறுதியாகச் சொல்கிறேன், பத்தாம் தேதி நான் உயிரோடு இருக்கமாட்டேன். ரஞ்சிதம், சாவதற்குள் வந்துவிடு."

'சாவதற்குள் வந்துவிடு!'

அந்த வரியைப் பார்த்து இதயத்துக்குள்ளாய்ச் சிரித்து விட்டு கடிதத்தை கிழித்து எறிந்துவிட்டாள் ரஞ்சிதம்.

இவ்வளவும் நடந்து நான்காண்டுகளுக்குப் பின்னால், மீண்டும் அவர்கள் எதிரெதிரே அன்று சந்தித்திருக்கிறார்கள். மனத்துள் எவ்வளவோ உணர்வலைகள் மோதினாலும், மிக்க நாகரீகமாக அந்தச் சந்தர்பத்தைக் கையாள வேண்டுமென்பது இருவருக்குமே தெரிந்தது.

"உங்க குழந்தையா?" ரஞ்சிதம் சகஜமாகக் கேட்டாள்.

"ஆமா."

அவன் அந்தப் பதிலைச் சொல்ல தாமதித்தானா?

அப்படித்தான் அவளுக்குத் தெரிந்தது. இரண்டு தரம் இமைவெட்டும் நேரம் அவன் தாமதித்தான்தான். ஆயினும், சொன்ன பதிலோடு அவன் தொடர்ந்து கேட்டான்: "என் லெட்டர் உனக்கு கிடைச்சதா?"

எந்தக் கடிதமென்று அவள் கேட்கவில்லை. அவன் ஏதைக் குறிப்பிடுகிறானென்று அவளுக்குத் தெரியும். "கிடைச்சது."

அவன் விம்மலுக்கிடையில் திணறுபவன் போல சிறிது நேரம் பேசாமலிருத்தான் பின் ஒருவாறு தன்னைச் சுதாரித்துக்கொண்டு, "நான் அந்த மாதிரி எழுதியும்கூட நீ வரலையே, ரஞ்சிதம். அந்த அளவுக்கு நான் தேவையில்லாதவனாப் போயிட்டேனா? இல்லை, அந்தளவுக்கு நீ என்மேல வைச்ச பாசம் போலியா போச்சதா?" என்று கேட்டான்

அவளைக் குற்றம் சாட்டும் கேள்விக்கு அவள் பதில் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. ஒரு நண்பனாக மட்டுமே அவள் அப்போது அவனோடு பேசிக்கொண்டிருக்கிறாள். அந்த அறிமுகத்தை மதிக்க நினைத்திருந்தால் அவனல்லவா அவளை அழைத்திருக்க வேண்டும்! எங்கோ பார்த்த ஒருத்தியாய் அவளைப் பார்த்துக்கொண்டு அவள் நிற்கையில், அவளாகத்தானே அவளைக் கண்டு பேச முன்வந்தாள்! இந்த நிலையில் அவளை அந்த மாதிரிக் கேள்வி கேட்க அவனுக்கு எந்தவிதமான தார்மீக உரிமையும் இல்லை.

ஆனால், அவள் அன்றைக்கு மிக இனிமையான மன நிலையில் நின்று கொண்டிருந்தாள். அதனால், எடுத்தெறிந்து ஒரு பதிலை அவனுக்குச் சொல்வதைவிட, ஒரு உண்மையை அவனுக்குப் புரிய வைப்பதுபோல பதிலளிப்பதே சிலாக்கியமானதென அவனுக்குப் பட்டது.

அவள் சொன்னாள்: “உங்களையும் வேண்டாதவரா நினைக்கலே. வைச்ச அன்பையும் போனியா வைக்கலே. ஏன் சுந்தர், உங்க எண்ணத்தை நான் ஏத்துக்காததால வைச்ச அன்பு, பழகின மாதிரி எல்லாம் கூடவா பொய்யு உங்களுக்குத் தோணுது?”

“வேற எப்பிடி நினைக்கிறது, ரஞ்சிதம்? இத்தனையாம் தேதிக்குள்ள வராமப் போனா சாகிறதைத் தவிர எனக்கு வேற வழியில்லைன்னு எழுதியும் கூட, அந்த லெட்டரை எள்ளளவுக்கு நீ மதிக்கலையே! அப்பிடியிருக்க, உண்மையான அன்பைத்தான் வைச்சேன்னு நீ சொன்னா...”

அவனுக்கு குரலில் கோபம் கனக்கத் தொடங்கியது.

“ஏன் நம்புறதுக்குன்ன? ஒரு வருஷத்துக்கு மேலா என்னோட நீங்க பழகியிருக்கீங்க. என்னைப்பற்றி உங்களுக்கு கண்டிப்பா தெரிஞ்சிருக்கணுமே!” அவள் சாந்தமாகக் கேட்டாள்.



“அதை நான் நம்பினா, நீ வராமப் போனதுக்கு எனக்கு சமாதானமே கிடைக்காது. ரோட்டில போறப்போ ஆக்ஸிடென்டில ஒரு மனுஷன் சாகப் போறான்னு தெரிஞ்சாலும் மனசுக்கு எவ்வளவோ கஷ்ட மாயிருக்கும், ரஞ்சிதம். முன்பின் தெரியாதவங்களா இருந்தாக்கூட இதயம் துடிக்கும். ஆனா, அந்த முன்னபின்ன தெரியாதவங்களுக்காக துடிக்கிற அளவுகூட என் விஷயத் தில உனக்குத் துடிக்காமப் போச்சே!” தூரக் கருப்பை உற்றுப்பார்த்தவண்ணம் அவன் சொன்னான்.

உண்மையாகவே அவன் துடிக்கிறான் என்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது. அந்த உணர்ச்சியில் அவளே சிறிது தடுமாறினாள். வார்த்தைகள் பஞ்சப்பட மௌனம் பூண்டாள்.

அவன் தொடர்ந்தான்: “நான் ‘சாவதற்குள் வந்து விடு’ன்ன அந்த வார்த்தைகள், உன்னையே என் முன்னால கொண்டுவந்து நிறுத்தும்னுதான் எதிர்பார்த்தேன். என் எண்ணத்துக்குச் சம்மதிச்சிருக்காட்டியும், அந்த நிலைமையில நான் எடுக்கவிருந்த முடிவை மாத்தறதுக்காகவாச்சும் நீ வந்திருக்கலாம். ஆனா வரல. குறைஞ்ச பட்சம் ஒரு லெட்டராச்சும் எழுதியிருக்கலாம். ஒரு உயிர் வீணாப் போயிடப் போகுதேன்னு துடிச்ச நீ எடுத்திருக்கக்கூடிய குறைஞ்சபட்ச முயற்சி அது.”

“ஏன் துடிக்கணும்? நீங்கதான் அந்த மாதிரிச் செய்திட மாட்டீங்கன்னு எனக்குத் தெரியுமே!” என்று கூறி மெல்லச் சிரித்தாள் அவள்.

கோபத்தோடு அவளை ஏறிட்டு நோக்கினான் அவன். “எப்பிடித் தெரியும்?”

“எப்பிடித் தெரியும்னா என்ன சொல்றது? எப்பிடியோ தெரியும்”

“நீ நினைச்சமாதிரியில்லாம நான் அந்த முடிவை எடுத்திருந்தால்?”



“எடுக்கலியே! இதோ, என் முன்னால் உடம்பும் உயிருமா நின்னுக்கிட்டிருக்கீங்களே! கல்யாணம் செய்து ஒரு குழந்தையையும் பெத்து வைச்சிருக்கீங்களே!” வார்த்தைகள் பிறந்தன அவளது வாயிலிருந்து.

அவன் திகைத்தான்.

அவளல்ல, அப்போது தானே போலியெனத் தெரிந்த தால் ஏற்பட்ட திகைப்போ?

நீண்டு கொண்டிருந்த மௌன இடைவெளியை அறுத்துக்கொண்டு, “சுந்தர் நேசம் காதல்ங்கிறதெல்லாம் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமான தேவைங்களின் தேவைக்கு வைச்ச பெயர்தான். அது ஒரு இதயசம்பந்தமான தேவை யாகக்கூட இருக்கலாம். ஆனா, இதயசுத்தியான— ஆன்ம சுத்தியான—தேவைகளையே தேவையற்றுச் செலுத்துற அன்பு, எப்பவுமே அபூர்வமாத்தான் இருந்திருக்கு. நிச்சயமா அது இந்தச் சமுதாயத்தில இல்லவே இல்லை. நானும் நீங்களும் ஒருத்தர்மேல ஒருத்தர் வைச்சது சும்மா அன்புதான். அது ஒரு நல்ல அன்பு. பொருத்தமான மனிதர்களிடத்தில— இங்க பொருத்தமான எதிர்ப்பாலா ரிடத்தில—செலுத்தின நல்ல அன்பு. நான் இல்லைங்கல. ஆனா, நீங்க இல்லாமப்போனா நானும், நான் இல்லாமப்போனா நீங்களும் செத்திடுவோம்கிற மாதிரி யான அன்பு வைக்கல. அப்பிடி வைச்சிருந்தா, ‘தம்பி, எழும்பி வாடா’ன்னு உங்க அக்கா கூப்பிட்டதும், ஒரு ‘நீ வார்த்தைகூட பேசாம நீங்களும் போயிருக்க மாட்டீங்க. வராட்டி நான் செத்திடுவேன்’னு நீங்க எழுதிய பின்னாடி நானும் வராம நின்னிருக்கமாட்டேன். நாம அன்பு வைச்சோம். கூடி வாழக் கிடைக்கல. அது வருத்தம்தான். இந்த உறவு இல்லாப் போனதில உள்ளதே அவ்வளவு தான்” என்று இயல்பாக, ஆறுதலாகச் சொன்னாள் அவள்.

அவள் முடித்தது கூட அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அவளது முதல் பாதிப் பேச்சிலேயே அவன் முழுகிப் போயிருந்தான்.

அவனது மனவோட்டத்தைத் தெரிந்து கொண்ட ரஞ்சிதம் அந்த விஷயத்தையே மாற்ற நினைத்தவள் போல, “அதுசரி, இமட்ராஸுக்கு எப்ப வந்தீங்க?” என்றாள்.

“போனமாசம். இப்ப இங்கதான் திரும்ப ட்ரான்ஸ் பராயிருக்கு.”

“ஓ...! அப்ப இனிமேலும் பார்க்க வாய்ப்பிருக்கும்னு நினைக்கிறேன். சரி, நான் வர்றேன், சுந்தர். பிரண்ட்ஸ் காத்திருப்பாங்க.”

குழந்தையின் கன்னத்தில் செல்லமாகத் தட்டிவிட்டு தன் தோழிகள் அமர்ந்திருந்த இடத்தை நோக்கி நடந்தாள் அவள்.

★

நாய்—1992



## வீட்டுத் தாய்

அவ்வளவு நிர்தாசுஷண்யமாய் அம்மாவின் அழைப்பு களை, தனிமையும் பயமும் நிறைந்து துணை தேடிய அவளின் தவிப்புகளை அவ்வளவு காலமும் புறக்கணித்து இருந்துவிட்டோமென்று எண்ணியபோது சிவலிங்கத் துக்கு நெஞ்சை முறுக்கியது.

நீண்ட நாள்களுக்குப் பிறகு அன்றைக்கு இலங்கையி லிருந்து அம்மாவின் கடிதம் வந்திருந்தது. சிறிய கடிதம் தான். குண்டு குண்டான கோணல் மாணல் எழுத்துகளில் நாலே வரிகள் எழுதியிருந்தான். தனிமையாலும் வயோதிகத்தாலும் தான் முடங்கிப்போவதைப்பற்றி முன் பெல்லாம் விஸ்தாரமாக எழுதியிருக்கிறான். அவையெது வும் ஏற்படுத்தாத பாதிப்பை, அந்த நாலு வரிக் கடிதம் அவரிடத்தில் உண்டாக்கியிருந்தது.

அவை வெறும் எழுத்து வடிவங்களா? இல்லை. எலும்பும் தோலும் ரத்தமும் தசையும் ஜீவனுமாய் அவளே நேரில் நின்று சொன்ன சப்த வடிவங்கள். பின்னர் அந்த சப்தங்களின் அர்த்த கோலத்தில் அவர் மனக் கண்ணிலும் அடிக்கடி தோன்றிக் கொண்டிருந்தாள் நரைத்த தலை, வளைந்த முதுகு, திரையோடிய தேகம். மெலிந்த சிறிய உருவம். அதுகூட ஐந்து வருஷங்களுக்கு முந்தைய தோற்றம்தான். ஆனால், முகத்தில் மட்டும் மரணத்தை முன்னறிந்துகொண்ட பீதி.

அம்மாவின் அந்த நிலைமைக்கு, தானே காரண மென்பது அப்போது அவருக்குத் தெரிந்தது.

அவளின் ஜீவஹிம்சையை உணராது இருந்துவிட் டதை எண்ணி அவர் தம்மீதே வெட்கப்பட்டார்.



தானும், தன் குடும்பமும் என்ற அளவில் சுயநல பிம்பமாகி விட்ட அசுரையில் தனக்குள்ளே க்ஷீணித்தார்.

ஆரம்பத்தில் அம்மா அடிக்கடி கடிதம் எழுதுவாள் இருக்கிற ஊரிலிருந்து கடிதத்தை எழுதி தபால் பெட்டியில் போட்டுவிட்டால், விலாசதாரரைத் தேடிக்கொண்டு அது பறந்து வந்து சேர்ந்துவிடும் என்ற உத்தரவாதம் இல்லாத தேசத்திலிருந்து, சிவம், கண்மணி, வதனா, சபேசன், உருத்திரன் என்று அந்தக் குடும்பத்திலுள்ள அத்தனைபேரையும் தனித்தனியே சுகம் கேட்டு பாசத்தைக் கொட்டுவாள்

கடிதத்தை எழுதிய பின் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்பு வருகிற மனிதர்களைத் தேடித் திரிந்து, அதை கொழும்பில் தபாலிலே சேர்க்கக் கொடுத்து, கெஞ்சாத குறையாக. 'மறந்திடாத, தம்பி' என்று ஒன்றுக்கு பத்து முறை சொல்லி அவள் அனுப்புகிற கடிதத்துக்கு அவள் அடையும் கஷ்டங்களில் பாதியைக் கருதியாவது, தானே தன் கையால் ஓர் ஆறுதலான பதிலை எழுதிப் போடாமல், 'அப்பம்மாவுக்கு ரண்டு வரி எழுதிப்போடு, வதனா' என மகளிடம் கூறிவிட்டு அசட்டையாக இருந்துவிட்ட நாள்களை அப்போது அவர் எண்ணினார்.

அதுமட்டுமா? கடந்த ஏழு, எட்டு மாதங்களாக அம்மாவின் கடிதம் வரவில்லை. அப்போதுகூட இத்தனை நாட்களாய் அம்மாவின் கடிதத்தைக் காணவில்லையே என அவர் யோசிக்கவில்லை. அவளொருத்தி தன்னந்தனியனாய் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தன் வீட்டில் இருப்பதையே மறந்து போனார். 'மாமீ!' என வாய்நிறைய அழைத்து அன்பாயும், அடக்கமாயும் பழகிய அவர் மனைவி கண்மணியும்தான். 'அப்பம்மா... அப்பம்மா' என்று அவளது கால்களைச் சுற்றிவந்த அவரது பிள்ளைகள் கூடத்தான் மறந்து போனார்கள். அவளை நினைக்க ஒரு ஜீவன் அந்த வீட்டில் இருக்கவில்லை.

சிவலிங்கமும் அவரது குடும்பத்தாரும் எண்பத் தேழாம் ஆண்டு நடுப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டு இந்தியாவுக்கு படகு ஏறினார்கள்.

ஆரம்பத்தில் அந்த வீட்டைவிட்டு வெளியேற யாருக்கும் இஷ்டம் இருக்கவில்லை. அதற்சாகவே யுத்த நிலைமையின் இறுக்கத்தைக்கூட வலிந்து குறைவாக மதிப்பீடு செய்துகொண்டு தொடர்ந்தும் அங்கே தங்க முயன்றனர். இறுதியில், அபாயங்களின்றி வாழ்வது சாத்தியமில்லை என்ற நிலையில், இந்தியா வர முடிவெடுத்தனர்.

அன்றிரவு கண்மணி கண்ணீராய்க் கொட்டி அழுதாள் வதனா கண்கலங்கித் தவித்தாள். சிவலிங்கத்துக்கும் மனத்தை என்னவோ செய்தது. வீட்டைவிட்டு வெளியேறுகிற எண்ணத்தில் அவர்கள் பெரிய மனச் சித்திரவதையே அடைந்தனர். அத்தனைக்கு அவர்களது முழுச் சேமிப்பும், உழைப்பும், ஒரு கனவின் பூர்த்தி பற்றிய பூரிப்பும் அந்த வீட்டிலே அடங்கியிருந்தன.

ஒருநாள், துணிமணிகள் அடங்கிய இரண்டு சூட்கேஸ்களுடன் அவர்கள் ஊரைவிட்டுச் செல்லத் தயாரானார்கள்.

சிவலிங்கம் அம்மாவிடம் வந்துசொன்னார்: 'அம்மா! தோணியில போறது உங்களுக்குக் கஷ்டமாயிருக்கும்' ஓட்டியும் அப்பிடித்தான் சொல்லுறான். எதுக்கும் ஒரு நாலஞ்சு மாசம் பொறுத்துக்கொள்ளுங்கோ. இவையெக்கூட்டிக்கொண்டு போய் வாடகை வீட்டுடுத்து தங்கவைச்சிட்டு திரும்பிவந்து உங்களை பிளேனில கூட்டிக்கொண்டு போறேன்.'

அம்மாவுக்கு ஒருயாதிரியாகப் போய்விட்டது. ஆயினும், தன்னால் அவர்களது பயணம் இடைஞ்சலடையக்கூடாது என நினைத்து கடைசியில் சம்மதித்தாள்.



நாலு, ஐந்து மாதங்கள்தான் பொறுத்திருக்கச் சொன்னார் சிவலிங்கம். இப்போதோ நான்கு, ஐந்து வருஷங்களே ஆகிவிட்டன. இத்தனை காலத்தில் அம்மாவைப்போய் கூட்டிவரவில்லை. அவளை ஒருமுறை பார்த்துக்கூட வரவில்லை. அவ்வளவு ஏன்? அவளது தனிமையை எண்ணி ஒழுங்கான பதில்கூட போடவில்லை.

எப்போதாவது இருந்துவிட்டு ஒருநாள் அம்மாவின் ஞாபகம் வரும். அம்மாதான் பாவம். 'நான் எப்பவருவன், வருவனென்று காத்திருக்கப்போறா' என முன்குவார் சிவலிங்கம்.

அதைக் கேட்டு, 'சும்மா இருங்கோ. இஞ்சை வந்து மாமி என்னசெய்யப்போறா? இஞ்சை சும்மா இருக்கப் போறது மாதிரி, அங்கேயே இருந்திட்டுப் போகட்டுமன். செலவுக்கு தவறாமல் காசு அனுப்புறம்தானே! இப்ப வெல்லாம் வெறு வீடாய் இருந்தால் இயக்கப் பெடியள் போய் இருந்திடுறாங்களாம். இல்லை, குண்டு வீச்சில் வீடு வாசல் அழிஞ்சுபோன ஆக்களைக் கொண்டுபோய் அதில குடிவைச்சிடுறாங்களாம். எங்களுக்கென்ன ரண்டு மூண்டு வீடா, இருக்கு? இருக்கிறது ஒரு வீடு. அதையும் விட்டிட்டு என்ன செய்யிறது? திரும்பிப்போற காலத்தில எங்க போய்க் குந்துறது?' என்று கண்மணி பொரிவாள்.

'ம்... நீ சொல்லுறதும் சரிதான். அம்மாவைக் கூட்டி வந்திட்டால், வீட்டின் நிலைமை...?' என்று கூறி அவள் பற்றிய எண்ணத்தையே மறந்துவிடுவார் அவர்.

போன வருஷம் விமானத்திலிருந்து குண்டு போடுகிறார்கள், பாதுகாப்பாய் ஒதுங்க பங்கர்கூட இல்லை. ஊரிலே பாதிப்பேர் தோணி ஏறிவிட்டார்கள். மீதிப்பேர் பங்கர் வெட்டிவிட்டார்களென்று ஊர் நிலைமையைத் தெரிவித்து, சீக்கிரமே வந்து தன்னைக் கூட்டிப்போகும்படி அம்மா அங்கிருந்து வந்த யாரிடமோ கடிதம் கொடுத்தனுப்பினாள்.



'அம்மா பாவம். கட்டாயம் பங்கர் வெட்டத்தான் வேணும்' என அக்கறையோடு நினைத்துக்கொண்டு, அடுத்த வாரமே பதுங்கு குழி வெட்டவென ஐயாயிரம் ரூபா அனுப்பினார் சிவலிங்கம். அம்மாவை அங்கே தனியாக விட்டிருந்தாலும், அவளுக்குத் தேவையான சகலதையும் அளிப்பதாகவே அவர் நம்பியிருந்தார். ஆனால், அன்று வந்த கடிதம்தான் சொல்கிறது, அவளது தேவைகளில் சிறிதளவைக் கூட நிறைவேற்றவில்லையென.

தனக்குப் பயமாக இருப்பதாக எழுதியிருக்கிறாள் அம்மா. வயதாகிவிட்டதையும் குறிப்பிட்டிருக்கிறாள். தன் முதுமையையும், அதன் முற்றிய அறிகுறிகளையும் சுட்டிய பின்னர்தான், அவளது பயம் வெறும் விமானக் குண்டு வீச்சினாலும், பீரங்கிகளின் குண்டு மழையினாலும் அல்ல என்பது அவளுக்குத் தெரியவந்திருக்கிறது.

ஏற்கனவே அவர் இதை அனுமானித்திருக்க வேண்டும். பதுங்கு குழி வெட்ட பணம் அனுப்பியதும், 'நான் தனியொருத்தி. எனக்காக எதுக்கு பங்கர் வெட்ட வேணும்? நான் பங்கர் வெட்டுவிக்கவில்லை' என அம்மா சொல்லியிருந்தாள். இதினிருந்து அவள் சாவுக்குப் பயப்படவில்லை என்பதை அவர் சுலபமாகத் தெரிந்திருக்கலாம். தவறிவிட்டார்.

அவளது பயம்... வயோதிபத்து மரண பயம்.

ஒருவகையில் அது மரணபயம்கூட அல்ல.

மரணமென்பது குண்டு வீச்சிலும் வரும். பழுத்த இலைச் சொரிவாய் முதுமையிலும் வரும். இந்த உண்மை தெரிந்தவள் அம்மா. மேலும், அவள் நிறைவாழ்வு வாழ்ந்தவள். அவளுக்கு வாழ்வின் நியதி - அதன் அநித்தியம் - தெரியும் அப்படியானவள் அந்த இயல்பான மரணத்துக்கு பயந்திருக்க முடியுமா?

அவளது பயம் ஆறு பிள்ளைகளைப் பெற்றும், இருபது, இருபத்திரண்டு பேரப்பிள்ளைகளையும், மூன்று

நான்கு கொள்ளுப் பேரர்களைக் கண்டும் அநாதரவாய்க் கிடந்து, விக்கிய தொண்டைக்கு ஒரு மிடறு தண்ணீர் கொடுக்கும் நாதி இல்லாமல் சாக வேண்டி நேரிட்டதே என்பதுதான்.

அவ்வளவு உணர்வுச் சுழிப்பில் அவளைத் தனியே தவிக்கவிடவேண்டிய நிலையொன்று வருமெனத் தெரிந்திருந்தால், ஏழு எட்டு வருஷங்களுக்கு முன்னால் தம்பி வீட்டிலிருந்து அம்மாவை கஷ்டப்பட்டு தன்னோடு கூட்டி வராமல் இருந்திருக்கலாமே என்று அப்போது ஆதங்கப்பட்டார் சிவலிங்கம்.

ஹால் இருட்டுக்குள் தனியே கிடந்து மனம் புழுங்கிய சிவலிங்கத்துக்கு அந்த நாட்கள் பசுமையாய் மனத்தில் வீறித்தன.

கணவன் மனைவி இருவருமே அரசாங்க ஊழியர்களாதலால், அவர்கள் வேலையிலிருந்து திரும்பி வரும் வரை வீட்டிலே நின்று பிள்ளைகளைப் பார்க்கவும், சமைத்து வைக்கவும் தாயாரை அழைத்துப்போனா னென்று சகோதரர்களுக்குள்ளேயே ஒரு பேச்சு எழுந்தது. அதை அறிந்த சிவலிங்கம் துடித்துப்போனார். அது அவர்கள் பேசியமாதிரி அல்ல என்பதைக் காட்டுவதற்குப் போல, கட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த அந்தப் பெரிய வீடு கட்டுமானம் பூர்த்தியானதும் 'தாய் வீடு' என அதற்குப் பெயரிட்டார்.

அது பாசாங்கு அல்ல. அவர் வைத்திருந்தது உண்மையான தாய்ப்பாசம்தான். அவருக்கு மட்டுமல்ல, பிள்ளைகள் எல்லோருக்குமே அந்தப் பாசம் அதிகம், அவர்களை கைம்பெண்ணாயிருந்து கஷ்டப்பட்டு வளர்த்தெடுத்தவள் அம்மா.

அவ்வாறு அம்மாவின் பாசத்துக்கு அறிகுறியாய் தாய் வீடு எனப்பெயர் வைத்தவர், தன்னையும் தன் மனைவி பிள்ளைகளையும் காப்பாற்றிக் கொள்ள ஊரை விட்டு ஓடி



வந்த சமயத்தில், அவளை மட்டும் அங்கே விட்டு வந்தாரே! பின்னால் அங்கேயே இருந்து அந்த வீட்டைப் பராமரிக்கிறதும், காபந்து செய்கிறதமான வீட்டுத் காயும் ஆகிவிட்டாரே!

வீட்டுத்தாய்...!

வீட்டுப் பிராணிகளாக அவர் ஆடு வளர்த்தார், கோழி வளர்த்தார், நாய் வளர்த்தார். அதுபோல... ஒரு வீட்டுத் தாயும் வளர்த்தாரோ?

அந்த நினைவே அவரைத் தகித்தது.

தலைமாட்டில் டைரி இடைக்குள் கிடந்த அம்மாவின் கடிதத்தை எட்டி எடுத்து ஹால் லைட்டைப் போட்டுக் கொண்டு மீண்டும் அதன் எழுத்துகளில் பார்வையை ஓட்டினார்.

‘சொல்லிவிட்டுப் போனதை மறந்திட்டியா, ராசா? ஆறு பிள்ளைப் பெத்தும் கடைசியில் ஒரு பிள்ளை பக்கத் துணையாய் இல்லை. இப்பவெல்லாம் இருந்திருந்திட்டு தலை சுத்தது; கண்ணை இருட்டுது; எழுபத்தைஞ்சு வயசு ஆச்சுதெல்லே! எனக்கு என்னமோ பயமா இருக்கு. ஓடி வந்து என்னை இங்கயிருந்து கூட்டிட்டுப் போ மகனே.

அவளது மனவுணர்வுகளைத் தரிசித்த பின்னான அக் கடித வாசிப்பில் அவரது கண்கள் கலங்கின. ஒரு துரோகியாய் நொந்து குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதார்.

‘அம்மா, என்னைப் பெத்த அம்மா, பயப்பிடதே யுங்கோ. இன்னும் ஒரு பத்து நாளுக்குள் வந்து உங்களைக் கூட்டி வாறேன். அந்த வீடே போனாலும் சரி, என்ன செலவு, என்ன ஆபத்து வந்தாலும் சரி ஓடிவாறன், அம்மா.’

அவரது குலுங்கிய தேகத்துள் இருந்த இதயம் பிரலாபித்தது.



அந்த தீர்மானத்தின் பின்னர்தான் அவரது துக்கத்தின் அழுத்தம் ஓரளவு தணிந்தது.

மறுநாள் காலையே தன் முடிவை வீட்டிலே தெரிவித்துவிட்டார் சிவலிங்கம்.

அது கேட்ட வதனாவின் முகம்கூட கூம்பியது.

“அப்ப அந்த வீடு...? இப்ப அது எட்டு லட்ச ரூபாய் பெறுமதியெல்லே! வதனாவின் கல்யாண ஏற்பாட்டுக்கு சீதன விஷயமாய் அதைத்தான் மலைபோல நம்பியிருக்கிறம். நீங்கள் என்னென்னடால்...” என்று இழுத்தபடி அவரை விழித்து நோக்கினாள் கண்மணி.

உறவுகள் மதிப்பிறக்கம் பெற்ற அந்தக் காலச் சூழ்நிலையை மனத்துள் நொந்துக்கொண்டே, “ஓம்... அதுவும் சரிதான். அந்த வீடு கைநழுவிப் போச்சு தெண்டால்... பிறகு வதனாவின் சீதன விஷயம்...? வேண்டாம், அம்மா இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு அங்கேயே இருக்கட்டும்” என்ற வார்த்தைகளை தடுமாற்றத்தோடு உதிர்த்தார் சிவலிங்கம்.

‘எனக்கு என்னமோ பயமா இருக்கு, ஓடிவந்து என்னை கூட்டிட்டுபோ மகனே’ என்ற அம்மாவின் கடித வாசகங்களின் சப்த அவைகள் அப்போதும் காதில் விழுந்து கொண்டிருந்தனதான். ஆனாலும்... வீடு...?

★

தினமணிகதிர் — 1992

## தீர்ப்பு

கலிலேயா நகரம்.

யேசுபிரான் ஒலிவ மலையிலிருந்து திரும்பிய நாளின் காலைப் பொழுது.

தம்மீது விசுவாசமும், விசுவாசமின்மையும் கொண்டு இருந்த அந்த யூத மக்களுக்கு, நீதிக் கதைகளின் மூலம் அவர்களின் கடைத் தேற்றத்துக்கான மார்க்கத்தை உப தேசித்துக் கொண்டிருந்தார் யேசு.

அப்போது, கையும்மெய்யுமாகப் பிடிபட்ட ஒரு விபச்சாரியைக் கொண்டு வந்து அவர் முன்னே நிறுத்தி, குற்றத்தை விளக்கியபின், மோசேயின் நியாயப் பிர மாணப்படி விதிக்கப்பட வேண்டிய தண்டனையையும் கூறிவிட்டு வேதபாரகரும், பரிசேயரும், சதுசேயரும், சேவ கரும், அவர்களைப் பின்பற்றுபவரும் ஆவலோடு நின்றிருந்தனர்.

அனைவரின் பார்வைகளும் தேவமைந்தன் மீதே மொய்த்திருந்தன.

அவரோ குனிந்த தலையோடிருந்து நிலத்தில் கோடுகள் கிழித்துக் கொண்டிருந்தார்.

பூமியில் தேவனின் ராஜ்யத்தைப் பிரகடனம் செய்து, நியாயங்களை நிறைக்க வந்த மனுஷ்ய புத்திரனில், ஒருவர் மீது நியாயந் தீர்க்கிற பொறுப்பு வலுக்கட்டாயமாகச் சுமத்தப்பட்டிருக்கிறது.

அவர் களைத்துப் போயிருந்தார். யூதேயாவில் தன்னைக் கொல்ல எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகளிலிருந்து தப்பிக்கத்தான் அவர் கலிலேயா ஓடிவந்தார். ஆனால்,



அங்கேயும் அவருக்கான சதிவலைகள் விரிக்கப்பட்டிருந்தன. அதுகூட ஒரு வலைதான். அது அவருக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் காய்க்காத அத்திமரத்தை கம்பீரமாகச் சபித்ததுபோலோ, 'ஏ, சாத்தானே, தூரப்போ' என்று ஆக்ரோஷமாய் கட்டளையிட்டதுபோலோ அப்போது அவரால் நடந்துகொள்ள முடியவில்லை.

உடலிலும் மனத்திலும் கூட ஆயாசம்.

தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்கப் போகிற சீடரை இனம் கண்டும், தன்னை அந்தக் கடைசி நாளில் மறுதலிக்கப் போகிற இன்னொரு சீடரைத் தெரிந்து கொண்டும், தன்னுடைய இறுதி நெருங்குவதை அறிந்துமிருந்த நிலையில், பிதாவானவரின் பணிப்பின் கிருத்தியங்களை முடித்து, தீர்க்கதரிசியினால் உரைக்கப்பட்டவை நிறைவேறும் படிக்கு சகலத்தையும் கிரமப்படுத்தும் கிரமத்திலும், இன்னும், நியாயங்கள் சத்தியங்கள் இந்த உலகத்தால் புரிந்துகொள்ளப்படாமலிருக்கிற மனக்களைப்பு மேலீட்டிலுமிருந்த தேவமைந்தனுக்கு இக்கட்டான ஒரு சந்தர்ப்பம் தான் அது.

குழ்நிலையின் இறுக்கம் தேவகுமாரனின் முகத்தில் மட்டுமல்ல, அங்கே குழுமிநின்ற அத்தனை பேரின் முகங்களிலும்தான் நிறைந்து கிடந்தது.

தூரத்துத் தேவாலயத்தின் கூரை உச்சியில் காலைச் சூரியன் கனக்கத் தொடங்கியிருந்தான். வெம்மை வியாபிக்க வியாபிக்க, அடங்கிக் கிடந்த தூசிப்படலம் காற்றின் மெல்லிய இழை அசைவிலும் மேலெழுந்து வளிமண்டலத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்தது. மனித மேனிகளில் வியர்வை ஊர்ந்தது.

என்ன தீர்ப்பு சொல்வதென தலைகுனிந்தபடி இருந்து சிந்தித்தார் யேசு. தீர்ப்பளிக்க அவர் தடுமாறுவதைக் கண்டு, தங்கள் வலையில் அவர் விழுந்தேவிட்டார் என மனத்துள் எக்காளமிட்டனர் மடாலயத்தார். அதிகாரத்



தோடு உபதேசிக்கும் இந்த மனிதர்தான் உண்மையான ஏசையாவாக இருக்க முடியும் எனத் துணிந்து வந்த வேளையில், அவர் அப்போது காட்டிய தயக்கமும் கலக்கமும் கண்டு மக்கள் புருவமுயர்த்திப் புதினப்பட்டனர்.

இவர்கள் எல்லோரையும் சிந்தையில் உதாசீனப் படுத்திவிட்டு அந்த கலிலேயா நகரத்து விபச்சாரியை இரக்கத்தோடு ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தன. பேதுருவின் கண்கள்.

இறக்கிறபோது எல்லா பாவங்களுமே மன்னிக்கப்படுகின்றன, மோசேயின் பிரமாணத்தை மீறிக்கூட.

தலைகுனிந்து, கரம் பிசைந்து, நாதியற்று, ஜீவனே பாரமாய், உடலே வெறுப்பாய் நிற்கிறானே, இந்தப் பெண்ணின் பாவம்கூடவோ...?

விபச்சாரியை கல்லெறிந்து கொல்லவேண்டுமென்பது பிரமாணம். தண்டனையின் நிஷ்டரேமே குற்றத்தின் பாரதூரத்தனத்தைக் காட்டுகிறதுதான்.

இருந்தாலும்....

கல்லெறிந்து இவளை — ஒரு பெண்ணை — கொன்று விடலாமா?

பேதுருவின் மனம் சஞ்சலமடைந்தது.

'ஒரு வேசிக்கு — ஆசைக்காகவன்றி காசுக்காக — ஒரு ரொட்டித் துண்டுக்காக — காமாந்தகாரரிடத்தில் ஊதியம் தேடிய வேசிக்கு — தண்டனையென்பது புறம்பாகத் தேவையேயில்லை ஏனெனில், இவள் தன் செயலால் பாவம் புரிந்தபோதே அதற்கான தண்டனையையும் அனுபவித்து விட்டாள். இவள் மட்டுமல்ல, எந்த விபச்சாரியுமே தான் விபச்சாரத்தில் ஈடுபடும்பொழுதே தன்னையே தான் சிறுமைப்படுத்தியும், தன் உடலையே தான் அசிங்கப்படுத்தியும் மனமெய்களால் ஒரு சுய தண்டனையை அடைந்து விடுகிறார்கள்.

‘அப்படி ஒரு சுய தண்டனை ஒருவரில் நிகழாத பட்சத்தில் கூட... அது அந்தமாதிரி தண்டிக்க வேண்டிய குற்றமா? இன்னும், இது குற்றமேதானா?’

பேதுரு குழம்பினான்.

தேவமைந்தனிடமிருந்து அதுவரையில் ஒரு வார்த்தை இல்லை. தலைகூட நிமிர்த்தவில்லை.

புரியாத விநாடிகள் நீண்டு நிமிஷங்களாய்க் கழிந்தன. மனம் தெளிவடைந்தது பேதுருவுக்கு.

யேசுபிரானும் அதேவேளை தலையை நிமிர்த்தினார்.

எல்லோரது கண்களும் அவர்மீது தீக்ஷணயம் அடைந்தன. சகல செவிகளும் அவர் வாயிலிருந்து வரப்போகிற சொற்களை எதிர்பார்த்து கூர்மையடைந்தன.

யேசுநாதர் சொன்னார்: “எவன் தன் வாழ்நாளில் ஒரு பாவமேனும் செய்யாதவனோ, அவன் இவள்மீது முதல் கல்லை எறிவானாக.”

தீர்ப்பைக் கேட்டவர்கள் திணறிப்போனார்கள். தாங்களே அச் சொற்களால் கல்லெறிபட்டவர்களாய்த் துடித்துப் போனார்கள்.

ஆனால், தூரத்தில் நின்ற சீமோன் பேதுரு — அது இந்த கலிலேயா பேதுரு அல்ல — தீர்ப்பின் சமத்காரத்தில் புளகித்துப் போனார்.

ஆம், அது நியாயம்தான். இவளை மன்னித்து விடுங்கள் என்று யேசுபிரான் கூறியிருந்தால், மோசேயின் பிரமாணத்தை மீறியதாக அவர்கள் இவர்மீது குற்றஞ் சாட்டி விடுவார்கள். சரி, குற்றவாளியை கல்லெறிந்து கொன்றுவிடுங்கள் என்றிருந்தால், தன் உபதேசத்தின் மன்னிப்புத் தத்துவத்துக்கெதிராகவே தீர்ப்புக் கூறியதாய் இவரை ஒரு வேஷதாரியாயும், கபடமுள்ளவராயும் காட்டி பிலாத்தின் நியாயஸ்தலத்தில் தண்டித்துவிட முடியும். மாறாக, யானும் செய்யாதவன் இவள்மீது முதல்



கல்லை எறியட்டும் என்றதனால், மோசேயின் பிரமாணத் தீர்ப்பே விதிக்கப்படுகிற வேளையிலும், இவரது மன்னிக்கும் எண்ணமே செயலாகும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. சீமோன் பேதுருவின் ஆனந்தத்திற்கு அதுதான் காரணம்.

ஆனால் இந்த பேதுருவுக்கு...

தீர்ப்பின் பிசிறு தெரிந்தது. எங்கோ ஓரிடத்தில், எந்த அளவினிலோ ஒரு பிசிறு. அந்தத் தெரிதலே ஓர் அதிர்ச்சிதான்.

தன் நழுவும் உத்தரியத்தின் முனையை கிழித்து முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு தோளில் போட்டபடி, மீண்டும் கோடு கிழிக்க ஆரம்பித்துவிட்ட மனுஷ குமாரனில் பார்வையைப் பதித்தான், எழுபது வயதான அந்தக்கிழவன்.

யேசுவின் முகத்தில் கலக்கம் தெளிந்து நிம்மதி சுடர் விடுகிறது.

அவர் வென்றுவிட்டார். அந்த இக்கட்டான நிலைமையை வெற்றி கொண்டதன் யுக்திக்காக அவர் பெருமைப் பட்டுக் கொள்ளலாம்தான்.

அங்கே பிரசன்னமாகாமல் பரிசேயரையும், மற்றையோரையும் அனுப்பிவைத்த மத ஆசாரியரின் மனக் கோட்டைகள் யேசுவின் தீர்ப்பில் — யுக்தத்தில் — சடசட வெனச் சரிந்தே போயின. அது, அந்த மனுஷகுமாரனுக்குப் போலவே பேதுருவின் மனக் கண்களிலும் பிரசன்னமாகியது. அதற்காக அவன் சிறிது மகிழ்ச்சியை அடையவும் செய்தான்.

ஆனால், அதனாலேயே தீர்ப்பின் குறையை அவன் ஒதுக்கிவிட முடியாது.

தன்னை அவர் அவமதித்துவிட்டதாகவே அவன் உணர்ந்தான். அப்போது அவர் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிற நிம்மதிகூட ஒரு மாயத்தின் பொய்மை விளைச்சலே என்பதும் அவனுக்குப் புரிந்தது. அதனால் அந்த



அவரின் நிம்மதியில் அவனுக்கு ஒரு அருவருப்புக்கூட பிறந்தது.

பேதுரு பார்வையைத் திருப்பினான்.

எறியத் தயாராய் ஏற்கெனவே கல்லெடுத்து வைத்த திருந்த ஆண்களும் பெண்களும் சிறுவர்களும் அடங்கிய அந்தக் கூட்டம் ரத்த வெறி தணியப் பெறாத ஏமாற்றத் தோடும், அது விளைத்த ஒருவகைக் கோபத்தோடும் அந்த இடத்தைவிட்டு கலைந்து கொண்டிருந்தது.

அந்த விபசாரியை இழுத்துவந்து குற்றஞ்சாட்டி நிறுத்தியவர்களும் வெக்கறைப்பட்ட முகங்களோடு மேலும் அங்கே நிற்க முடியாமல் நழுவத் தொடங்கி யிருந்தனர்.

ஆனால், பேதுரு மட்டும் ஆணி அடித்ததுபோல் அந்த இடத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்தான்.

யேசுபிரான், பேதுரு, விபசாரி மூவருமே அப்போது ஒரு களம்.

மூவர் மனத்திலும் சிந்தனைகள் வெவ்வேறு விதம்.

'யார் இந்த மனிதன்? எதற்காக இன்னும் இங்கே நிற்குகொண்டிருக்கிறான்? என் சித்தத்தின் ஏதோ ஒரு இடத்தையல்லவா இவனது பிரசன்னம் தடுமாறச் செய்து கொண்டிருக்கிறது! ஒருவேளை... ஒருவேளை...' தேவ குமாரன் மனத்தில் கேள்விகள் மண்புயலாய்ச் சுழன்றடித்தன.

அங்கே நிற்குகொண்டிருந்த விபசாரியின் மனத்திலோ திகில். 'தேவன் மன்னிக்கிறார். மனிதனோ தண்டிக்கிறான் இவன்தான் அந்தத் தண்டனையை ஆரம்பித்து வைக்கப் போகிற பாவம் செய்யாத ஆத்மாவோ?'

'எறிந்த கற்களுக்கு வேலைவர் வாய்ப்புண்டோ?' மேய்ப்பனையே அறியாத மந்தைபோன்ற அந்த மனிதருக்கு அவா. திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடியே மெல்ல நடந்தனர்.

தனக்குள் எழுந்த ஒரு சிந்திப்பால் பலரின் சித்தங்களை தான் தடுமாறச் செய்து கொண்டிருப்பது சட்டெனப் புலனாகியது பேதுருவுக்கு.

தொடர்ந்தும் அந்த இடத்தில் நிற்கக் கூடாதென எண்ணியவன் திரும்பி நடந்தான்.

நடக்கத் தொடங்குவதன் முன்னுள்ள அந்தச் சிறிய விநாடிப் பொழுதுகளின் அவகாசத்தில், யேசுவின் முகத்தை தீர்க்கமாய்ப் பார்த்தான் அவன். மனத்துள் வார்த்தைகள் வெடித்துப் பிறந்தன. 'ஏசுவே! தேவமைந்தரே! உலகை ரட்சிக்க வந்தவரே! இந்தப் பெண்ணின்மீது முதல் கல்லை எடுத்து அடிக்கும் தகுதி எனக்கு இருக்கிறதுதான். இருந்தாலும் இந்தப் பாவியரோடு சேர்ந்து நானும் விலகிப் போகிறேன். இவள் குற்றவாளியல்ல என்பதனாலேயே கல்லெடுத்து அடிக் காமல் போகிறேன். மற்றபடி நானும் கூட பாவம் செய்தவன் என்பதனால் அல்ல. அடக்குமுறையில் பலாத்காரமும், பஞ்சத்தில் திருட்டும், பசியில் வேசித்தனமும் இந்த லோகத்து தர்மங்கள், ஐயா. மலைப் பிரசங்கத்தின் போது பத்துக் கட்டளைகளில் ஒன்றாக நீரே சொல்லியிருக்கிறீர், 'விபச்சாரம் செய்யாதிருப்பாயாக!' என்று. அது வேறு. இப்போது இவள் செய்திருக்கிறாளே, இது வேறு, சாமி.

'குற்றம் சுமத்தப்பட்ட சிறிதுநேரத்தில் இவள் வழக்கை நான் தள்ளுபடியே செய்துவிட்டேன், ஆண்டவரே! இவள் மன்னிக்கப்படவும் அவசியமில்லாதவள். நிரபராதி?'

அந்த வார்த்தைப் பிரசவங்களின் பின்னர்தான் அவன் உள்ளத்திலும் ஒரு அமைதி; அவமானப்பாட்டிவிருந்து விடுபட்டதான ஒரு நிம்மதி.

மறுகணம் திரும்பிக்கொண்டு விறுவிறுவென நடந்தான் அந்தக் கிழவன். அவனது ஒவ்வொரு அடியிலும்

அதுவரை சத்தியமாய் வாழ்ந்ததாலான பெருமையும், உறுதியும் கனத்திருந்தன.

சிறிதுநேரத்தில் நிமிர்ந்து அந்தப் பெண் மட்டுமே அங்கு நிற்கக்கண்ட யேசுபிரான், அவளை அனுப்பிவிட்டு பேதுருவின் மனத்தே ஓடிய எண்ணங்களைத் தெரிந்து கொண்டவர் போல, மீண்டும் தலைகுனிந்து சிந்தனையிலாழ்ந்தார்.

★

ஞாயோதயா-1990





## போராட்டம்

மேக மூட்டத்தோடு வந்த அந்த நான்கு நாள் கோடை மழை, முதல் நாள் மாலையோடு ஓயத் தொடங்கியிருந்தாலும், சூரியன் தலைகாட்டி வானம் வெளுத்து முற்றாக அது நின்று போனதற்கான அடையாளங்கள் அன்றைய மாலையில் தான் தெரிந்தன.

தனது மாடியறையில் ஜன்னலோரமாக அமர்ந்திருந்த ஜனார்த்தனம், நேரம் ஆறு மணியடித்து பத்து நிமிஷங்களுக்கு மேலாகியும் வெளியே புறப்படுவதற்கான எந்த ஆயத்தங்களும் இன்றி, அதுபற்றிய நினைப்புத்தானுமின்றி எதிர்வீட்டு மாடி ஜன்னலையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த மாடியறையில், தனது நம்பிக்கைகளின் மீதான எந்தக் கருத்துவாதத்தில் முதல்நாள் தோற்றுப்போனாரோ, அதன் வெற்றியின் மொத்த உருவமாக அவரது நண்பர் கேசவன்கூட உட்கார்ந்து இந்த மாடியறையைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கக் கூடுமோ? 'என்னிடத்தில் உன் தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ள நீ மறுத்திருக்கலாம். ஆனால், அதை உன் சொந்த அனுபவத்தினிருந்து நீ உணர்ந்திருப்பாயே!' என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கக்கூடுமோ? இவ்வாறான நினைவுகளால் ஆளே அடங்கிப்போய் அமர்ந்திருந்தார் ஜனார்த்தனம்.

அவரது நூலகம், படுக்கையறை எல்லாமே அதுதான். பழைய கட்டடம். என்றாலும் இன்னும் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு இயற்கையைத் தாக்குப்பிடிக்கக்கூடிய ஸ்திரத்தோடு இருந்தது. ஜன்னலூடாக தூசியும் சூரியவெளிச்சமும் உள்ளே வருவதைத் தடுப்பது போல எதிரே சடைத்த மாமரக் கிளைகள். அதற்கு முன்னால் இரண்டு குட்டைத்

தென்னைகள், அவற்றின் பச்சை இலைகளில் ஓடிய மஞ்சள் ஈர்க்குகள், செம்மஞ்சள் மட்டைகள், சிவந்த இளநீர் தேங்காய்க் குலைகள், வெள்ளைகாட்டிப் பிரிந்த பாளைகள்... எந்நேரமும் கண்ணுக்கு அழகான காட்சி அந்த இடத்தில் ஜன்னலூடாக விளைந்துகொண்டிருந்தது.

ஜனார்த்தனத்திற்கு அன்றைக்கு வெளியே போகிற மனநிலையே இல்லை. ஏதோ தனக்கு ஏற்பட்ட கருத்துத் தோல்வியை ஒரு நிகழ்வில் தரிசிக்கப் போகிற அத்தனை வெறுப்பு. தோல்வியையே தாங்க முடியவில்லை. திரும்பத் திரும்ப வரும் அதன் பிம்பங்களை எப்படித் தாங்குவார் அவர்? அது எவரால்தான் தாங்கப்படவும் கூடும்?

“இந்த மழையில் வெளிய போனா உடம்புக்கு ஒத்துக் கொள்ளாது நாலு நாள் வெளிய போகாதது என்னமோ மாதிரி இருந்தது. அதுதான் உங்ககூடவாச்சும் கொஞ்ச நேரம் பேசட்டுப் போகலாமேன்னு வந்தேன்” என்று கூறிக்கொண்டு, எதிர்வீட்டு கேசவன் முதல்நாள் மதியத்துக்கு மேலே வந்திருக்காவிட்டால், ஜனார்த்தனத்திற்கு அப்படி ஒருமனநிலை ஏற்பட்டிருக்க வாய்ப்பில்லாமல் போயிருக்கலாம். ஆனால், கேசவன் வீடுதேடி வந்தாலும் வந்தார், நாற்பத்தைந்தாண்டுக்கால அவரது நம்பிக்கையே ஆட்டம் கண்டுபோனது.

வீட்டுக்கு வந்தவரை உட்கார வைத்தார் ஜனார்த்தனம். நாற்காலியில் அமர்ந்த கேசவன் ஹால் சுவரில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த காந்தி, நேரு, திலகர், அரவிந்தர், பாரதி, கோகலே போன்ற சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களின் படங்களையே நிமிர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அவற்றையே பார்க்க வந்தவர்போல அத்தனை உன்னிப்பான பார்வை.

படங்கள் ஜனார்த்தனத்திற்கு ஐசுவரியம். அது கேசவனுக்கும் தெரியும். வீட்டுப் பெண்களின் பேச்சாய் அவர் காதுக்கு எட்டிய செய்தி அது.



இருவரின் பேச்சும் சுற்றிச் சுழன்று எங்கெல்லாமோ படர்ந்தது. இறுதியாக தேசப் பிரச்சினைகளில் நிலைத்தது. ஜாதிக் கல்வரம், மதப் பூசல், பொருளாதாரப் பின்னடைவு, பிரிவினைவாதம், அதர்மத்தின் வளர்ச்சிகள் பற்றி அவர்கள் நெடுநேரம் பேசினார்கள். ஜனார்த்தனத்திற்கு இருந்த நாளையப்பொழுதின் மீதான நம்பிக்கை. கேசவனுக்கு இருக்கவில்லை. நாட்டு நடப்பு, பொது வாழ்க்கையென்று எந்த விஷயம் பற்றிப் பேசியபோதும். இந்தத் தளத்திற்கு வெளியேயுள்ள ஒரு மூன்றாவது மனிதரைப் போலவே பேசிக்கொண்டிருந்தார் கேசவன். இன்னும் இந்தியாவே அழிநிலைக்கு வந்து விட்டதென்றும், தமிழ்ப்பண்பாடு இந்திய நாகரிகமென்பதெல்லாம் வெறும் ஏட்டுச் சுரைக்காயாகத்தான் இருக்குமென்றம்கூடச் சொல்லிவிட்டார்.

அதற்கு அவரது அவநம்பிக்கையையே மாற்றுவது போன்ற கரிசனத்தோடு ஜனார்த்தனம் சொன்னார்: "நாடு என்னிக்குமே இந்த மாதிரி சீர்கெட்டுப்போய் இருந்திடாது, கேசவன் சார் ஜாதியையும் சமயத்தையும் மொழியையும் வைச்சு அரசியல்வாதிங்க தந்திரமாத் தொழில் பண்ணுறாங்க. இந்த உண்மை ஒரு நாளைக்கு மக்களுக்குப் புரியும். அப்போ ஒருதாய் வயிற்றுப் பிள்ளைங்கபோல எல்லா பேதங்களையும் மறந்து தர்மத்துக்காகப் போராட முன்வருவாங்க. அன்னிக்கு இந்தியாவின் நிலைமை, ஏன், உலகத்தின் நிலைமையுமே மாறும். நீங்க வேணும்னா பாருங்களேன்."

கேசவனுக்கு அது பீடிக்கவில்லை.

அவருக்குத் தீவிரமான தேசியப் பற்றில்லை. ஆயினும் அந்தப் பற்றின்மையை வார்த்தைகளிலோ, செய்கைகளிலோ வெளிப்படுத்தாத அளவுக்கு அவர் புத்திசாலி. உத்தியோகம், வீடு, மனைவி, பிள்ளைகளென்று அக்கறை படர்ந்திருந்த அவரது சித்தத்தில், வேறொன்றின் மீதான



அக்கறை அநாவசியமாய்ப்பட்டது. அதனால், இந்தக் கூட்டுக்கு வெளியேயுள்ள எந்த வேறு விஷயத்திலும் அவர் இதுவரை அக்கறை கொண்டிருந்ததில்லை.

தாசில்தார் அலுவலக் குமாஸ்தாவாய்க் கடைசிவரை கடமையாற்றியே பெரிய பெரிய குடும்பப் பொறுப்புகளையெல்லாம் நிறைவேற்றி ஓய்வு பெற்றவர் கேசவன். அதற்காக எத்தனையோ தியாகங்களைச் செய்தவர். வாழ்வின் இனிமையான பகுதிகளைக் கண்ணெடுத்துப் பாராதவர். உபரியாக ஒரு காபி, ஒரு வெற்றிலை, ஒரு பைசா சீசலவு அறியாதவர். அவருக்கு விரக்தி அதிகம். எதிலும்தான் விரக்தி. கடவுளில்கூட. ஜனார்த்தனத்திற்கு இது தெரிய வாய்ப்பில்லை. பார்வையில், எதிர்படுகிற வேளைகளில் புன்னகையில் மட்டுமே கேசவனைத் தெரிந்தவர் அவர். ஆயினும் அவரை ஒரு நண்பராகக் கௌரவித்தார்.

ஜனார்த்தனத்தின் பேச்சைக் கேட்டு மெல்லச் சிரித்தார் கேசவன். "ஒரு நாளைக்கு இந்த உலகம் மாறிடும்னு நீங்க நம்பறீங்க. மன்னிக்கணும். எனக்கு அந்த நம்பிக்கை இல்லை, சார் ஜாதி, இன், மத, மொழிப் பிரச்சனைகளெல்லாம் மொத்தமா வளர்ந்து இன்னிக்கு அதர்மமா உருவெடுத்திருக்கு. அதன் பிரதிபலிப்புகளைத் தான் நாம இப்போ பார்த்திட்டிருக்கோம். இனி மீட்சியில்லே. இதுதான் பிரளயம். அதர்மத்தை அழிக்கிறதுக்கான தர்மயுத்தம்னு ஒண்ணு நடக்கிறது இனிமே இந்த உலகத்திலே சாத்தியமில்லே. அப்படி சாத்தியமில்லாத தாலயே மகாபாரதம் ஓன்னும் பேசப்படுது. எல்லோருமே பொய் பேசாதவங்களா இருந்திட்டா, அரிச்சந்திரனுக்கு ஏது சார் மதிப்பு? என் வாதம் உங்களுக்கு புரியுதில்லே. மனுசனை நீங்க நம்புறீங்க. அரசியல்லேயும், சமுதாயத்திலேயும், தனிவாழ்கையிலேயும் தர்மம் சத்தியமெல்லாம் நிறையும்னு சொல்றீங்க. என்வாழ்க்கை அனுபவங்கள் அந்தமாதிரி என்னை நினைக்க வைக்கலே. இந்த மனுஷ

ஜாதியை அவங்க ரத்தம் நரம்பு தசையா எனக்குத் தெரியும். சார், தனக்காகக்கூட நிமிர்ந்து நின்னு நியாயம் பேச முடியாத ஊமையாயிட்டான் மனுஷன். நீங்க என்னடான்னா... மனுஷன் ஒரு நாளைக்கு உண்மையைப் புரிஞ்சுக்குவான், தர்மத்தை ஸ்தாபிக்க கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு வந்திடுவான்னு சொல்லுறீங்க' என்று கூறி மீண்டும் சிரித்தார் கேசவன்.

ஜனார்த்தனத்திற்கு வாயடைத்துப் போனது. தன்னுடைய நம்பிக்கையான, சகலரும் ஒத்துக்கொள்ளக்கூடிய கருத்துக்கு அப்படி ஓர் ஆவேசமான மறுப்பை கேசவன் தெரிவிப்பாரென்று அவர் எண்ணவேயில்லை.

அவரது நன்மையின் மீதான நம்பிக்கை அத்தனையும் அந்த ஒரு கணத்தில் கேசவனது வாதத்தில் தூக்கியடிக்கப்பட்டு விட்டன. 'தனக்காகக்கூட நிமிர்ந்து நின்னு நியாயம் பேசமுடியாத ஊமையாயிட்டான் மனுஷன்'. ஏதோ அது பற்றிய நம்பிக்கையீனம் தனது அடிமனத்தே கிடந்து அப்போது மேற்கிளம்பினதுபோல், கேசவனது வாதத்தில் ஆக்ரோஷமாக அவரை மறுப்பதற்கும் வார்த்தைப்பஞ்சப்பட்டார் ஜனார்த்தனம்.

ஆயினும், கேசவன் விடைப்பெற்றுச் சென்றதோடு மெல்ல மெல்ல அந்த நிகழ்வின் பாதிப்பிலிருந்து விடுபட்டார் அவர். மேலே படத்திலிருந்த மகாத்மாவின் கண்களது அன்புப் பிரவாகமும், நேருவின் பார்வையில் புலப்பட்ட நாளைய இந்தியாவுன்னமீதான நம்பிக்கையும் அவரை அந்த நிலைமைக்கு மறுபடி ஆளாக்கியிருந்தன.

மாலையானது. மழை முற்றாக விட்டபாடில்லை. பிசுபிசுத்துக்கொண்டிருந்தது. அன்றைக்கும் வெளியே போகாமல் நின்றுவிட அவரால் முடியவில்லை குடையை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

சௌராஷ்டிர நகர் எட்டாவது தெருவிலுள்ள தனது வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு, எட்டாவது தெருவைத்



தொட்டுக் கொண்டு அதன் குறுக்கே ரயில்பாதைக்குச் சமாந்தரமாய்க் கிடந்த முதலாவது தெருவில் ஏறினார் ஜனார்த்தனம்.

நெடும் பாம்பாய் வளைந்து கிடந்தது தெரு.

வழக்கமான ஜனநடமாட்டம் இல்லை. ஆங்காங்கே கணுக்காலளவு வெள்ளம். வேஷ்டியை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு, பின்னால் சேறு அடித்து விடாத அவதானத்துடன் கால்களைத் தூக்கிவைத்து நடந்தவருக்கு, தெரு விளக்குகளற்று இருண்டுபோயிருந்த அந்த இடத்தில் கால்களுக்குள் ஏதோ இடறியது திடுக்கிட்டுக் கீழே பார்த்தார். இருட்டில் எதுவுமே படவில்லை பார்வையில். ஸ்டேஷன் லைட்டுகள் கண்களைச் கூசச்செய்தனவே தவிர பார்வைக்கு உதவிசெய்யவில்லை.

அவரது கண்கள் பக்கத்தில் திரும்பின.

ஓ...

எங்கே அந்தக்குடிசைகள்? எங்கே அங்கு உறைந்த திருந்த வாழ்க்கை?

ஸ்டேஷனுக்கு முன்னால் ரோட்டின் இரண்டு பக்கங்களிலும் இருந்த பதினைந்து இருபது ரோட்டோரக் குடிசைகளும் சிதிலமாகி, வெறுமை படிந்து கிடந்தது அந்த இடம். அங்கே ஒரு டெய்லர் கடையும் இருந்தது. கந்தல்கள் தைக்கும் கடை அதுகூட இல்லை.

ஜனார்த்தனத்திற்கு மயானத்தில் நிற்கும் உணர்வு.

எப்படி அது நடந்தது என்பது தேவையற்ற விஷயம். சமூகரீதியான நியாயம் தவிர்ந்த சட்டரீதியான ஒரு தேவை அதில் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அந்த மழை நாளிலா அப்படி நடக்கவேண்டும்? கூடுகள் குலைக்கப்பட்ட குருவிகள்போல் அங்கே குடியிருந்த ரிக்ஷா வண்டிக் காரரும், பேப்பர் பொறுக்குவோரும், கிளாஸ் போத்தல்



தகர டப்பா சேகரிப்போருமான ஐம்பதுக்கும் அதிகமான அந்த குடிசைவாசிகள் எங்கே போய் ஒதுங்குவார்கள்? எங்கே பொங்கிச் சாப்பிடுவார்கள்? குடிசைப் பகுதியிலே தீப்பிடித்தால் நிவாரணம் கிடைக்கிறது. இவர்களது நன்மை தீமைகளோ இவர்களது கைகளில் மட்டும் விடுபட்டுப்போன சமூக அநீதி எவ்வாறு நிகழ்ந்தது? நினைத்தபோது ஜனார்த்தனத்தின் உள்ளம் உருகியது. கடந்த இரண்டு வருடங்களாக அந்தக் சுற்றாடலோடு மிகுந்த நெருக்கம் அவருக்கு அதனால். தான் குடியிருந்த லீட்டையே அழித்துவிட்டதைப் போன்ற சோகப் பட்டார்.

பிடுங்கியெடுத்து லாரியில் ஏற்றியதுபோக மீதமாய் பாதையில் சிதறிக் கிடந்த தடிகள், பலகைகள், கீற்று களின் மேல் அவதானமாய் மிதித்துக் கொண்டு மேலே நடந்தார் அவர். நினைவின் தகிப்பில் நின்றிருந்ததால் மழை அதிகரித்ததுகூட அவரது பிரக்ஞையில் படவில்லை

“அம்மா... ஆ... ஆ... அம்மா... ஆ...!”

எங்கோ குழந்தையொன்று அழுதது.

ஓ... அது எங்கோ அல்ல. அங்கேதான். அவருக்கு மிகச் சமீபத்திலேதான். ஜனார்த்தனம் பார்வையைத் திருப்பி மதிலோரம் பாய்ச்சினார். சுவரோடு ஒண்டிய படி தலைக்கு பிளாஸ்டிக் துணியொன்றைப் போட்டு மூடிக் கொண்டு இரண்டு உருவங்கள். அவர்களிடையே இன்னொரு மூன்றாவது சின்ன உருவம். அந்தக் குழந்தை தான் அழுதிருக்க வேண்டும்.

அந்தக் காட்சியைக் கண்ட ஜனார்த்தனத்தின் இதயம் துள்ளி வெளியே விழுந்தது. அது சோகம் மட்டுமல்ல, கோபமும் தான். 'இவங்களே தங்களை மனுஷங்களா மதிக்கலையே? இந்த மழையில் ஆடுமாடுபோல ஒதுங்கிக் கொண்டு சுவரோடு குந்தியிருக்காங்களே? தட்டினால் தானே கதவு திறக்கும்! கேட்டால்தானே கிடைக்கும்! இவங்க தங்களுக்காகக் கூட தட்டத்தெரியாதவங்களா...

தங்களுக்காகக்கூட கேட்கத் தெரியாதவங்களா இருக்காங்களே! இவங்களா தர்மயுத்தம் பண்ணி இந்த நாட்டை, இந்த லோகத்தை உய்விக்கப் போறாங்க?' அவர் உள்ளூக்காய்ச் சீறினார்.

இதே கருத்தைக்கான் கேசவனும் அன்று மாலை சொல்லியிருந்தாரோ? நெஞ்சுக்குள் கூர்முனை தட்டியது'

கேசவன் இதைச் சொன்னபோது ஜனார்த்தனத்திற்கு அதிர்ச்சியும், ஆத்திரமும் தான் பிறந்தன. பின்னர் மிகச் சுவலமாகத் தன் நினைப்பிலிருந்தும் அந்தச் சம்பவத்தை எடுத்து எறிந்திருந்தார். ஆனால் அப்போதோ, கேசவனது வாதத்திலுள்ள உண்மையின் பிரதிமையாய் அவரே அந்தக் காட்சியைக் காண்கிறார்.

ஜனார்த்தனத்திற்கு தானே தன்னிடத்தில் தோற்ற விரக்தி. அவர் மேற்கொண்டு நடக்கவுமில்லை. அதிலே தாமதிக்கவுமில்லை. அவசரமாகத் திரும்பினார் வீட்டுக்கு.

கேசவனுக்கும் தன்னிடத்திலும் தோற்ற தற்குப் பின்னால் வெளியே போகிற எண்ணம் அவரிடத்தில் ஏற்படவில்லை. அதனால்தான் நிர்ச்சிந்தையராய் எதிர் வீட்டு மாடி ஜன்னலையே பார்த்தபடி இருந்தார். ஆயினும், மழை வெறித்து வானம் வெளுத்திருந்த மாலை கீழே இயங்க மனத்தை உந்தியது. ரிடையரான நாலு வருஷத்திய நடைப்பழக்கம் வேறுகூட இருந்து நச்சரித்துக் கொண்டிருந்தது. அவர் புறப்பட்டார்.

குடிசைகள் இருந்த இடம் நெருங்கியது.

இந்தப் பாதையால் போகவேண்டாமெயென மனம் கெஞ்சியது. இருந்தும் ஜனார்த்தனம் தொடர்ந்து நடந்தார்.

முதல் நாளைய சோகத்தைப்போலவே அந்த இடத்தில் மனுக்குலத்து ஒரு துளியின் சோகம் படிந்திருந்தது. முதல் நாளைப்போலவே அந்தச் சோகத்தை அவரும்



உணர்ந்தார். இப்போது அவருக்கு நம்பிக்கையில்லை. மனிதனில் நம்பிக்கை இழக்கும் எந்த மனுஷனுக்கும் உலகத்தின் மேலே, தன்மேலே ஒருவகையான வெறுப்பும் விரக்தியும் உண்டாகி விடுகின்றன. அவற்றின் ஜனிப்பதத் தனக்குள் மெல்ல உணர்ந்தார் ஜனார்த்தனம்.

நடந்து கொண்டிருந்தவரின் பார்வை மதிலோரக் கரைவழியே உலவி வந்து சடுதியாக ஓரிடத்தில் நிலைத்தது. அவர் நின்றார். தம்மையே நம்ப மறுப்பனபோல கண்கள் நன்றாக உற்றுப்பார்த்தன.

அவர் காண்பது நிஜம்தான். அவரது கருத்தின் வெற்றியாகும் நிஜம். ஆம், அங்கே தன் சாம்பலுக்குள் ளிருந்தே உயிர்த்தெழும் ஃபீனிக்ஸ் பறவையைப்போல ஒரு குடில் புதிதாக முளைத்திருந்தது. முதல்நாள் ஒரு கணவன் ஒரு மனைவி ஒரு குழந்தையாய் மூன்று ஜீவன்கள் எந்த இடத்தில் தூறும் மழையில் பிளாஸ்டிக் துணியினால் மூடிக்கொண்டு ஒதுங்கியிருந்தனவோ, அந்த இடத்தில் தான் அது தோன்றியிருந்தது. குடிலின் சாக்கு மறைப்புக்கு ஊடாக வெளிச்சம். பெரும்பாலும் அடுப்பு வெளிச்சமாக இருக்க வேண்டும். கணவன் ஏதோ சொன்னான். மனைவி சிரித்தாள், குழந்தை இடைக்கிடையே சினுங்கியது.

அந்த இடத்திலே ஜீவனம் தொடங்கிவிட்டது. மனித வாழ்க்கையின் எல்லையற்ற பெருவெளியில் இதுமாதிரி யான தொடரும் எத்தனங்கள்தானே வரலாற்றைப் படைத்திருக்கின்றன! இது வெறுமனே எத்தனம்மட்டுமா? போராட்டம் கூடத்தான். சாத்வீகமான போராட்டம்.

இன்றைக்கு ஒரு குடில். நாளைக்கு, பத்துக்குடில்கள். நாளைமறுநாள் மீண்டும் அந்தப் பகுதி முந்தைய நிலையை அடைந்துவிடும். இன்னொரு நாளில் மறுபடி இந்தக் குடில்கள் பிரிக்கப்பட்டாலும், இவை மறுபடியும் இங்கே தோன்றும்.



ஜனார்த்தனத்திற்கு மகிழ்ச்சி பிடிபடவில்லை. 'ஓய், கேசவரே வாருமையா. உமது தோல்வியின் பிம்பத்தை, உமது கருத்தின் சமாதியை வந்து பாருமையா' என்று அந்த இடத்தில் நின்றே கூவவேண்டும் போலிருந்தது. அடக்கிக்கொண்டார்.

அந்தளவு எக்களிப்புக்குக் காலம் இன்னும் போக வேண்டும் என்பது அவருக்கு நன்றாகவே தெரிந்திருந்தது. ஆனால், மனிதனில் இழந்த நம்பிக்கையை மீண்டும் அவர் அடைந்துவிட்டார். வெறுப்பும், விரக்தியும் மனத்தை விட்டு அகன்றுவிட்டன. அதுபோதும்.

அவர் உறுதியாக மேலே நடந்தார், உள்ளமெங்கும் மகிழ்ச்சி பொங்க.

★

தினமணிகதிர் — 1991



## ஞானத் தீ

உத்தளையிலுள்ள தமது சாராய ஸ்டோருக்கு தர்மபால அப்புஹாமி வந்தபோது, நேரம் சரியாக பத்து மணி. அவர் காரைவிட்டு இறங்கி வரவும் அவருக்காகக் காத்திருந்த உள்நூர்ப் பிரமுகர்கள் சிலர் வணக்கம் தெரிவித்த படி அவரை நெருங்கி வந்தனர்.

அப்புஹாமி அறிமுக பாவனை காட்டிச் சிரித்து, "வாருங்கள்" என்று வரவேற்றார்.

அந்தச் சிரிப்பு குரூரமானதா அல்லது அவரது இறுகிய முகத்துக்குச் சிரிப்பே குரூரமாகத் தோன்றியதா என்று பிரமிப்பாக இருந்தது. ஆனால், அந்தப் பிரமிப்பு வந்தவர்களுக்கு இருக்கவில்லை. அவரில் குரூரம் தவிர வேறு உணர்வு கண்டிராத மனிதர்கள் அவர்கள்.

அவர்கள் எதற்காக அங்கே வந்திருக்கிறார்களென்று அப்புஹாமிக்கு தெரியும். அன்றைக்கு மே மாதம் தொடங்கியிருந்தது. விசாக பண்டிகையும், குடியரசு தின விழாவும் வருகின்றன. வத்தளை—ஹெந்தளைப் பகுதியில் அந்த சமய, தேசிய விழாக்கள் சிறப்பாக அண்மைக் காலத்தில் கொண்டாடப்பட்டு வருவதற்கு அவரின் பங்களிப்பே பிரதான காரணம். அந்த விழாக்கள் சம்பந்தமாக அவரைக் காண வந்திருந்த கூட்டம்தான் அது.

அவர்களோடு சேராத இன்னொரு கூட்டமும் அங்கே நின்றது. மூன்று எளிமைக்கோல வாஸிபர்கள். பார்த்தால் பரிச்சயமானவர்கள் போலத்தான் இருந்தது அவருக்கு. ஆனால், சுட்டி நினைவு கூர முடியவில்லை. மெல்ல, சில தினங்களுக்கு முன்னால் சிங்கள ஜன இலக்கிய மகா



சபையைச் சேர்ந்தவர்களிடமிருந்து வந்த கடிதம் ஞாபகமாகியது. அவர்களாகவே இருக்க வேண்டுமென எண்ணிக் கொண்டார்.

அப்புஹாமி நேரே தமது அலுவலகத்துக்குச் சென்றார். ஏர் கண்டிஷனர் பொருத்தப்பட்ட அவரது அறை மட்டும் தான், அந்தப் பெரிய சாராய ஸ்டோர் வளாகத்திலேயே துப்புரவாக இருந்த இடம். ஆயினும், அங்கு கூட சிறிது சாராய வாடை இருக்கத்தான் செய்தது.

வந்தவர்கள் உள்ளே போய்த் தங்கள் தங்கள் விஷயங்களைப் பேசி முடித்துக்கொண்டு திரும்பிய பின்னால், இலக்கிய மகாசபைக்காரர் உள்ளே சென்றனர்.

அமரச் சொன்னார் அப்புஹாமி. ஆயிரம் ரூபாய்க்கு செக் எழுதி அவர்களிடம் கொடுத்தார்.

மகாசபைக்காரர் நன்றி கூறிக்கொண்டு சென்றதும் எந்தக் காரியத்திலும் மனம் லயிக்காது சிறிது நேரம் அப்படியே அமர்ந்திருந்தார். அவருடைய மனம் மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்தது.

இதுவரை காலமும் அவரிடம் நன்கொடை என்று வந்தவர்களெல்லாம் நாம் சிங்களவர் இயக்கம், துட்டகைமுனு முன்னணி போன்ற அமைப்புகளைச் சேர்ந்தவர்களாகவே இருந்தனர். அவரும் தாராளமாகவே அவர்களுக்கு உதவி செய்து வந்தார். அந்த சாராய வியாபாரத்தைக் கொண்டு நடத்துவதற்கு, அந்த மாதிரியெல்லாம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் இருந்தது.

இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னால ஜனாதிபதியின் 'ஒரு குடும்பத்துக்கு ஒரு வீடு திட்டத்' திற்கு ஒரு லட்ச ரூபாய் நன்கொடை அளித்தபோது கூட, அப்புஹாமி இவ்வளவு மனநிறைவை அடையவில்லை. அந்த ஜன இலக்கிய மகாசபையாருக்கு ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்தது பெரிய மனத்திருப்தியை அளித்தது அவருக்கு.



திடீரென அவரது நினைவு வலையத்தைக் கலைத்துக் கொண்டு டெலிபோன் அடித்தது. எடுத்தார்.

“ஹலோ! யார் டி.ஏ.வா? நான் வீரசேகரா பேசுகிறேன்.”

“சொல்லுங்கள், என்ன விசேஷம்? ஏன், குரல் சிறிது பதற்றமாய் இருப்பதுபோல் தெரிகிறதே!” என்றார் அப்புஹாமி.

“பதற்றம்தான். பெரிய பயங்கரம் நடந்துவிட்டது, டி.ஏ.”

“பயங்கரமா?”

“ஆமாம். சிறிது நேரத்துக்கு முன்பு, நமது ஜனாதிபதி தலைமை தாங்கிச் சென்ற மேதின ஊர்வலம் ஆமர்வீதியைக் கடந்து கொண்டிருந்தபோது, மனித வெடிகுண்டு ஒன்று வெடித்திருக்கிறது.”

“என்ன சொல்கிறீர்கள், வீரசேகரா? மனித வெடிகுண்டு...?”

“ஆம், டி.ஏ! மனித வெடிகுண்டுதான். ஊர்வலத்தில் சென்ற பொதுமக்கள், கட்சித் தலைவர்கள் பலர் மாண்டு போனார்கள். வீதி முழுதும் ஒரே அல்லோல கல்லோல மாக இருக்கிறது. இந்த விபத்தில் நமது ஜனாதிபதி கூட...”

“ஓ... புத்த பகவானே!”

“இப்பொழுதுதான் நம்பகமான இடத்திலிருந்து தகவல் வந்தது. ஆயினும், உண்மை எதுவும் இன்னும் வெளியிடப்படவில்லை. செய்திக் கதவடைப்பு.”

“இப்படி எல்லா அரசியல் தலைவர்களையும் பறி கொடுத்துவிட்டு இந்த நாடு என்ன செய்யப் போகிறது?” அப்புஹாமி பிரலாபித்தார்.

“கரையோரச் சிங்களவர், கண்டிச் சிங்களவர் என்ற பேதமின்றி சகல சிங்கள மக்களும் விழித்துக் கொள்ளாத

வரை இதற்கு விடிவே இருக்கப் போவதில்லை. டி.ஏ/நாங்கள் ஏதாவது செய்தே ஆகவேண்டும். எதற்கும் செய்தி வெளியான பிறகு மறுபடி டெலிபோன் செய்கிறேன்."

வார்த்தைகளின் முடிவில் 'க்ளிக்' சத்தம் கேட்ட பின்னரும் ரிஸீவரை கீழே வைக்கவும் நினைவற்றவராய் அமர்ந்திருந்தார் அப்புஹாமி.

ஜனாதிபதி கொலை செய்யப்பட்டு விட்டார் என்பது அதிர்ச்சிதான். ஆனால், வீரசேகராவின் கடைசிவார்த்தைகளால் மேலும் பல்வேறு அதிர்ச்சிகளுக்கு ஆளாகிப் போயிருந்தார் அவர்.

'எதற்கும் செய்தி வெளியான பிறகு மறுபடி டெலிபோன் செய்கிறேன்.'

இந்த வார்த்தைகளை இதற்கு முன்னரும் எப்போதோ இவர் கேட்டிருக்கிறாரா? ஆம், 1983 ஜூலைமீலும் இதே வார்த்தைகளைக் கேட்டிருக்கிறார். சொன்னவரும் இதே வீரசேகராதான்.

சொன்ன மனிதரையும், சொல்லப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தையும் நினைவு கொண்டதும் உள்ளங்கால் கூட வியர்க்க ஆரம்பித்தது அப்புஹாமிக்கு. வீரசேகரா சொன்ன வார்த்தைகளின் உள்ளர்த்தம் அவருக்கு மட்டும்தான் தெரியும்.

பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு அந்த வார்த்தைகள் சொல்லப்பட்ட போது, மறுபடி வீரசேகராவின் டெலிபோன் எப்போது வருமென 'சிங்கள இன விழிப்புணர்'வோடு அவரும் காத்திருந்தார். பின்னர் அந்த அழைப்பு வந்ததும் வீரசேகராவுக்கு எண்ணெய், சாராயம், அடியாட்களென்று தாராளமாக வழங்கி, தன் பங்களிப்பைக் கச்சிதமாக நிறைவேற்றினார். அந்த இனக் கலவர காலத்தில் ஆயிரக்கணக்கான உயிர்கள் மடிந்ததற்கு அப்புஹாமியும் ஒரு காரணஸ்தர்.



இப்போது பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகும் அதே மாதிரி யான ஒரு தொலைபேசி. அதுவும் அதே மனிதரிடத்திலிருந்து. முந்தியதை விட பன்மடங்கு அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தக்கூடிய பாரதூரமான ஒரு செய்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீலங்காவின் அந்தப் பேரிழப்பை அப்புறாமி எவ்வாறு எதிர்கொள்ளப் போகிறார்? கட்சி அபிமானி என்ற தளத்திலிருந்தா? அல்லது, மனித அபிமானி என்ற நிலைப்பாட்டிலிருந்தா?

இன்றுவரை அவரது அரசியல் தளம் மாறவில்லை தான். ஆனால், பார்வை மாறியிருந்தது. தம்மின் கொடூரங்களை மெல்ல மெல்லத் தாமே உணர்ந்ததன் விளைவு அது. அது மட்டுமல்ல; சமீபகாலமாக அவருள் வலுப்பட்டு வந்த அந்த புதிய பார்வையினை, அவரின் புதிய தொடர்புகள் தீக்ஷணயப்படுத்தியுமிருந்தன. இந்த நிலையில், அந்த இழப்பென்ன, வேறு எந்த இழப்பு காரணமாகவும்தான் தம் நிலைப்பாட்டிலிருந்து அவர் நிலை தளம்பிவிடக் கூடாது.

ஜூலை 83 பங்களிப்பு போல எந்தவிதமான பங்களிப்பையும் தாம் இந்த முறை செய்யப் போவதில்லையென மனத்தை உறுதி செய்துகொண்டார் அப்புறாமி.

டீர் டீர் டீர் டீர் டீர் டீர்

மறுபடி டெலிபோன் ஒலித்தது.

அவர் எடுக்கவில்லை. வீரசேகராவாக இருந்து விடுமோ என்ற பயம். வீரசேகரா மட்டுமா? அப்புறாமி யின் உதவியது முக்கியத்துவம் தெரிந்த இன்னும் எத்தனையோ பேர் போன் செய்யலாம். எவரின் அழைப்பையும் அவர் எதிர்கொள்ளக் கூடாது. அந்தச் சூழ்நிலையிலிருந்தே தப்பி ஓடிவிட வேண்டும்.

டெலிபோன் தொடர்ந்து ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அவர் மெதுவாக ரிஸீவரை எடுத்தார்.



“ஹலோ! டி.ஏ.வா?”

“ஆமாம். யார் பேசுகிறது?”

“நான் ஞானச்சந்திரன் பேசுகிறேன். ஆமர்வீதியில் நடந்ததெல்லாம் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள்...”

“ஆம், வீரசேகரா இப்போதுதான் போன் செய்து சொன்னார்.”

“நான் ஊர்வலத்திலேயே நின்றிருந்தேன், டி.ஏ! அதுவும் ஜனாதிபதிக்கு ஏழு எட்டு மீட்டர் தூரத்தில்! மின்னல் வெட்டிய நேரத்தில் எல்லாம் நடந்து முடிந்து விட்டது. ஆனால், ஜனாதிபதியின் கொலை பற்றி இன்னும் ரேடியோவிலோ, தொலைக்காட்சியிலோ அறிவிக்கப்படவில்லை. இப்பொழுதே கொழும்பு ஒரே டென்ஷனாக இருக்கிறது. செய்தி வெளிவந்தால்...? ஏன் டி.ஏ., கலவரம் ஏதாவது தொடங்குமென்று நினைக்கிறீர்களா? சொல்லுங்கள், டி.ஏ! என் மனைவி, பிள்ளைகளோடு நான் எங்காவது ஓடிவிடுகிறேன்.”

கேட்பவர் ஒரு தமிழர். அயலவர். அதிலும் நண்பர். என்ன சொல்வார் டி.ஏ.?

‘டி.ஏ., நம்மை நம்பி- சிங்களவர்களை நம்பி- ஒன்றரை லட்சம் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழர்கள் கொழும்பிலே வந்து வசிக்கிறார்கள். நமது சொத்து, நமது அந்தஸ்து, நமது அரசியல் செல்வாக்கு என்று எது அழிந்தாலும், அந்த மக்களின் நம்பிக்கையைக் காப்பாற்ற வேண்டியது நமது கடமையல்லவா?’

ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னால், காலிமுகத் திடலில் கடற்படை உப-தளபதி ஒருவர் கொலை செய்யப்பட்ட போது, இதே ஜனாதிபதி சொன்ன வார்த்தைகள்தான் இவை. ஜனாதிபதியே நேரில் நின்று சொன்னதுபோல் காதில் ஒலித்தது அப்புஹாமிக்கு.

சில கணங்கள் மௌனமாயிருந்த அவர் திடசித்தத் தோடு சொன்னார். “நிலைமையைப் பார்த்தால் எதுவும் நடக்கலாம் போலத்தான் தெரிகிறது. ஆனாலும், நீங்கள் ஒன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம், ஞானா. பிரச்னை ஏதாவது தோன்றினால், எனது வீட்டில் வைத்தாவது உங்களைக் காப்பாற்றுவேன்.”

“மிகவும் நன்றி; டி.ஏ.!”

அவர் ரிஸீவரை வைத்தார்.

ஞானச்சந்திரனின் ஒற்றைக் குரலில் ஒன்றரை லட்சம் பேரின் அவலக்குரலை கற்பிதம் பண்ணினார் அவர். பிராண பயம் கொண்ட அந்த மனிதர்களின் முகங்கள் மனக்கண்ணில் நிழலாடின. அவரது உள்ளம் துடித்தது.

யோசித்தபோது, ஓடிவிடுவது கூட சரியான பரிகார மல்ல என்பது அவருக்குத் தெரிந்தது ஒருவேளை பிரச்னையில் பங்கு பெறாமல் அவர் தப்பித்துக் கொள்வது அதனால் சாத்தியமாகலாம். ஆனால், பிரச்னையையே தவிர்த்துவிட முடியாது. அவருக்கு அந்த ஒன்றரை லட்சம் மக்களும் காப்பாற்றப்பட்டாக வேண்டும்.

அந்த நிமிஷம்வரை ஜனாதிபதியின் கொலைச்செய்தி அதிகாரபூர்வமாக அறிவிக்கப்படவில்லை எனினும், இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அது அறிவிக்கப்படத்தான் போகிறது. அதைக் கேட்கும் பாமர மக்களும் காதையர்களும் வெவ்வேறு நோக்கங்களோடு கொதித்தெழும் போகிறார்கள் அரசியல் கட்சி அவர்களுக்கு அதிகார பூர்வமற்ற முறையில், வீரசேகரா போன்ற ரஷடித் தலைவர்கள் மூலம் தலைமை தாங்கி இனசங்காரம் நடத்தும். அந்த சாராயக் கிடங்கை முடிவிட்டு ஓடி விடுவதால் மட்டும் என்ன ஆகிவிடப் போகிறது? அவரிடம் எதிர்பார்க்கும் உதவியை அது தானாகவே எடுத்துக் கொள்ளும். அப்படி எடுத்துக் கொள்ளப்படக்கூடிய வசதியான இடத்தில், நகரத்தின் ஒதுக்குப்புறமாய்த்தான் அவரது சாராயக் குதம் அமைந்திருந்தது.



உணர்ச்சி வெறிகொள்ளும் ஜனக் கூட்டம், தம் இதயத்தை இரும்பாக்க முதலில் சாராயத்தைத்தான் தேடும். தமக்கு எதிரியான, உதவி செய்ய மறுத்தவர்களின் சாராய தவறணைகளை, குதங்களை உடைக்கும். பல சந்தர்ப்பங்களில் இதை தன் அனுபவ உண்மையாய்த் தெரிந்தவர் அப்புஹாமி.

அதைத்தான் அவர் தடுத்தாக வேண்டும்.

ஆனால், எப்படி?

அவருக்குத் தெரியவில்லை.

திடீரென்று அப்போதுதான் தாம் கருட்டுப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பது அவருக்கு பிரக்ஞையாகியது. எப்போது கருட்டு எடுத்தார்? எப்போது பற்றவைத்தார்? அவருக்குத் தெரியாது.

வளாகத்துள் யாரும் புகை பிடிக்கக்கூடாது என்பது அவரிட உத்தரவுதான். ஆயினும், அதை அன்றைக்கு அவரே மீறியிருக்கிறார். தம் நண்பர் ஒருவரின் சாராய ஸ்டோர் தீப்பிடித்து, ஒரு மணி நேரத்தில் சொத்து முழுவதுமே தீய்ந்துபோன சம்பவத்தைக் கேட்ட பின் அந்த உத்தரவை அங்கே இட்டிருந்தார் அப்புஹாமி.

சட்டென அவர் மனத்தில் பொறி.

'ஏன், அப்படிச் செய்து விட்டாலென்ன?'

கொழும்பு மாநகரத்தில் ஒன்று மட்டுமா, அதுபோல எத்தனையோ சாராயக் குதங்கள் இருக்கின்றன. அப்படியிருக்க, அந்தத் திட்டத்தின் மூலம் கலவரத்தைத் தடுத்து விடுதல் எங்ஙனம் சாத்தியம்?— அவருக்குள் மீண்டும் கேள்விகள்.

அவரைப் போல இன்னும் சிலர், அல்லது பலர் அவ்வாறு நினைத்துவிட்டால், அதுவே ஒரு முழுமையான கலவரத் தடுப்புக்கு வழிவகுக்கக் கூடுமல்லவா?— அவருக்குள் மீண்டும் நம்பிக்கை.



அதன் விலையை ஒரு கணம் எண்ணிப் பார்த்தார் அப்புஹாமி.

அவரது உடம்பே ஆடியது.

சரக்கு, தளபாடம், வாகனம், கட்டடங்கள் உட்பட ஒரு கோடி ரூபா பெறுமதியான சொத்து!

அந்தச் சேதம் பொருளாதார ரீதியாக அவரை முடமாக்கிவிடும். அத்துடன், அரசியல் செல்வாக்கு, சமுதாய அந்தஸ்து யாவற்றையுமே அவர் இழந்து விடுவார்.

1883-ல் பௌத்த சிங்களவரின் கிறித்தவர்களுக் கெதிரான ஆர்த்தெமுதல் நாளிலிருந்து, சுமார் நூற்றுப் பத்து வருடங்களாக நான்கு தலைமுறைகளில் கட்டி வளர்க்கப்பட்ட ஒரு வர்த்தக சாம்ராஜ்யம், ஒரு நாளில்— ஒரு மணி நேரத்தில்— அவரால் தூள் தூளாக்கப்படப் போகிறது.

ஆனால், அப்புஹாமிக்கு வேறுவழி தெரியவில்லை. சரக்குகளை அப்புறப்படுத்த கால அவகாசம் போதாது! எந்த நிமிடத்திலும் முதல் பலிக்குரலையும், முதல் நெருப்பின் புகைச் சுருளையும் அவசரமாய் இச்சீக்கும் ஆவேசக் குரல்கள் சாராயக்குத வாசலில் ஒலிக்கும்படிக்கு ஜனாதிபதியின் கொலைச்செய்தி பகிரங்கப்படுத்தப் படலாம். அவருக்கு வேறு வழி இல்லைதான்.

டெலிபோன் அடித்தது.

அவர் எடுக்கவில்லை.

சிறிது நேரத்தில் அது தானாக அடங்கியது.

அவரின் பரபரப்பு இன்னும் அதிகரித்தது.

அவர் இறுதி முடிவுக்கு வந்துவிட்டவர் போல, குப்பைக் கூடையில் சுருட்ட வீசிவிட்டு, சிறிசேனவை அழைத்தார்.

சிறிசேன வந்ததும், “வேலையாட்களெல்லாம் எங்கே?” என்று கேட்டார்.

“சாப்பிடப் போயிருக்கிறார்கள், முதலாளி.”

“லாரி, வேன் டிரைவர்கள்...?”

“அவர்களும் தான். செக்யூரிட்டி மட்டும் கேட்டில் நிற்றிரான். மற்றது, நமது வாட்ச்மேன் சில்வா.”

“நல்லது. சிறிசேன, நீண்ட காலமாக என்னிடத்தில் வேலை செய்கிற விசுவாசமான ஊழியன் நீ. ஏன், எதற்கு என்று கேட்காமல் இப்போது நான் சொல்லப்போவதை வார்த்தை பிசகாமல் செய்வாயென்று நம்புகிறேன்” என்றார் அப்புறாமி.

“செய்கிறேன், முதலாளி” என்றான் சிறிசேன.

அவர் என்றைக்குமில்லாத நிதானத்தோடு தம்முடைய திட்டத்தை எடுத்துக் கூறினார்.

அது கேட்டு அதிர்ந்து போனான் சிறிசேன. “இது என்ன கொடுமை, முதலாளி? நீங்கள் ஏதோ குளப் பத்தில்...”

“இல்லை, சிறிசேன. இப்பொழுதுதான் நான் நிதானமாகவே இருக்கிறேன். நமது ஜனாதிபதி கொலை செய்யப்பட்டு விட்டார், தெரியுமா உனக்கு?”

“மகே அம்மே—!”

“ஆம், சிறிசேன. பத்தரை மணியளவில் இந்தச் சம்பவம் நடந்திருக்கிறது. நிலைமை உனக்குப் புரிகிறதா, சிறிசேன? அதனால்தான் இந்த முடிவை நான் எடுக்க நேரிட்டது. இன்னொருமுறை இனப் பிரச்சனை தோன்றுவதை ஜனாதிபதியே விரும்பியிருக்கவில்லை. அப்படியிருக்க, அவரின் கொலை காரணமாகவென்றாலும், ஒரு அசம்பாவிதம் நடக்கக் கூடாது. அதைத் தடுக்க வேண்டிய கடமை எனக்கு, உனக்கு, நம் எல்லோருக்குமே இருக்கிறது.”



“ஆனாலும், இது...”

“எனக்கு வேறு வழி இல்லை, சிறிசேன. சரி, நேரம் போகிறது. சொன்னது போல எல்லாவற்றையும் செய். கடைசி நேரத்தில் என்னைக் கைவிட்டு விடாதே, சிறிசேன.”

சிறிசேனவின் கண்கள் பட்டெனக் கலங்கின. முதலாளியே ஊழியன் போல் என்ன ஒரு கெஞ்சுதல்! அதுவும் டி. ஏ. யிடத்திலிருந்து! அதுவும் சக மனிதர்களைக் காப்பதற்காக!

சிறிசேன அலுவலகத்தை விட்டு வெளியேறிய சிறிது நேரத்தில், அவசரமாய்க் சாரில் ஏறிக்கொண்டுகிளம்பினார் அப்புஹாமி.

அப்பொழுது நேரம் 12.40. அவர் கார் ரேடியோவை திருப்பினார். ஜனாதிபதியின் கொலை பற்றிய விசேஷ செய்தி ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது. ‘இலங்கையின் மாண்புமிகு ஜனாதிபதி திரு ரணதுங்க பிரேமதாச அவர்கள், இன்று, காலை பத்தரை மணியளவில்...’

ஓரமாக காலை நிறுத்திவிட்டு அப்புஹாமி திரும்பிப் பார்த்தார். தூரத்தே பயங்கர வெடிச் சத்தங்களுடன் சாராயக் கிடங்கு தீப்பிடித்து எரிந்து கொண்டிருந்தது.

கணீர் கணீரென பாட்டில்கள் சிதறின.

கூரை ஓடுகள், அஸ்பெஸ்தோஸ் சீட்டுகள் வெடித்துப் பறந்தன.

கரும்புகை சுருண்டு சுழன்று மேலே பரவியது.

அப்புஹாமி முட்டியதுதான். ஆயினும், இனக் கலவரத்தீ அல்ல. அது ஒரு வகையில்... ஞானத்தீ!

அவரது முகத்தில் சிரிப்பு.

அது வழக்கம்போல் குரூரம் நிறைந்ததாய் அப்போது தோன்றவில்லை.





## ரங்கநாதன் சாரும் ஆறு குருடர்களும்

ஊர்த்தசாரதி கோவில் பின்புற வீதியின் மாலைநேர ஜனசஞ்சாரத்தில் லயித்திருந்த ரங்கநாதன் சார். எதேச்சையாக திரும்பிப்பார்த்தார்.

இடுக்கிய கண்களின் கூர்ந்த பார்வையில் தூரத்தே வடக்குத் தெரு முனையில் திரும்பி ஆறு குருடர்கள் வரிசையாய் வந்து கொண்டிருப்பது மங்கலாய்த் தெரிந்தது.

அவர்களை அதற்கு முன்னாலும் அந்தத் தெருவிலே ரங்கநாதன் சார் பார்த்திருக்கிறார்.

அவர்கள் ஊருக்குப் புதியவர்கள். கடந்த சில நாட்களாகத்தான் அந்தச் சுற்றாடலில் சஞ்சரிக்கிறார்கள். சென்னை ராஜதானியின் எந்தெந்த முலையிலோ பிறந்து வளர்ந்து, பின்னால் ஒரு விதிவசத்தில் ஒன்றாகக் கூடிக் கொண்ட அந்த ஆறு குருடர்களையும் பார்த்தவர் எல்லோருமே ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அவர்களது தோற்றமும், பேச்சும், நடைமுறைகளும் மிக்க வெகுளித்தனமாய் இருந்தன.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன், தான் அமர்ந்துகொண்டிருக்கிற அதே திண்ணைக்கு முன்பாக நின்று அவர்கள் உரையாடியதை அப்போது ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்தார் சார்.

“ஏன் பங்காரு, ஓலகத்தில் ஆனைதானே ரொம்ப ரொம்ப பெரிசு?” என்று அவர்களில் ஒருவன் கேட்டான்.

அதற்கு பங்காரு என விளிக்கப்பட்டவன். “ஆமா, அதில் ஏன் சந்தேகம் வந்தது உனக்கு? அன்னிக்குத்தான்

கோயில் ஆணையைத் தொட்டுப் பார்த்தமே. அம்மாடி... எம்மாம் பெரிய ஆணை....!" என்று பதிலளித்தான்.

"அது சரிதான்னே. ஆணை பெரிசுதான். நான் வேற ஒரு வெவகாரத்துக்காகக்கேட்டேன். கண்ணு இருக்கிறவங்க ஆணையை முழுசா ஒரே தடவையில் பார்த்திடுவாங்களா? இல்லே காலு, தும்பிக்கை, வாலு, வயிறுன்னு ஒண்ணு ஒண்ணாத்தான் பார்ப்பாங்களான்னு எனக்குத் தெரியவேண்ணே" என்றான் முதலாமவன்.

"ரெண்டு கண் இருக்கிறவங்க ஆணையை ஒரே தடவையில் பார்த்திடுவாங்களன்னுதான் நெனைக்கிறேன்" என்று அதற்கு இன்னுமொருவன் பதில் சொன்னான்.

அதற்குமேல் என்ன பேசிக்கொண்டார்கள் என்று ரங்கநாதன் சாருக்குத் தெரியாது. அவர்கள் அப்பால் போய்விட்டனர்.

ரங்கநாதன் சாரும் அவர்களைப் பார்த்த ஆரம்பத்தில் ஆச்சரியத்தைத்தான் அடைந்திருந்தார். ஆனால், அந்த உரையாடலைக் கேட்ட நிமிஷத்திலிருந்து, கேலியென்றோ இரக்கமென்றோ கூறிவிடமுடியாத கலப்பு உணர்வொன்றினை அடைந்துவிட்டார் சார். தனது இயல்பாலும், முப்பது முப்பத்தைந்து வருஷங்களாய் கல்வி கற்பிப்பதிலேயே காலத்தைக் கழித்து பெற்றிருந்த பயிற்சியினாலும், அறியாமையைக் கண்டு இரக்கப்படத்தான் தெரிந்திருந்தார்.

அந்த வகையில் அவர் அடைந்திருக்க வேண்டிய உண்மையான உணர்வு இரக்கம். இரக்கம் மட்டுமே. ஆனாலும், அதனுடன் சேர்ந்துகொண்டு இன்னுமொரு உணர்வு அங்கே தலைகாட்டி விட்டது. கேலி!

மனிதர்களையன்றி அவர்களின் மனங்களையும், முகங்களையன்றி அவற்றின் பாவங்களையும், சம்பவங்களையன்றி அவற்றிற்கான உந்துதல்களையுமே பார்த்துப் பார்த்து, அவருக்கு அனுதாபப்படுவதில் கூட சலிப்புத்



தோன்றிவிட்டது. எல்லாமே பரிதாபங்களாயும், சோகங்களாயும் இருக்கிறபோது அப்படி ஒரு சலிப்பு வரக்கூடும் தான். மேலும், சுயராஜ்யம் இல்லாத ஒரு தேசத்திலும் அந்த மனநிலை சாத்தியமே.

சாருக்கு என்பது வயது. இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னால் பக்கவாதம் வந்ததில் வலது கையும், காலும் இழுத்துக்கொண்டன. மகன் அனவரதன் செய்யாத வைத்தியமெல்லாம் செய்வித்து, கடைசியில் வீட்டுக்கும் திண்ணைக்கும் மெல்ல மெல்ல நடக்கக்கூடியதாய் வைத்துவிட்டான்.

மாலைநேரக் காபியை முடித்துக்கொண்டு மெதுவாக திண்ணைக்கு வந்து, வீதியில் போவோர் வருவோர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு சுமார் ஒன்று ஒன்றரை மணி நேர பொழுதை கழிப்பார் சார். அவ்வாறு அமர்ந்திருந்த ஒரு மாலையில்தான் அந்தக் குருடர்களைப் பார்த்தார். பின்னொருநாள் மாலையில் அவர்களது உரையாடலையும் கேட்டார்.

ரங்கநாதன் சாருக்கு நினைவு கலைந்தபோது, ஆறு குருடர்களும் சார் அமர்ந்திருந்த திண்ணைக்கு எதிரே வந்து விட்டிருந்தனர்.

அதே நேரத்தில், "யானை வருது... கோயில் யானை வருது... விலகங்க" என்ற அவசரக் குரல் எழுந்தது.

மணியோசை ஒலிக்க தெற்கு வீதி முனையிலிருந்து மெல்ல அசைந்தபடி வந்துகொண்டிருந்தது கோவில் யானை.

எல்லோரும் வழியைவிட்டு ஒதுங்கினார்கள். அந்தக் களேபரத்தில் அந்த குருடர்களும் திண்ணையோரமாக வந்து நின்று கொண்டனர்.

கோவில் யானை வருவதான செய்தி பங்காருவின் மனத்தில் பெரிய சந்தேகத்தை கிளப்பியிருந்தது, அவன்



தன் பக்கத்து சகாவைநோக்கிச் சொன்னான்: “ராமசாமி, கோயில் ஆனை வருதாமேப்பா! இந்த வீதியிலா? நம்ப முடியலியே!”

அதற்கு ராமசாமி, “ஏன்னை, இப்பிடிச் சொல்றே?” என்றான் எதுவும் புரியாமல்.

“என்னடா இது, நீகூட பயித்தியக்காரத்தனமாப் பேசறே? நாலைஞ்சு நாளுக்கு முன்னாடிதானே நாம ஆனையையே தொட்டுப் பார்த்தம்! எவ்வளவு பெரிசா இருந்திச்சு! ஒரு காலைத் தொட்டுக்கிட்டு நானும், இன்னொரு காலைத் தொட்டுக்கிட்டு நீயுமா எம்புட்டுத் தூரத்தில நின்னுக்கிட்டிருந்தம்! சத்தம்போட்டில்ல பேசிக்கிட்டோம்! அந்தளவுக்கு பெரிசா இருந்திச்சு ஆனை.

“இப்ப என்னடான்னா இந்தச் சின்ன வீதியிலே ஆனை வருதுங்கிறாங்களே! நம்பமுடியுமா? சொல்லு, ராமசாமி.”

“ஆமாண்னை, அதை நான் யோசிக்கல. ஆனை இந்தச் சின்ன வீதியால வர்றது சாத்தியமில்லேத்தான்.

“ஒருவேளை குட்டி ஆனையா இருக்குமோ?” அவர்களது பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த நாயர் ஒரு சந்தேகத்தைக் கிளப்பினான்.

“குட்டி ஆனையா இருந்தாச் சரிதான். ஆனா, குட்டி ஆனைதான் கோயில்ல இல்லையே!” என்றான் பங்காரு.

அந்தப் புதிர் மற்றவர்களையும் தொடரவே, கேட்டுப் பார்த்துவிடலாம் என்று முடிவு கட்டினர்.

குருடர்களின் பேச்சிலிருந்து அவர்கள் யானையைத் தொட்டுப் பார்த்திருக்க முடியாதென்பது ரங்கநாதன் சாருக்குப் புரிந்தது. ஆயினும், யானையென எண்ணி எதை அவர்கள் தொட்டுப்பார்த்தனர் என்பதை அவரால் அனுமானிக்க முடியாதிருந்தது.

யானையை கட்டும் மண்டபத்தையா? அல்லது, கோவிலின் முன் மண்டபத்தையா? எல்லாக் குழப்பத்துக்கும் அந்தச் 'சுட்டி'கள்தான் காரணமாயிருக்கும். தினமும் மாலையில் கோவில் முன் வீதியில் விளையாடும் சிறுவர்களின் குறும்புகளை அப்போது சார் நினைத்துக்கொண்டார்.

யானை சமீபத்தில் வந்து வீட்டதை அதன் மணிச் சத்தத்திலிருந்து அனுமானித்துக்கொண்ட குருடர்கள், "சாமி... சாமி... ஆனையைக் கொஞ்சம் நிறுத்துங்களேன்" என்று கூவினார்கள்.

பாகன் யானையை நிறுத்தினான்.

"சாமி, இது குட்டி ஆனையா, பெரிய ஆனையா?" பாகனை நோக்கிக் கேட்டான் பங்காரு.

"இதுவா? பெரிய ஆனைதான். இதுக்கு ஏறக்குறைய உன் வயசே ஆகுதப்பா" என்று பரிகாசமாய்ப் பதிலளித்தான் பாகன்.

"இது வளர்ந்த ஆனையா? நம்பமுடியலியே, சாமி. ம்...சரி... இந்த ஆனையை நாங்க கொஞ்சம் தொட்டுப் பார்த்துக்கலாமா, சாமி?"

குருடர்களின்மீது இரக்கப்பட்ட பாகன், "சரி, இந்தப் பக்கமா வந்து சீக்கிரம் தொட்டுப்பாருங்க" என்று அவர்களுக்கு வழிகாட்டினான்.

குருடர்கள் கோர்த்திருந்த கைகளை விடுவித்துக் கொண்டு, தனித்தனியாக யானையை நெருங்கி, அதன் துதிகையை ஒருவனும், கால்களையும் வயிற்றையும் மற்றவர்களுமாய் தொட்டுப் பார்த்தனர். அதன் பெரிய ஆகிருதியை நீண்ட நேரமாகத் தொட்டு உணர்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

சிறிதுநேரத்தில் யானையை விட்டு விலகிச்சென்று அறுவரும் ஒன்றாகக் கூடி பழையபடி கைகளைக் கோர்த்



தனர். கைகளின் அழுத்தங்களில் அவர்கள் ஏதோ இரகசியத்தைப் பரிமாறிக்கொண்டதாய்த் தெரிந்தது. பின் அவர்கள் து முகத்தில் எக்காளச் சிரிப்பொன்று விரிந்தது.

பாகனை அழைத்து அந்த ஆறுபேரும் ஒத்த குரலில் சொன்னார்கள்: "சாமி, பொய் சொல்லாதீங்க, சாமி, பார்வை இல்லாதவங்க கிட்ட பொய் சொல்றது மகாப் பாவம், சாமி. ஆனையை இதுக்கு முன்னாடி நாங்க தொட்டுப் பார்த்ததில்லேன்னு நெனைச்சிட்டீங்கபோல இருக்கு. ஆனா, எங்களுக்கு ஆனையைத் தெரியும், சாமி. இது எந்த மிருகமாயும் இருக்கட்டும்; நிச்சயமா ஆனை மட்டும் இல்லை."

சூறிவிட்டு அவர்கள் வரிசையில் நடக்கத் தொடங்கினார்கள்.

அந்தக்குருடர்கள் யானையை மறுதலித்த காட்சிக்குச் சாட்சியாக அங்கே நின்றிருந்த அத்தனை பேரும் திகைத்துப் போனார்கள். ஒரு குடிகார வெள்ளைக்காரன், "தி நியூ சிக்ஸ் பிளைண்ட் மென் ஆஃப் ஹிண்டூஸ்தான்" என்று ஜான் காட்பிறே சாக்ஸ் என்ற கவிஞனின் பாடலை ஞாயகப்படுத்தி சொல்லிவிட்டு, விலா குலுங்க நகைத்தான்.

ரங்கநாதன் சாருக்கு மூச்சையே அடைந்துவிட்டது. 'வேறெதையே யானையென்று அறிந்திருந்தவர்களுக்கு, உண்மையான யானையே பொய்யாகப் போய்விட்டதே! ம்... இந்தக் குருடர்களின் நம்பிக்கையை மாற்றி உண்மையான யானையைக் காட்ட இனி யாரால் கூடும்? ஒருவகையில் இந்துஸ்தான் மக்களும் இன்று இதே நிலைமையில்தானே இருக்கிறார்கள்! அடிமைத்தனமும் அறியாமையும் சுகமென்று நம்பி, சுதந்திரத்தையும் ஞானத்தையும் இனங்காண மறுக்கிறார்கள்?' அவர் உள்ளத்துள் பிரலாபித்தார்.

சிறிது நேரத்தில் அந்த உணர்வு ஸ்தம்பித்ததிலிருந்து  
மெல்லத் தெளிந்தார்.

குருடர்கள் போய்விட்டனர்.

யானையும் போய்விட்டிருந்தது.

அவரிடத்தில் அப்போது கேலி இல்லை. அளப்பரிய  
அனுதாப வெள்ளமே அலையடித்துக் கொண்டிருந்தது.  
அது அந்தக் குருடர்கள் மீது மட்டுமல்ல, உண்மையின்  
அவல நிலைமையின்மேல் கொண்ட அனுதாபமும் தான்.

★

அரும்பு—1993





## சொன்னால் சொன்னதுதான்

சுதுமலை பத்திரகாளி அம்மன் ஆலயத்து சாயங்காலப் பூஜை மணி, கனத்த காற்றிலேறி மெல்லப் பரந்து கொண்டிருந்தது.

சங்கிலி மன்னனின் ஆட்சி அஸ்தமித்து யாழ் கோட்டையில் யூனியன் ஜாக் கொடி பறந்து கொண்டிருந்த காலம் அது. யாழ்ப்பாண அரசைக் கைப்பற்றி அங்கே கோட்டையும் கட்டிக்கொண்டு ஆதிக்கம் செலுத்திய டச்சுகாரர்களைப் போலன்றி, தமது மதத்தைப் பரப்புவதில் ஆங்கிலேயர் அவ்வளவு தீவிரம் காட்டவில்லையெனினும், ஆலயவழிபாடு அடக்கமாகத் தான் நடந்தது; கோவில்களில் கூட்டம் குறைவாகவே கூடியது; சைவமரபுகளின் பேணலும், மதானுஷ்டானங்களும் தளர்வாகவே இருந்தன.

ஆனால், கோவில் அர்ச்சகர் நடராஜையரின் பிரயத்தனத்தால் சுதுமலை அம்மன் கோவிலில் முக்காலப் பூஜைகளும் தவறாமல் நடைபெற்றன. கணிசமான பக்தர்களும் வழிபாட்டிற்கு கூடிவந்தனர்.

நடராஜையருக்கு அது தொழிலல்ல, தெய்வ ஊழியம். ஜீவனத்துக்கு அவர் தோட்டம் செய்து கொண்டார். பூஜையோ அவரளவில் அந்தப் பிறவியின் நோக்கம்! அதுவும் காளிக்கு.....! அவர் கண்கண்ட தெய்வத்துக்கு... அண்ட சராசரங்களையும் நசுக்கிவிடும் ஆற்றல் மிக்கவளுக்கு...! அவர் ஊனுருகி, என்புருகி, உயிர் உருகித்தான் பூஜை செய்வார். பூவின் தனி இதழ்களாகவே பூஜையில் போட்டாலும், ஒவ்வொரு தனியிதழிலும் ஒவ்வொரு நந்தவனமே மானஸீகத்தில் அர்ப்பணமாகும். அப்படி ஒரு பக்தி!

காளியின் ரௌத்ர ரூபம் நடராஜையருக்கு பிடிக்கும். கண்களை விழித்து, நாக்கினை நீட்டி எமனுக்கும் மரண பயம் உண்டாக்கிய காளியின் சொரூபத்தில் தன்னையே மறந்து மணிக்கணக்கில் நிலைக்குத்தி நிற்பார்.

அவர் அவளை அழைப்பதும் ரௌத்ரீ... ஓங்காரி... அகங்காரி... என்றுதான்.

அன்றைக்கு பூஜை முடியுமுன்னமே மின்னல் பளிச்சிட ஆரம்பித்துவிட்டது. மேகங்களின் மோதலொலி எழுந்தது. வானவெளியிலுள்ள கருமேகமெல்லாம் அந்தக் கிராமத்தையே இருட்டடித்து விடுமாப் போல் மேலே கவிந்து திரண்டு புரண்டு திமிறிக்கொண்டிருந்தன. காற்று ஊளையிட்டது. நெடுமரங்கள் பேயாட்டம் போட்டன.

'என்னடி, அம்மா? என்ன கோபம்? ஏன் இந்த உக்கிரம்? சங்காரி, தாண்டவமா ஆடுகிறாய்? உனது தரிசனம் எனக்கு இப்படித்தானே கிடைக்கிறது! ஒரு நாள் பட்டு உன்னைக் கண்குளிரக் கண்டு, உன் குரலைக் காதினிக்கக் கேட்டு... ம்ஹும். இந்தப் பிறவிப் பலனை அடைய இன்னும் காலம் இருக்கிறதா?'

ஐயருக்கு கண்கள் கலங்கின. எனினும் சுதாரித்துக் கொண்டு பூஜையை முடித்தார்.

கூடியிருந்த பக்தர்கூட்டம் மழைவரப் போகிற அவசரத்தில் விரைந்து கலைந்தது.

நைவேத்தியம், தேங்காய், பழங்களை எடுத்துக் கொண்டு கோவிலைப் பூட்டிவிட்டு நடராஜையும் வீட்டுக்கு கிளம்பினார்.

வீட்டு வாசலில் செம்பிலே தண்ணீர் இருந்தது. கால்களை அலம்பிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்த ஐயர், பையை மேலே மேசையில் வைத்துவிட்டு, வராந்தாக் கொடியில் தொங்கிய சால்வைத் துண்டை எடுத்து மேனியைப் போர்த்திக்கொண்டு உடம்பை ஒருமுறை சிலிர்த்தார்.



“பேய்மழைதான் பிடிக்கப் போகுது,” தலைவாசல் விளக்கை ஏற்றிக்கொண்டிருந்த ஐயரின் மனைவி புவனேஸ்வரி சொன்னாள்.

‘பேய் மழையில்லை காளி மழை பிடிக்கப் போகிறது’ என்று மனத்துள்ளாய் அவளைத் திருத்தியபடி சாய் மானத்தில் சாவதானமாகச் சாய்ந்தார் ஐயர். பின்னர் நிதானமாகக் கேட்டார்: “லட்சுமி எங்கே?”

புட்டுவதில் நின்று மேலே வளைக் கம்பியில் லாந்தரைக் கொளுவ முயன்று கொண்டிருந்த புவனேஸ்வரி திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள். “லட்சுமி எங்கயா? உங்களோடதானே கோயிலுக்கு வந்தா! நீங்கள் வரும்போது கூட்டிவரவில்லையா பிள்ளையை?” என்றாள் அவசரமாக.

நடராஜையருக்கு நெஞ்சு பகீகரன்றது. “குழந்தை என்னோட கோயிலுக்கு வந்தாளா?”

அது புவனேஸ்வரியை அல்ல, தன்னையே கேட்டுக் கொண்ட கேள்விதான்.

தான் கோவிலுக்குப் போனபோது, கோவிலில் பூஜையை நடத்திய போது குழந்தையை எங்கேயும் பார்த்ததாய் அவருக்கு ஞாபகமில்லை. குழந்தை பற்றிய பிரக்ஞையே இருக்கவில்லை. என்றாலும், கூட வந்த குழந்தையை அவதானிக்காமல் இருந்திருக்கக்கூடிய வாய்ப்பும் இருந்தது. காளியின் கருமேனி எழில் வண்ணத்தை விசும்பிலும், அவளது கர்ணகரே ஒலியை மேகப்படலங்களிலும் கண்டு கேட்டு மனம் பரவசப்பாட்டில் இருந்திருந்தது அவருக்கு. அந்தப் பரவசத்தோடுதான் வீடும் வந்திருந்தார்.

பாய்ந்தெழும்பிய ஐயர் புவனேஸ்வரியின் கையில் இன்னமும் இருந்து கொண்டிருந்த லாந்தரைப் பிடுங்கிக் கொண்டு பெளியே நிறைந்திருந்த இருளுக்குள் அவசரமாய் இறங்கினார்.

நாவல் பழங்களைப்போல மேனியில் மழைத் தூறல்கள் பொலபொலத்தன. தோளிலே கிடந்த துண்டு காற்றிலே பிய்த்துக் கொண்டு பறக்கப் பார்த்தது. லாந்தர்த் தீபம் கண்ணாடிக் கூட்டுக்குள் ஊசலாடியது.

‘காளீ, என் குழந்தை இந்த இருட்டிலே நின்று தவிக்கப் போகிறாளே! அம்மா அப்பாவைக் காணாமல் கதறப் போகிறாளே! பிள்ளையைப் பார்த்துக் கொள் தாயே! நீயே நானாக இருந்து காத்துக் கொள் அம்மா!’

நான்கு முழ வேட்டியை ஒதுக்கிப் பிடித்தபடி மரக் கூடல்களைத் தாண்டி கோவிலை நோக்கி ஓடினார் ஐயர்.

எவ்வளவுதான் நம்பிக்கையோடும் உரத்தோடும் இருக்க முயன்றாலும், நெஞ்சுக்குள் மெல்லியதாக ஒரு பயம். ‘பிள்ளைக்கு ஏதாவது ஆகிவிடுமோ? பிள்ளைக்கு ஒன்றென்றால் பிறகு நானும் புவனேஸும் குளத்தில் விழுந்து சாகவேண்டியதுதான்’ என்று மனம் கலங்கியது அவருக்கு.

ஓ... அந்தப் பிள்ளைமீது பாசமா வைத்திருந்தார் அய்யர்? உயிரையே வைத்திருந்தார்.

இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னால் பேச்சு மூச்சற்று அந்தப் பெண்குழந்தை பாயிலே நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்திருந்தது. வந்த வியாதி என்னவென்றுகூடத் தெரியவில்லை.

‘ஐயா, என்னால் முடிஞ்சதெல்லாம் செய்து பார்த்திட்டேன். இனி அந்தத் தெய்வமாய்ப் பார்த்து ‘ஏதாவது செய்தால்தான் உண்டு’ என்று கல்வியங்காட்டு நாட்டு வைத்தியரும் கைவிட்டுவிட்டார்.

அந்தநேரத்தில் அவருக்கு கை கொடுத்தது, அவரது குலதெய்வமான காளிதான்.

கோவிலை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருந்த ஐயருக்கு அந்தச் சம்பவம் ஞாபகம் வரவில்லை. ‘பேச்சுவார்த்தை



இல்லாமல் கண்முடிக்கிட்டுக் கிடக்கிறாளே என்பிள்ளை, இனி நீயே பார்த்துக்கொள் அம்மா' என்று நிர்க்கதியாய்க் கூறியது நடராஜையருக்கு அந்தப் பாசவலையில் மறந்து போனது. சரணாகதியில் சஞ்சலம் அடைந்துவிட்டார். 'பிள்ளையைக் காப்பாற்று தாயே' என்று மனத்துள் உச்சாடனம் பண்ணிக்கொண்டும், ஏதேனும் ஆகிவிடுமோ என்று பயங்கொண்டு விட்டார்.

கோவிலை அடைந்த ஐயர் அவசர அவசரமாக கதவைத் திறந்தார்.

உள்ளே குழந்தை சிரித்துக் கேட்டது. குழந்தை உள்ளே நிற்பதறிந்த ஐயர் கவலை பட்டடங்கள் மறைய, "லட்சுமி, இஞ்ச என்னம்மா செய்யிறாய்? வா, வீட்டுக்குப் போகலாம்" என நிதானமாக அழைத்தார்.

லட்சுமியிடமிருந்து பதிலில்லை.

பதில கிடைக்காதது மாத்திரமல்ல, லட்சுமி இருக்குமிடத்தையும் ஐயரால் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை.

"லட்சுமி!" ஐயர் மீண்டும் அழைத்தார்.

பதிலில்லை.

மூலப்பிரஹாரத்திலிருந்து சிரிப்பு மட்டும் வந்து கொண்டிருந்தது.

நெஞ்சுக்குள் என்னவென்று சொல்லமுடியாத கலவரத்துடன் ஐயர் மேலும் உள்ளே நடந்து, லாந்தரை தூக்கிப்பிடித்து மூலப்பிரஹாரத்துள் உற்றுநோக்கினார்.

உள்ளே பந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள் லட்சுமி. அவளின் கலகலவென்ற கண்கிணிச் சிரிப்பை என்னவென்று சொல்வது? அமிர்தம்தான்.

திகைப்போடு மறுபடியும், "லட்சுமி!" என்றழைத்தார் ஐயர்.

குழந்தை திரும்பிப்பார்த்தது. பின் மறுபடி திரும்பிக் கொண்டு சிரித்தவண்ணமே விளையாட ஆரம்பித்தது.

'குழந்தை யாரோடு விளையாடுகிறது? காளியோடா? இருக்கும்! அவளாகத்தான் இருக்கும்! பின்னே வேறு யார் வந்து பூட்டிய கதவுக்குள், அதுவும் மூலஸ்தானத்துள் நின்று பிள்ளையோடு விளையாடுவார்களாம்? என் குழந்தை அதிர்ஷ்டசாலிதான். தெய்வம் குழந்தைக்கு தோழியாகவே ஆகிவிட்டதே!' என்று உள்ளம் புளகித்த ஐயர், கருவறையின் இருளை ஊடறுத்த பார்வையில் இன்னொரு இருளைத் தேடினார். 'காளியை எனக்குத் தெரியவில்லையே! அடியே பத்திரகாளி, எங்கேயடி அம்மா நிற்கிறாய்? இருக்கும்போதும், நடக்கும்போதும், உண்ணும்போதும், உறங்கும்போதும் உன் நாமத்தை யே நினைத்து நினைத்து வாழ்ந்த எனக்கு உன் சொருபம் தெரியவில்லையே! ஏன், ஏன்? என்ன குறைவைத்தேன்? எந்தத் தவறு செய்தேன்?, அவரது உள்ளம் ஓலம் வைத்தது.

பிள்ளைக்கு கிடைத்த அதிர்ஷ்டத்தில் மெய்மறந்தவர், தனக்கு காட்சிப்படாததில் பிரலாபித்து, மெல்ல மெல்ல ஒரு கோபவுணர்வை அடைய ஆரம்பித்தார்.

காளிபக்தரான நடராஜையருக்கு அவளின் மாணசிக உருவம் தவிர, கட்புலனாய உருவம் தெரியாது. கனவில் கூட கண்டதில்லை. அந்தக் கருங்கற் சிலையில் அவர் ஆயிரம் உருவங்களை தரிசித்திருக்கிறார்தான். ஆனால், நிஜவடிவம்...? அந்த யி ஆரம் உருவங்களில் அவளின் நிஜ உருவமும் அடங்கலாம். ஆனால், ஐயமறச் சொல்வதற்கான உருவம்...?

அவருக்குத் தெரியாது.

இப்போது முன்னால் நின்றிருந்தும் காட்சிப்பட மறுக்கிறாள்.

'ம்... இந்தப் பிறவியில் எனக்கு அந்தப் பாக்கியம் இல்லையோ?' ஐயர் அலுத்தார்.

அந்த அலுப்போடு மகளை நோக்கிச் சொன்னார்: "லட்சுமி, வாம்மா வீட்டுக்குப் போகலாம். அங்கே அம்மா தவித்துக்கொண்டிருக்கப் போகிறாள்."



குழந்தை வரவில்லை. அதுமட்டுமல்ல, அவர் குரலை செவிமடுத்த ஜாடையும் இல்லை.

ஏற்கனவே சா து வா ய் த் தலையெடுத்திருந்த கோபம், குழம்பிய மனநிலையோடு இருந்த ஐயரிடத்தில் ஆரோகணிக்கத் தொடங்கியது.

“லட்சுமி, வா வீட்டுக்குப் போகலாம்.” ஐயர் கோபத்தில் இரைந்தார்.

“குழந்தை விளையாடிக் கொண்டு நிற்கிறது, தெரியவில்லை?”

“விட்டுக்கு வந்து விளையாட்டும்.”

“அங்கே யாரிருக்கிறார்கள்?”

“ஏன், நானிருக்கிறேன், தாயார் இருக்கிறாள், பாட்டி இருக்கிறாள். எங்களுடன் விளையாட்டும்.”

“வேண்டாம், நீ போ, சிறிது நேரத்தில் குழந்தை வரும்.”

“இல்லை, குழந்தை இப்பவே வரட்டும்.”

“சரி, உன் விருப்பம்.”

“என்னுடைய குழந்தையில் என் விருப்பம்தான்.”

“அப்படியா?”

“ஆமாம்!”

டும்...! டும்... டும்...!

சிரிப்பு.

“சிரிக்கிறாயா? நன்றாகச் சிரி. லட்சுமி, நீ வா.”

குழந்தை தந்தையையும், எதிர்த்திசையையும் மாறி மாறிப் பார்த்தபடி திகைத்துப்போய் நின்றது. விளையாட்டு தடைப்பட்ட ஏமாற்றம். தந்தையோடு போவதா, வேண்டாமா என்றொரு துமாற்றம்.

“அடியே, லட்சுமீ!”

ஐயர் முன்னே பாய்ந்து குழந்தையைப் பிடித்து இழுத்தார்.

“நடராஜா!”

முழக்கம். அப்போது வெளியிலும்.

ஐயர் நின்றார்.

“என்னுடைய குழந்தையில் என்னுடைய விருப்பம்... அப்படித்தான் இவ்வளவு நாளும் நினைத்திருந்தாயோ? நடராஜா, இது உன்னுடைய குழந்தையா?”

“ஓமடி. ஏன், இதைப் பெற்றவன் நானில்லையா? காப்பது நீயானதாலே, படைத்ததும் நீயாகிவிடுவையோ?”

“பெற்றது நீதான். ஆனால், காத்தது நான், இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு நடந்ததை மறந்துவிட்டாயா, நடராஜா?”

ஐயருக்கு அது நல்ல ஞாபகம். ஆயினும், அதை அவள் கேட்பதற்கான காரணம் தெரியவில்லை. அதனால், இன்னும் கோபம் தீர்ந்து விடாத குரலில், “மறக்கவில்லை. அதற்கு என்ன இப்போது?” என்றார்.

“இந்தா தாயே, இனி இது என்குழந்தையல்ல, உன் குழந்தை, நீயே பார்த்துக்கொள்’ என்று சொன்னாயா? இல்லையா?”

“ஆம், சொன்னேன். அதற்காக...?”

“நான் காத்தேன். அதனால் எனக்கும் குழந்தையில் பங்கிருக்கிறது.”

“குழந்தையில் பங்கா? என்ன புதுமை பேசுகிறாய்? பெற்றவன் நானடி, காளி.”

“காத்தவள் நான்.”



“ஓஹோ...!” இளக்காரமாய்ச் சிரித்தார் . ஐயர்  
 “அன்றைக்கு நீயே சகலமுமென்று தஞ்சமடைத்ததால்,  
 இன்று என் பிள்ளையிலேயே பங்கு கேட்கிறாயா?”

கிடு... கிடு... கிடு...!

கீழே பூகம்பமா?

இல்லை, அதுவும் சிரிப்புத்தான்.

“ஆஹா, நீயல்லவோ தெய்வம்! சரி சரி, உன்னுடைய  
 பங்கை எடுத்துக்கொண்டு என்னுடைய பங்கை விடு-  
 நான் வீட்டுக்குப் போகவேண்டும். அங்கே பிள்ளையைக்  
 காணவில்லையென்று புவனேஸ்வரி தவித்துக் கொண்-  
 டிருப்பாள்” என்றார் ஐயர்.

“என் பங்கு என்ன?”

“பாதி.”

“ஆளுக்குப் பாதி...?”

“ஆம், ஆளுக்குப் பாதி. ஆனால், மீதிப் பாதியிலும்  
 எப்போதும் பங்கு கேட்டுவிடாதே!”

“கேட்கமாட்டேன். நான் சொன்னது சொன்னது  
 தான்.”

“சரி, என் பங்கைக் கொடு.”

மறுகணம்—

பார்வையில் பட்டதற்கு காட்சியென்று பெயரா.  
 அதுவும் அவர் கண்கண்ட தெய்வத்தின் மூலமாக. ஐயர்  
 உணர்வுறைந்து போனார். உயிர் பிரிந்து போனார்

கைப்பிடியிலிருந்த குழந்தை பறித்தெடுக்கப்பட்டது  
 தான் தெரிந்தது. பின்னால், “இந்தா” என்று வீசப்பட்ட  
 குழந்தையின் பாதி உடலைத் தான் ஐயர் பார்த்தார்.

வெடித்த பிறப்பென உயிர்த்து, உணர்வடைந்து  
 ஐயர் அலறினார். “அடியே, பாதகி! மாபாதகி! இப்படிச்  
 செய்துவிட்டாயே!”

சத்தம் வெளியே வந்ததா? அவருக்கே சந்தேகம்.

ஆனால், அதைச் செவிமடுத்தாற்போல, அவர் முன்னால் பாதிக்குழந்தையை கையில் பிடித்தபடி, கோரைப்பற்கள் நீள வெறித்தனமாய்ச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள் காளி.

குழந்தையின் பாதி உடலிலிருந்து செவ்விரத்தத்துளிகள் சொட்டுவதைக்கூட அவரால் பார்க்க முடிந்தது. அவருக்கு தலை சுற்றுவது போலிருந்தது.

“இன்னுமா இஞ்ச தேடிக்கொண்டு நிக்கிறீங்கள்? லட்சுமி வீட்டுக்கு வந்துவிட்டாள். வாருங்கோ வீட்டுக்குப் போகலாம்.”

பின்னால் குரல் எழுந்தது.

ஐயர் தெண்டித்து பிரக்ஞை தவறாமல் முயன்று கொண்டு திரும்பிப் பார்த்தார்.

வாசலில் புவனேஸ்வரி.

“என்ன சொன்னாய்?”

“லட்சுமி வீட்டுக்கு வந்திட்டாள்.”

“லட்சுமி.....? லட்சுமி... வீட்டுக்கு..... வந்திட்டாளா?”

“ஓம், இப்பதான் வந்தாள்.”

“வந்திட்டாள்தானா?”

“வந்திட்டாளெங்கிறேன்... இன்னும் கேட்டுக் கொண்டு நிக்கிறீங்களே! வாருங்கோ வீட்டுக்குப் போகலாம்.”

ஐயருக்கு ஆச்சரியம். சட்டெனத் திரும்பி கீழே பார்த்தார்.

கீழே பாதிக்குழந்தை இல்லை.

நிமிர்ந்து தெய்வத்தைப் பார்த்தார்.



தெய்வம் அங்கே இல்லை.

வெறிபிடித்தவர்போல் பாய்ந்து வெளியே வந்த ஐயர் கதவைப் பூட்டிவிட்டு, புலனேஸ்வரிக்குக்கூட தாமதிக் காமல் வீட்டை நோக்கி ஓடினார்.

வீட்டிலே லட்சுமி பாட்டிகூட சிரித்து விளையாடிக் கொண்டு நின்றிருந்தாள்.

ஐயருக்கு எல்லாமே புரிந்துவிட்டது.

தனக்குக் காட்சி தரவில்லையென எந்தத் தெய்வத்தின் மீது குறைப்பட்டாரோ, அந்தத் தெய்வமே அவருக்கு நேரில் வந்திருக்கிறது. நேரில் வந்தது மட்டுமல்ல, அவரை வம்புக்கு இழுத்து... அவரோடு வாதாடி.....

'தாயே, காளியம்மா!'

அவர் பரவசத்தில் கூவினார்.

வெளியே பார்த்தவரின் பார்வையில் வெளுத்திருந்த வானம் தெரிந்தது.

அங்கிங்கொன்றாய் சில நட்சத்திரங்கள்.

மேகம் மறைத்த சின்ன நிலா.

காளித் தெய்வம் வந்துசென்ற பாதை அது.

ஐயர் உள்ளே வந்து குழந்தையை வாரி அணைத் தார். 'என் பங்கான ஒரு பாதியோடு சேர்ந்துள்ள மறு பாதி இங்கே காளி அல்லவா! தன்னை நிதமும் நான் பார்க்கத் தந்த தெய்வமே! கொடுமைக்குள்ளிருந்த கருணையே! கோரத்துக்குள்ளிருந்த லட்சணமே!'

அவரது வாய் முணுமுணுத்தது, கண் நீர் தெளித்தது.

★

நிலாவரை—1986

## நெருப்பு

IIIனிமலைப் பிரதேசமொன்றில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் புராதன மக்கள் சமுதாயத்தைச் சார்ந்த ஒரு இனக் குழுவினமீது திடீர்த் தாக்குதலொன்றை நடாத்தி, அது நெடுநாளாய்ப் பாதுகாத்திருக்கும் மூலநெருப்பை அபகரித்துச் செல்கிறது. தான் பாதுகாத்திருந்த மூல நெருப்பை எது காரணத்தாலோ அணையப் பெற்றுவிட்ட இன்னொரு இனக்குழு. இவ்வாறு அபகரித்த நெருப்பு ஏனத்தை எடுத்துச் செல்லும் அந்தப் புதிய இனக்குழுவின் நெருப்புக் காவலாளியை வானத்தின் மெல்லிய வெளிச் சத்தைக்கொண்டு முதலில் ஒரு வயது முதிர்ந்த பெண்ணாகவும், பின்னர் சேலையணிந்த ஒரு முதியவளாகவும், அதற்கும் பின்னர் தன் அடுத்தவீட்டு அன்னம்மாவாகவும் இனங்கண்டு, 'எங்கேயும் நெருப்பைக் காவல் செய்கிற பூதம் நீதானா, அன்னம்மா கிழவி?' என்று அரற்றியபடி திடுக்கிட்டுக் கண்விழித்தாள் செல்வி.

சுற்றிவர அந்தகாரம் னிரிந்திருந்தது. அவளால் திசைகளைக்கூடப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. திகைத்த வண்ணம் சிறிது நேரம் படுக்கையில் கிடந்தவள், மெல்ல மெல்ல சூழலை உணரத் தொடங்கினாள். தான் கண்டது கனவென்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது. கனவில் மரணங்களும் ஓலங்களும் தன் நெஞ்சில் கிளர்த்தியிருந்த நடுக்கமும் சிறிது சிறிதாகத் தணியப் பெற்றாள் அவள்.

தாழ்வாரத்துக்குக் கீழாக எதிர்த்தாற்போலிருந்த வேலிக்கு மேலே தூரத்து மெலிந்த விண்வெளிச்சம் கண்ணில் பட்டது. எங்கோ பனைமரவட்டில் இன்னும் கவ்வியபடியிருந்த காவோலையொன்று காற்றிலாடி சரசரத்தது கேட்டது.



அன்றைய இரவில் இதற்கு முன்னரும் ஒருமுறை அவளுக்கு விழிப்பு வந்திருந்தது. அப்போது வேலிக்கு அப்பால் வயல் தாண்டிய மேட்டில் இயக்க வாலிபர்களது காம்ப்பிலிருந்து புள்ளி வெளிச்சங்கள் தெரிந்து கொண்டிருந்தன. ஏறி இறங்கிய பேச்சுத் தொனிகளும் எழுந்து கொண்டிருந்தன. அதனால் இன்னும் பதினொரு மணி ஆகவில்லை என்ற திடத்தில் மறுபடி படுத்துத் தூங்கி விட்டாள் அவள்.

ஆனால், இப்போது...? எங்கும் ஒரே சப்த வெளிச்ச சூன்யம்.

நேரம் என்னவாக இருக்கும்? நள்ளிரவா, வைகறையா? செல்வி ஊகிக்க முனைந்தாள்.

கால்புறமாக மேசையில் மணிக்கூடு இருந்தது. அது ஓடுகிற டிக்... டிக்... சத்தமும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் அவளால் நேரத்தைப் பார்த்துவிட முடியாது. ரேடியம் பூசப்படாத அந்த மணிக்கூட்டில் வெளிச்ச மில்லாமல் எதைத்தான் பார்ப்பது? மணிக்கூட்டையே பார்க்க முடியவில்லையே!

சட்டென ஏதோ ஞாபகத்துக்கு வந்த செல்வி அவசரமாக எழுந்து தாழ்வாரத்துக்கு அளவாகக் குனிந்து குசினிக் கொட்டிலை நோக்கி ஓடினாள். படலையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளேபோய் அடுப்பைப் பார்த்தாள். அடுப்பில் நெருப்பு இருப்பதற்கான அறிகுறியே இல்லை. துணுக்குற்றவளாய், கும்மென்று இருள் மண்டிக்கிடந்த குசினியில் ஒரு அனுமானத்தில் பொருட்கள் எதனினும் இடறுபடாமல் அடுப்பை நெருங்கி அதன் முன்னே குந்தி அமர்ந்தாள். கையை எதிரே நீட்டித் துளாவி அணைந்துகிடந்த விறகுத் துண்டொன்றை எடுத்து அடுப்பின் சாம்பலைப் பரபரவெனக் கிண்டினாள். இரண்டொரு சிவப்புப் பொறிகளை விசிறிக்கொண்டு பலாக்கொட்டை

அளவில் ஒரு அளல் கட்டி மிதந்து வந்தது. அதைக் கண்ட பிறகுதான் செல்வி பரபரப்பு அடங்கினாள்.

அடுப்பு மேடைக்குப் பக்கத்திலிருந்த விறகுக் குவியலிலிருந்து பொச்சு மட்டையொன்றைத் தடவியெடுத்து அதன் தும்புகளைப் பிய்த்துத் தணலின்மீது பதனமாக வைத்து பழைய வேலிக்கிடுகிலிருந்தும் சுள்ளித் தடிகளிலிருந்தும் சிராய்களை உடைத்து அதன்மேல் போட்டு மெல்ல மெல்ல ஊதி நெருப்பை எழுப்பினாள் செல்வி. சுமார் கால்மணி நேர சாம்பல் துகள்களினதும் புகையினதும் மூச்சுத் திணறலில் சுள்ளி விறகுகள் குபீரென்று தீப்பிடித்து எரிய ஆரம்பித்தன.

அந்தச் சிற்றொளியில் அடுப்பு மேடையில் குச்சுகள் தீர்ந்துபோய்க் கிடந்த இரண்டு மூன்று பெட்டிகளை வெறிதே பார்த்தாள் அவள். பிறகு விறகுக் குவியலிலிருந்து சற்றுப் பெரிதான தடிகளை எடுத்து தீயில் போட்டு அவை நன்றாக எரியத் தொடங்கியதும் அணைந்துபோன பெரிய விறகுக் கட்டைகளை அடுப்பிலே அடுக்கி வைத்துவிட்டு வெளியே வந்தவள் விடிந்து வருவதான உணர்வில் மறுபடி படுக்க முனையாமல் முற்றத்தில் திண்ணையோடு சரித்துக் கிடந்த உரலின் மீது அமர்ந்தாள்.

அச்சப்படும்படியாகவே இருந்திருந்தாலும் தான் அந்தக் கனவைக் கண்டு திடுக்கிட்டு விழித்தது எவ்வளவு நன்மையாக முடிந்தது என்பதை செல்வி அப்போது நினைத்துப் பார்த்தாள். இல்லாவிட்டால் காலையில் எழுந்து நெருப்புக்கு எங்கே போயிருப்பாள்? குழந்தைக்கு பால்மா கரைப்பதும், தேநீர் போடுவதும் எப்படி முடிந்திருக்கும்? விடிந்ததும் எழுந்து ஒரு கோப்பை தேநீர் குடிக்காவிட்டால் அவளுக்கு இயக்கமே பிறக்காது. பன்னிரண்டு வருஷ கொழும்பு வாசம் ஏற்படுத்தி வைத்த பழக்கம் அது. சொந்த ஊருக்கு வந்து மூன்று வருஷங்களாகியும் இன்னும் அந்தப் பழக்கம் அவளைவிட்டு நீங்கவில்லை.



① தன்னை விழிக்கச் செய்த அந்தக் கனவும் நெருப்பு அபகரிக்கப்படுவது சம்பந்தமானதாக இருந்த பொருத்தத்தையும் அப்போது அவள் நினைத்தாள். அதுமட்டுமா? தான்கூட கனவில் வந்த அந்தப் புராதன இனக்குழுவின் மூலநெருப்புக் காவலாளி போலவே திடீர் திடீரெனத் தூக்கம் கலைந்து ஓடிவந்து நெருப்பு அணைந்துவிடாமல் காக்கின்ற நிலையில் இருப்பதையும் அவள் தன் கனவோடு பொருத்திப் பார்த்தாள். அது ஆச்சரியமாக இருந்தது அவளுக்கு.

எங்கோ வெளவாலொன்று சடசடத்துப் பறந்தது; மோட்டார் சைக்கிள் உறுமியது ஆயினும், ஒரு கனத்த அமைதி தன்னைச் சூழ விழுந்திருப்பதையும் அவள் உணர்ந்தாள்.

இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்னால் அந்தக் கிராமம் அந்த மாதிரி இருந்ததில்லை. நகரத்துக்குத் தூரமான கிராமமாயினும் நிறைந்துபோய்த்தான் இருந்தது. எங்கிருந்தோ திடீரென்று இரண்டு இயக்க வாலிபர்களின் காம்ப்கள் வந்து முளைத்தன, எல்லாமே தலைகீழாகப் போய்விட்டது. ஏற்கனவே அது ஒரு கடலோரக் கிராமம். அத்துடன் காம்ப்கள் தோன்றியதும் அரசுப் படைகளின் தாக்குதலிலிருந்து தப்ப அவர்களுக்கு வேறுவழி தோன்றவில்லை. ஒவ்வொன்றாக இரண்டிரண்டாக வீடுகளையும் நிலங்களையுமே கைவிட்டு குடும்பங்கள் வேறு கிராமங்களை நோக்கிப் பெயரத் தொடங்கிவிட்டன. கும்பாவெளி என்ற அந்தக் கிராமமும் பெயருக்கு ஏற்றாற்போல வெளித்துப் போனது. நான்கைந்து குடும்பங்கள் மட்டும் ஏதேதோ காரணங்களால் தம் பிடிமானத்தை அன்று வரை விட்டுவிடாமல் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன.

இருந்துமென்ன? அந்த நான்கைந்து வீடுகளும் பக்கத்தில் பக்கத்தில்கூட இல்லை. ஒவ்வொன்றுக்குமிடையே கூப்பிடு தொலைவு. ஆனால் அதிர்ஷ்டவசமாக செல்வியின் வீடுமட்டும் அன்னம்மாவின் வீட்டுக்குப்

பக்கத்தில் அமைந்துவிட்டது. ஆண் துணையற்று இரண்டு குழந்தைகளோடு அந்தக் குடிசையில் ஒரு வருஷமாக தனியே வாழ்ந்து வந்த செல்விக்கு அன்னம்மா பெரிய துணை. ஊரில் கள்ளர் காமுகர் பயம் இப்போது இல்லை யென்றாலும் தனித்திருப்பதென்பதே அச்சமும் அவதியும் ஆனதுதானே!

அதனால் அன்னம்மாவுக்கும் செல்விக்குமிடையே நிறைந்த அந்நியோன்யம். சூரியன் மறைகிற நேரம் வரை ஒருவர் வீட்டில் மற்றவர் போய்ப் பேசிக் கொண்டிருந்து ஓய்வு நேரத்தைப் போக்குவார்கள். பின்னர் வீடு திரும்பி பகல் வெளிச்சத்தோடு சாப்பிட்டுவிட்டு பாய்விரித்து விடுவார்கள். தூக்கம் வரும் அல்லது வராது. ஆனால், பாய் விரிக்கிற நேரத்தில் மட்டும் மாற்றம் இருக்காது. நிகழ்கால சூழ்நிலைமை வாழ்நிலைமைகள் காரணமாய் அது அவர்களுக்குப் பழக்கமாகியே விட்டிருந்தது.

இவ்வாறிருந்த அவர்களது அந்நியோன்யம் முந்திய மாலையில் தான் தெறித்துப் போனது. செல்வியைப் பொறுத்தவரை அது இனிமேல் எக்காரணம் கூட்டியும் ஓட்ட முடியாத தெறிப்பு.

முற்றத்தில் உரலின் மேல் அமர்ந்திருந்து நடந்ததை நினைத்த செல்வியின் மனம் கொதிப்பேறியது. 'கிழவிக்குப் பேரன் வெளிநாட்டில் இருக்கிற திமிர்' என்று வன்மத்தோடு எண்ணி, 'இனிமேல் அந்த வீட்டு முற்றம் மிதிக்கிறதில்லை' என்று தான் பூண்டிருந்த தீர்மானத்தை மீண்டும் ஒருமுறை வாய் மூலமாகவும் சொல்லிக் கொண்டாள்.

செல்வியின் பார்வை யதேச்சையாக அன்னம்மா வீட்டுப்பக்கம் திரும்பியது.

கிழவியின் சிறிய கல்வீடு இருள்மூடிக்கிடந்தது.

சுவரோடு சாய்ந்தமர்ந்து கால்களை நீட்டிக் கொண்டு பக்... பக்கென சுருட்டு புகைத்தபடி அன்னம்மா



கூட அந்த நீளிருட்டிலிருந்து, தான் அவளையும் அந்தச் சம்பவத்தையும் நினைப்பது போல், தன்னைப் பற்றியும் அந்தச் சம்பவத்தைப் பற்றியும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கலாமோ என்று ஒருகணம் யோசித்துப் பார்த்தாள் செல்வி. சாத்தியமே இல்லை. சின்னக் குழந்தை இருக்கிற வீடு, இரவிலே பூச்சி பூரானென்றாலும் விளக்கு கொளுத்திப் பார்க்க முடியாதிருப்பதை யோசிக்காதவள். காலையில் எழுந்து பால் கரைக்கவோ தேனீர் கலக்கவோ வெந்நீருக்கு அடுப்பு மூட்ட வழியில்லாதிருப்பது தெரிந்தும் ஒரு சிறிது தாக்ஷண்யம் காட்டாதவள் எந்த வகை உணர்வில் அப்போது தன்னைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருக்க முடியும் என்று காட்டமாக எண்ணினாள் செல்வி.

ஒருவேளை பிந்திய யோசனையில் ஒரு பச்சாதாப உணர்வு தோன்றி—

இருக்காது, அன்னம்மாவின நிகழ்காலச் சரித்திரத்தில் அந்தச் சொல்லுக்கே இடமில்லை.

செல்விக்கு முதல்நாள் மாலச் சம்பவம் மனத்தே நிழலாடியது.

ஒரு தீப்பெட்டி இரண்டு ரூபா விற்றுக் கொண்டிருந்த போதே இரண்டு மூன்று தீப்பெட்டிகளாவது வாங்கிகையிருப்பில் வைக்க நினைத்திருந்தாள் செல்வி. ஆனால், கையிலே பணம் வந்து சேரவில்லை. அப்புறம் பணம் கொஞ்சம் கிடைத்தபோது ஒரு தீப்பெட்டியின் விலை ஆறு ரூபாயாக ஏறிவிட்டது. குடாநாட்டுக்குள் எடுத்துச் செல்வது தடை செய்யப்பட்டிருந்த தீப்பெட்டி வகையறாக்கள், நாட்டின் பிற பகுதிகளிலிருந்து இரகசியமாகக் கொண்டு வரப்படுவதில் ஏதோ தடங்கல் ஏற்பட்டிருக்கிறது போலும், விலை கொஞ்சம் குறையட்டும், அப்போது வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணி பேசாமல் விட்டுவிட்டாள் அவள். அடுத்தடுத்த நாள் தீப்பெட்டி ஒன்றின் விலை எட்டு ரூபா, பத்து ரூபா என்று உயர்ந்து

விட்டது. பாவிக்கும் பெட்டியில் இன்னும் சில குச்சிகளே இருக்கின்றன, அவசரமாக தீப்பெட்டி வாங்க வேண்டும் என்ற நிலையில் தீப்பெட்டியின் விலை பன்னிரண்டு ரூபா. அந்தளவில் அவ்வளவு பணம் கையிலும் இருக்கவில்லை.

அதற்கு முந்திய இரண்டு நாட்களாக அன்னம்மா விடம்தான் இரண்டு இரண்டு குச்சிகள் கைமாற்றாக வாங்கியிருந்தாள் செல்வி. இரண்டாம் நாள் விளக்குக்கு எண்ணெய்கூட தீர்ந்துவிட்டது. அடிக்கடி ஒருவரிடம் அது தா, இது தா என்று கஷ்டப்படுத்துவதா என்ற கிலேசத்தை ஒதுக்கிவிட்டு அன்னம்மாவிடம்தான் கொஞ்சம் எண்ணெயும் கேட்டாள். தன்னுடைய விளக்குக்கே எண்ணெய் இல்லை, தான் அவளிடம் கேட்க இருந்ததாகக் கூறிவிட்டாள் அன்னம்மா.

அன்னம்மாவிடம் இல்லையென்று எந்தப் பொருளும் இருக்காது என்பது செல்விக்குத் தெரியும். தனது தங்க கழுத்துச் சங்கிலி, காப்புகளைப் போல, அவற்றையும் எங்காவது மண்ணை வெட்டிப் புதைத்து வைத்திருப்பாள் கிழவி.

இருந்தும் எண்ணெய் இல்லையென்று அன்னம்மா மறுத்தது செல்வியின் மனத்தை அவ்வளவாகச் சுடவில்லை. இருட்டில் அவசரத்துக்குக் கொளுத்திப் பார்ப்பதற்கு வேண்டிய அளவு விளக்குத் திரியிலே நன்றாக ஊறியிருந்தது எண்ணெய். மேலும் எண்ணெய் யாருக்கு வேண்டும்? அது என்ன அவ்வளவு அத்தியாவசியமான பொருளா? எண்ணெய் இல்லாமல் கூட மனிதர் ஜீவித்துக் கொள்ளலாம். அப்படி எண்ணெய் இல்லாமல், அமாவாசை இரவிலும் ஒருசொட்டு வெளிச்சக் கீறுகூட இல்லாமல் சில நாட்கள் அவளே இருந்திருக்கிறாளே! இதெல்லாம் பழகிப்போன சமாச்சாரம். ஆனால், தீக்குச்சி இல்லாவிட்டால்...? அதனால், அன்னம்மா எண்ணெய் இல்லையென்றாலும் தீக்குச்சிகள் இரண்டைக் கொடுத்ததில் திருப்தியோடு வந்துவிட்டாள்.



ஆனால், முதல் நாள் மாலை தீக்குச்சியும் இல்லையென்று கூறிவிட்டாள் அன்னம்மா. 'ரண்டே ரண்டு குச்சிதான் இருக்கு. ராவைக்கு என்ன செய்யிறதெண்டு நானே யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறன். நாளைக்கு பன்னிரண்டு ரூபாயெண்டாலும் ஒரு பெட்டி வாங்கியிட வேணும். இவ்வளவு நாளாய் நீ வாங்கின குச்சிகளைத் தந்தாயெண்டாலும் பாதிப் பெட்டிக்கு மேல வரும். ம்...!'

இரவில் மட்டும் சுருட்டு பற்ற வைப்பதற்கே ஆறேழு குச்சிகளுக்கு மேல் தட்டி முடிக்கிறாள் இவள்! ஒரு தீக்குச்சி இல்லையென்று விட்டாளே! எவ்வளவு நிர்ந்தான யமான மறுப்பு! அதற்கிடையில் பாதிப்பெட்டி தீக்குச்சிக் கணக்கு வேறு.

செல்விக்குக் கோபமும் வேதனையும் சேர்ந்து சீறிக் கொண்டு கிளம்பின. 'எல்லாதையும் புதைச்சுப் புதைச்சு வைச்சு பூதம் மாதிரி காவலிரு. ம்... தேவைதானே! நாளைக்கு நீ பொசுக்கெண்டு போயிட்டால், நெருப்புக் குச்சிகளை அடுக்கி வைச்சுத்தானே உன்னைக் கொளுத்தப் போகினம்!' என்று வார்த்தைகளைக் கொட்டிவிட்டுத் திரும்பினாள்.

அது கேட்டு அதிசயப்பட்டவள் போல் நாடியில் கை வைத்தாள் அன்னம்மா. 'எனக்கு எதுக்குக் கொள்ளி வைக்க வேணும், பிள்ளை? மூச்சு இருக்கிறபடியால இந்த நெஞ்சுக்குள்ள கிடக்கிற நெருப்பும் ஆறி அடங்கிக் கிடக்குது. மூச்சு நிக்கட்டும் பாரன், அடுத்த நிமிஷமே இந்த உடம்பு தானாய்ப் பொசுங்கிப் போகும். அந்தளவு நெருப்பு இருக்குதடி பிள்ளை இந்த நெஞ்சில. சும்மாயே, ஒரே நேரத்தில ரண்டு ஆம்பிளைப் பிள்ளையள ஆயிக் காரனுக்கு அள்ளிக் குடுத்ததால வந்த நெருப்பெல்லே! கொள்ளியாம் கொள்ளி. எனக்கு ஏன் கொள்ளி வைக்க வேணும்?'

அன்னம்மா பின்னால் இரைந்து கொண்டிருந்தாள். ஆனால், செல்வி மேற்கொண்டு ஏதும் சொல்லாமலே வீடு வந்துவிட்டாள்.

நினைக்க நினைக்க அன்னம்மா மீதான ஆத்திரமும் வெறுப்பும் பண்மடங்காகப் பெருகின செல்வியிடத்தில். இரண்டு தீக்குச்சிகளைக் கொடுத்திருந்ததால், பெரும் பாலும் பாதியிரவுத் தூக்கத்தையே இழந்து, புராதன காலத்து மத்திய ஐரோப்பிய மனிதன் போல நெருப்புக் காவல் செய்யும் நிலை அவளுக்கு ஏற்பட்டிராது அல்லவா! அவளது ஆத்திரம் காரணமாய் அன்னம்மா மீதான தனது வார்த்தைப் பிரயோகத்தின் தவற்றினையும் அவள் உணர முடியாதவள் ஆனாள்.

அரிசிக்கு, பருப்புக்கு உப்புக்குப் பஞ்சம் வரவில்லை. அவளுக்கு வந்ததோ— நெருப்புப் பஞ்சம்!

அந்த நினைப்பு அடிமனத்திலிருந்து கிளர்ந்து கொண்டிருந்த அப்போதைய உணர்வுகளையும் மேலி, ஒரு சின்ன சிரிப்பை அவளிடத்தில் ஏற்படுத்தியது.

ஒரு காலத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் யுத்தம் முடிந்து அந்த மண்ணிலே சமாதானம் பிறக்கலாம். அப்போது அவள் கணவன் வீடு திரும்புவான். இதேபோல் அன்றைய இரவிலும் முற்றத்தில் அமர்ந்திருந்து தான் பட்ட நெருப்புப் பஞ்சத்தைப் பற்றி அவள் அவளிடம் சொல்லுவாள். ஓ... எவ்வளவு புதுமையான பஞ்சம் அது!

கீழ்த்திசை வாசலூடாக சூரியக்கதிர் முனையைப் பார்த்துவிட்டு திரும்பிய செல்வியின் கண்களில், குசினி வாசலூடாக அவள் காக்கும் மூலக் கனலின் செந்நிற ஜுவாலைகள் தெரிந்தன.





## வெள்ளியம்மா..

ஐ டி எம். சந்தி பாலத்துக்கு கீழாய் ஓடும் கூவத்தை இரு மருங்கும் அரவணைத்துக் கொண்டு ஓடுகின்றன கமாண்டர் இன் சீஃப் ரோடும் கிறீம்ஸ் ரோடும் கிறீம்ஸ் ரோடுக்கும் கூவத்துக்கும் இடையேயுள்ள இருபத்தைந்தடி இடைவெளியில், ஆயிரம் விளக்குப் பகுதியை நோக்கிய திசையில், சில ஒற்றை வரிசைக் குடிசைகள். அந்தக் குடிசைகளுள் ஒன்றுதான் வெள்ளியம்மாவினுடையது.

குடிசையிலிருந்து பார்த்தால் ஆற்றுக்கு அப்பால் மர வரிசையோடு கூடிய கமாண்டர் இன் சீஃப் ரோடு துலாம் பரமாய்க் கண்ணில் தெரியும்.

அன்று சனிக்கிழமை.

மழை பெய்த வானத்தில் வட்டநிலா காய்ந்து கொண்டிருந்த பத்து மணிப் பொழுது.

அப்போதுதான் குடிசைக்குத் திரும்பிய வெள்ளியம்மா, வாசலோர மூலையில் கிடந்த கை விளக்கைத் தடவி எடுத்துக் கொளுத்தினாள்.

உள்ளே பாண்டி படுத்திருந்தான்.

வெள்ளியம்மாவுக்கு அது ஆச்சரியம்.

ஆம். கால்களை விபத்தொன்றில் முடமாக்கிக் கொண்ட நாளிலிருந்து— இன்னும் சொல்லப்போனால், கல்யாணமான அந்த ஐந்து வருஷ காலத்தில்— அவன் நேரத்தோடு குடிசைக்கு வந்தது அன்றைக்கு இரண்டாவது நாள்.

முதல்நாள் போலவே அன்றைக்கும் அவன் குடிக்காமல்— குறைந்தபட்சம், போதையில்லாமல்— திரும்பி

யிருக்கிறான் என்பது, அவள் குடிசைக்கு வந்து அந்தளவு நேரமாகியும் அவன் வாய் திறவாததிலிருந்து வெள்ளியம்மாவுக்குத் தெரிந்தது.

வெறியாய் இருந்திருந்தால் நொண்டிக் கால்களென்றாலும் குடிசைக் கூரையே பிய்ந்து போகும்படி அவன் எகிறிக் குதித்திருப்பான், வாய்க்கு வந்தபடி தூஷணையில் திட்டியிருப்பான். அவளை எட்டி இழுத்து அடித்திருப்பான். அகப்பட்ட பாத்திரங்களை, சட்டி பாணைகளை உடைத்திருப்பான்.

வெள்ளியம்மா வாயே திறக்கமாட்டாள். மனத்துக்குள் மட்டும் பொங்கி வெடிப்பாள். 'யோவ்... எதுக்கு இந்த ஆட்டம் ஆடுறே? வாச்சர் தருமு மேல நான் என்ன லவ்வா வைச்சிருக்கேன்? இல்லே, அவங்கூட ஓடியாவுட்டேன்? ஏதோ, மாசத்தில் ஒண்ணு ரெண்டு சனிக் கிழமை லேட்டா வர்றேன். அதுக்குப் போயி.....!'

ஆனால், அன்றைக்கு...?

அவளுக்கு என்னவோ மாதிரிப் போய்விட்டது. ஆயினும், எதுவும் பேசாமல், மேற்கொண்டு எதுவும் சிந்திக்காமல் சேலையை மாற்றிக்கொண்டு வந்து படுத்தி விட்டாள்.

மறுநாள் காலை வாகன இரைச்சல் வீதியில் தொடங்கியதும் கண்விழித்த வெள்ளியம்மா, பாண்டியின் படுக்கை வெறுமையாய்க் கிடப்பது கண்டு திடுக்கிட்டாள்.

கடந்த இரண்டு மாதங்களாய் மனத்தில் புரண்ட அதே அலட்சியத்துடன், அவனைப் பற்றிய அக்கறையை உதறிவிட்டு அப்பால் செல்ல அவளால் முடியவில்லை.

வழக்கமாக அவளுக்குப் பின்னரே படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருப்பான் பாண்டி. ஏழு மணி போல எதிர்ப்பக்கத்து டிக்கடையிலே பன்னுக்கும் டிக்கும் காசு கொடுத்து, சொல்லிவிட்டு வேலைக்குச் செல்வாள்



வெள்ளியம்மா. எட்டு எட்டரை மணிபோல டீயையும் பன்னையும் கொண்டுவந்து தலைமாட்டில் வைத்து விட்டுப் போவான் டீக்கடைக்காரப் பையன். அதன் பின்னர்தான் மெல்ல படுக்கையிலிருந்து தலையை நிமிர்த்துவான் பாண்டி. அப்படிப்பட்டவன் அன்றைக்கு...?

இரண்டு நாட்களாய் அவன் நேரத்துக்குத் திரும்பி யிருக்கிறான். அது மட்டுமல்ல, அன்றைக்கு அதிகாலையில் எழுந்து வெளியேயும் போயிருக்கிறான்.

கடந்த ஒரு வாரமாக பாண்டியின் பார்வையும் பேச்சும் வேறுபட்டிருந்ததை அப்போது அவள் ஞாபகப் படுத்தினாள். ஏதோ ஒன்றைப் புரிந்துகொண்டு கொதித்த பின்னாலாகும் அமைதி அது. அவன் புரிந்து கொண்டான் சரி. சரியாகப் புரிந்துகொண்டானா?

ஆம், அப்படித்தான் அவளுக்குத் தெரிந்தது.

ஆனால், என்ன செய்ய? யாருக்காகவும், எதற்காகவும் அந்த பெரிய காம்பிளக்ஸில் கிடைத்திருக்கும் கூட்டுகிற துடைக்கிற வேலையை அவளால் இழந்துவிட முடியாது. அந்த வேலைக்காக சுளையாக மாதம் நானூறு ரூபாய் கிடைக்கிறது. லேசுப்பட்ட காரியமா என்ன? அதனால், அந்தமாதிரி சில சனிக்கிழமைகளில் பத்து மணி பன்னிரண்டு மணி ஒரு மணியென்று அவள் திரும்பி வருவதையும் அவளால் தவிர்த்துக்கொள்ள இயலாது.

ஆயினும், அவன் எங்கே போவான் என்ற சிந்தனையையும் அவளால் விட்டுவிட முடியவில்லை.

எங்கே போனான் பாண்டி?

உழைக்காத சுகத்தில் கிடந்து, பெண்டாட்டியின் உழைப்பில் வாழ்ந்து, அதிகாரமும் ஆணவமும் கொண்டிருந்த பாண்டி திருந்தி விட்டானா?

இல்லை; இது அதைவிடப் பெரிய ஒன்று.

மனங்கள் இரண்டும் வெவ்வேறாய்க் கனத்துப்போன நிலையில் மேலும் இரண்டு மாதங்கள் நகர்ந்தன.

ஒருநாள் திடீரென்று நிலவிக் கொண்டிருந்த அந்த மூட்டம் மாறிப் போயிற்று.

இப்போதெல்லாம் நேரத்தோடு குடிசைக்குத் திரும்பி விடுகிறாள் வெள்ளியம்மா.

சனிக்கிழமை லேட்டுக்கள் இல்லை; சினிமா இல்லை; அரட்டை இல்லை; எங்காவது டெலிவிஷன் உள்ள வீட்டுக்குப் போய் தொடர் நாடகம் பார்த்தலும் இல்லை. வேலை, வேலை முடிந்தால் குடிசை.

இதனால் டாண்டி சந்தோஷப்பட்டு விடவில்லை. ஏனெனில் அவள் ஒருநாள் மட்டுமே வேறு யாரோவாய் இருந்த நிலைமை மாறி, வாரம் ஏழு நாளுமே அந்நியமாகி விட்டாள்.

தாலி இழந்தது போன்ற சோகம் அவளுக்கு.

நாளுக்கு நாள் வாரத்துக்கு வாரம் அந்தச் சோகம் அதிகரித்த வண்ணமிருக்க மாதமொன்று பூரணமானது.

ஒரு வெள்ளிக்கிழமை.

வீட்டுக்கு வந்த வெள்ளியம்மா, “நாளைக்கி ருத்திரி வண்டியில் நான் தூத்துக்குடி போறேன். நாயித்துக் கிழமை ராத்திரிக்கு, இல்லென்னா திங்கக்கிழமை காலை யில்தான் வருவேன்” என்றாள் பாண்டியிடம், அவனைப் பாராமலே.

“எதுக்குப் போறே?”

கேட்கவே கூடாது என்றுதான் நினைத்தான். ஆனால், முடியவில்லை. கேட்டு விட்டான்.

வெள்ளியம்மா சொன்னாள்: “எங்க சொந்தக்காரர் ஒருத்தரைப் பார்க்கணும்.”

“இதுவரைக்கும் அங்க நீ போனதில்லையே!”



“ஆமா! இதுவரைக்கும் போகலியேன்னுதான் இப்ப போறேன்.”

சிறிது நேரம் மௌனம் ஊடாடியது.

பாண்டியே அதைக் கலைத்தான். ‘முணுநாலு வீட்டுக்குத் தண்ணி பிடிச்சுக் குடுப்பியே? அதுக்கு?’

“அதுவா? அதைவிட்டு ரொம்ப நாளாச்சே!”

ஓர் அந்நியனாய் அவள்— தன் மனைவி—சொல்வதை கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் பாண்டி.

மறுநாள்—

அன்று வழக்கமான நேரத்துக்கு சற்றே முன்பாக மதியத்தில் வெள்ளியம்மா குடிசைக்கு வந்தபோது, உள்ளே பேச்சுக்குரல் கேட்டது. பாண்டியும் வேலுவும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

அவள் வெளியே நின்றாள்.

“போன வாரத்தில ரெண்டு வாட்டியா வீட்டுக்கு வந்திருந்தியாமே! சில்லு பூட்டின பலகை வண்டி வேணும்னு கேட்டியாமே! உனக்கு எதுக்குப்பா பலகை வண்டி? சாராய கடைக்கு போறதுன்னாத்தான் ரப்பர் துண்டை காலில் கட்டியீட்டு போயிடறியே! அதுக்கும் மேல் உனக்கு என்ன தேவை இருக்குன்னு கேக்கிறேன்” என்று கேட்டான் வேலு.

அதற்கு பாண்டி, “தேவை வந்திருச்சப்பா. வெள்ளி யம்மா எனக்கு காலா கையா உசிராக்கூட இருந்தா. ஆனா, இப்ப...? என்னமாதிரியோ ஆயிட்டா, வேலு. நான் வெளிய போவணும். என் வயித்துக்கு நானே நாலு காசு சம்பாதிக்க முயற்சி பண்ணணும்” என்றான்.

“அதுக்குத்தான் என்ன அவசியம் வந்திருச்சின்னு கேக்கிறேன். உனக்கு வெள்ளியம்மா இல்லையா?”

“அவ இருக்கிறாதான். ஆனாலும், நான் உழைக்கணும்; ஏதாச்சும் சம்பாத்தியம் பண்ணணும்.”

“உன்னால என்ன செய்ய ஏலும் பாண்டி? பிச்சையா எடுப்பே?”

“ஈ...! எதுக்கு பிச்சை எடுக்கணும்? லாட்டரி டிக்கட் வித்துக் குடுப்பேன்; பேப்பர் வித்துக் குடுப்பேன்... கமிஷன் கொடுப்பாங்க.”

வேலுவினால் தான் வேலைக்குப் போவதற்காக பாண்டி சொல்லிய காரணத்தை நம்ப முடியவில்லை. “உள்ளதச் சொல்லு, பாண்டி. வெள்ளியம்மா வேலை செய்யுதா? இல்லே, விட்டுட்டுதா? நல்ல வேலையாச்சே அது!”

“அவ வேலை செய்யிறாதான், வேலு... ஆனா, எனக்குத்தான் உசுரா இருக்கமாட்டா.”

காலாக கையாக அவள்\* இருக்காவிட்டாலும் அவனுக்குப் பரவாயில்லையா? உயிராய் மட்டும்தான் அவள் இருக்க வேண்டுமென்று அவன் எண்ணுகிறானா? அப்படி இல்லையென்றுதான் அந்த மாதிரி அவன் உருக்குலைந்து உள்ளம் குலைந்து போனானோ?— வெள்ளியம்மாவின் நெஞ்சில் சுருக்கென்றது.

“நீ என்ன சொல்றே? எனக்கொண்ணும் புரியலியே!”

“உனக்கு ஒண்ணும் புரிய வேணாம். சில்லுப் போட்ட பலகை வண்டி செய்ய தெரியுமில்லே? அது போதும்.”

“ம்... அதுக்கு பலகை வாங்கணும்; ரோதை வாங்கணும்; துட்டு வேணுமே!”

“எவ்வளவு ஆகும்?”

செய்யற கூலியொண்ணும் எனக்கு வேணாம். சாமானுக வாங்கிறதுன்னாலும் அம்பது ரூபாயாச்சும் வேணுமே!”



“எங்கிட்ட இருக்கு.”

“வெள்ளியம்மா குடுத்துதா?”

“இல்லே, குடிக்கிற காசை மிச்சம் புடிச்சேன்.”

வெள்ளியம்மா குடிசைக்குள் வந்தாள்.

சீக்கிரம் செய்து தருவதாகக் கூறி பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு புறப்பட்டாள் வேலு.

அன்று மாலையில் வேலையிலிருந்து திரும்பி வந்த வெள்ளியம்மா எட்டு மணியளவில் பஸ்ஸிற்குப் புறப்பட்டாள்.

வாசலில் கப்போடு சாய்ந்து வீதியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் பாண்டி.

காற்று மெல்ல வீசியது. கூவத்துக்கு எதிர்த்திசை மரங்கள் சர்ரென இரைந்தன. வாகனங்கள் வெளிச்சப் புள்ளிகளுடன் ஓடித் திரிந்தன.

வாசலுக்கு வெள்ளியம்மா வந்தாள். அவனிடம் எப்படிச் சொல்வது, என்ன செய்வது என்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. பின் ஒருவாறு தன் மனதை இரும்பாக்கிக் கொண்டு, “நான் வர்றேன்” என்றாள். பின் வீதியில் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

பாண்டி எதுவும் பேசவில்லை.

வெள்ளியம்மாவின் உருவம் வீதி முனையைத் தாண்டிய பின்னரும், அவள் சென்ற திசையையே நோக்கியவண்ணமிருந்தான் பாண்டி. பின் நெடு நேரத்தின் பின் குடிசைக்குள் நகர்ந்தான்.

பானையில் சோறு நிறைய இருந்தது. ஆயினும், அவனுக்குப் பசிக்கவில்லை. அப்படியே போய் படுத்து விட்டான்.

பதினொரு மணி இருக்கும்.

குடிசைப் படலையைத் திறந்துகொண்டு வெள்ளியம்மா வந்தாள். விளக்கைக் கொழுத்தினாள்.

பாண்டி திகைத்தான். ஆயினும் ஒரு வார்த்தை கூட பேசவில்லை.

கைப் பையை உள்ளே கட்டையில் மாட்டிவிட்டு, சேலையை மாற்றிய வெள்ளியம்மா, சோற்றுப்பானையைத் திறந்து பார்த்தாள். பின்னர் திரும்பிகேட்டாள்: "ஏன், நீ சாப்பிடலியா?"

"இல்லே பசிக்கல."

அவள் அவனுக்குப் பக்கத்தில் பாயிலே வந்து மெதுவாக அமர்ந்தாள்.

தன்னருகே பாண்டி வெய்துயிர்த்துக் கொண்டு கிடப்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது.

நீண்ட நேரமாய் அந்த ஸ்திதி மாறாமலே முழங்காலில் நாடியை முட்டுக்கொடுத்து யோசித்த வண்ணமிருந்தாள் வெள்ளியம்மா. அவனது வேதனையும், அந்த வேதனைக்கான காரணமும் அவளுக்குத் தெரியும். அன்று தான் தூத்துக்குடி புறப்பட்ட தன் காரணமும் அவனுக்குப் புரிந்துவிட்டது என்பதிலும் அவளுக்கு சந்தேகம் இருக்கவில்லை.

அது அன்றைக்கல்ல, இப்படி நடக்கக்கூடும் என்பது எப்போதோ அவனுக்குப் புரிந்துவிட்டது. அதனால்தான் பலகை வண்டி செய்து தரும்படி அவன் வேலுவைக் கேட்டிருக்கிறான். இன்றோ நாளையோ அந்த நிலைமை, அருகிலே அமர்ந்துகொள்கிற உரிமை, பேசிக் கொள்கிற சுமுகம், நலம் பார்க்கும் கரிசனங்கள்—மறைந்து, அவர்களுக்குள் ஒரு பெரிய பிளவே ஏற்பட்டுவிடும் என்பதை பாண்டி முன்னரே அனுமானித்து விட்டான். ஆனால், அவளுக்கோ... அப்போதுதான் புரிந்திருக்கிறது.



எந்தப் பிரச்னைகளையும் அவள் சகித்துக் கொள்வாள். ஆனால், அந்த ஜீவிய பந்தத்தில் பிளவு ஏற்படுவதை மட்டும் அவளால் சகித்துக்கொள்ள முடியாது.

அவள் சொன்னாள்: "நான்தான் திரும்பி வந்திட்டனே! எழும்பி வந்து சாப்பிடு."

அவன் திரும்பி அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

எண்ணெய் விளக்கிலும் அவளது முகம் வெள்ளியாகப் பிரகாசித்தது. அங்கு வருவதற்கு முன் அடிபட்டது போல் அவள் அழுதிருக்கிறாள் போலும்! கண்கள் சிவந்து கன்னங்கள் கறைபட்டு இருந்தன.

ஏன் அழுதாள்?

அவள் போனபோது இருந்ததைப் போல, காலையில் இருந்ததைப் போல, முதல் நாள் அதற்கு முதல்நாள் இருந்ததைப்போல இல்லையென்பது அவனுக்குத் தெரிந்தது.

ஏன் அந்த மாற்றம்?

"நீ தூத்துக்குடி போகலே?" அவன் கேட்டான்.

"இல்லே."

"ஏன்?"

"போக இஷ்டப்படலே."

நெஞ்சறைகளுள் அப்போதுதான் அவனுக்கு காற்று வீசியது. இருந்தாலும் பல பிரச்னைகளும் புதிதாக அப்போது அவனிடத்தில் கிளர்ந்தன.

"வாச்சர் தருமு இப்ப அங்க வேலையில் இல்லியா?"

"இல்லே."

"இப்ப சொந்த ஊர்ல வேல செய்யிறாராமா?"

“ஆமா.”

“தூத்துக்குடி தானே சொந்த ஊரு?”

“ஆமா.”

“அட்ரஸ் இருக்கில்லே?”

“இருக்கு.”

“அப்ப எதுக்கு...?”

“அதுதான் சொன்னே, இஷ்டப்படலேன்னு.”

“ஆமா சொன்னே!” என்று தனக்கே கூறியபடி அவன் மீண்டும் மெளனமானான்.

பிறகு கேட்டான்: “காலயில பஸ் ஸ்டாண்ட்ல காத்திருப்பார்ல?”

“இல்லே.”

“இல்லியா?”

“ஆமா, காத்திருக்க மாட்டார்தான்.”

அது அவனுக்குப் புரியவில்லை.

அவன் காத்திருக்க மாட்டானென்றால் அவன் வரும் படி அழைக்கவில்லையா? வரும்படி அழைக்காத நிலையிலும் இவளே தேடிப் புறப்பட்டாளா? ஏன்? இவள் நானாக இருந்து, பின் தானாக மசறி, இப்போது அவனாக மாறிவிட்டாளோ? இருந்தும் இடையிலே மனத்தை மாற்றிக்கொண்டு திரும்பியிருக்கிறாளே!—கேள்விகள் புற்றீசலாய்ப் புறப்பட்டன பாண்டியிடத்தில்.

அவன் குளம்பினான்.

ஆனால், அவளுக்கோ குழப்பமில்லை. இன்னும், அவள் தெளிந்துமிருந்தாள்.

அவள் அவனுக்கு பெண்டாட்டியாகச் சம்மதித்த உணத்திலேயே ஜீவிய காலம்வரை இணைந்து, இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் ஒருவர்க்கொருவர் உற்ற



துணையாய் வாழ்வது என்று மனத்தே சங்கல்பம் பூண்டிருந்தாள். திருமணம் என்பதன் தாற்பரியம் அதுதான் என்று அவள் நினைத்திருந்தாள்.

அது ஆன்ம பந்தமல்ல, வெளும் உடல் பந்தம்தான். ஆயினும், அந்த உடல் பந்தத்தால் ஆன்ம பந்தத்தை ஏற்படுத்தி நலத்திலும் கேட்டிலும் விம்மவும் உருகவும் பண்ணுவதே இல்லறம் என்றும் உணர்ந்திருந்தாள்.

ஓ...வெள்ளியம்மா!

அவள் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவனது குனிந்திருந்த தலையை மடக்கிய ஆள்காட்டி விரலைக் கொடுத்து நிமிர்த்தினாள்.

“வா, சாப்பாடு போடுறேன்.”

அவள் சோறு போட்டுக் கொடுத்தாள்.

அவன் சாப்பிட ஆரம்பித்தான்.

அப்போது அவனையுமறியாமலே அவனது கண்கள் நீர் மணிகளை உருட்டிக் கொண்டிருந்தன.

★

சூர்யோதயா-1992

## சத்திய வேட்கை

நூங்கம்பாக்கம் ரயில் நிலைய முன்பாக இரண்டு கிளைப் பாதைகள் சேரும் மேட்டுச் சந்தியை, மேற்கே நெல்சன் மாணிக்கம் ரோடு வழியாகத் தன் சைக்கிள் ரிக்ஷாவைத் தள்ளிக்கொண்டு அடைந்த களைப்பில், நின்று, நெடு மூச்சு விட்டு, இரண்டு தரம் இருமி ஓய்ந்தராழு, இருப்புப் பாதைக்குச் சாமாந்திரமாய் தெற்கு நோக்கி ஓடிய ரோடில் பார்வையை நிமிர்த்தினான்.

ரோடு முகட்டில் சைக்கிள் ரிக்ஷாவோடு வந்து நின்று ஆசுவாச மூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்த ராமுவைக் கண்டதுமே, அதுவரை தன்னுடைய தம்பி வெள்ளைச் சாமி பற்றியும், தனக்காக அவன் அப்போது அடைந்து வரும் சிறைத்தண்டனைப் பற்றியும் நினைத்து விசனத்தில் மூழ்கியிருந்த சீதேவி சுபாவம் மாறிப் போனாள். 'சீ துப்புக்கெட்ட மனுஷா'!

அங்கங்கள் வளைந்த மாதிரியில், குனிந்த தோரணையில் அவள் காறியுமிழ்ந்து கூறிய வார்த்தைகள் எவையென்பது ராமுவுக்குத் தெரிந்தது.

அது அவனுக்குப் பழக்கமாகிப் போய்விட்ட சொற்பிரயோகம்தான் என்றாலும் அதை அவள் - சீதேவி - அவனுடைய மனைவி - கூறுகிறாள் என்று நினைத்த போதுதான், அநாயாசமாக அதைத் தாங்கிவிட வேண்டும் என்று அவன் எடுக்கிற தீர்மானம் சரிந்துவிடுகிறது.

அந்த வார்த்தைகளில், 'ஏ, புல்லே! புழுவே! அற்பமே!' என்ற அர்த்தங்களை அவள் ஏற்றியிருந்தால் எந்தவிதமான பிரயாசையுமின்றி அவன் அதைத் தாங்கி விடுவான்தான். ஆனால், அவளோ ஆண்மையில்லா

தவன், வீரமிழந்தவன், நெஞ்சுரம் அற்றவன் என்ற பொருள்களையல்லவா அந்தச் சொற்களிலேற்றி அவனைச் சிறுத்துப் போகச் செய்கிறாள்!

அவன் சிறுத்துச் சிறுத்து ஒரு புழுவாய், ஒரு சிற்றெறும்பாய், ஓர் அணுத் துகளாய்ப் போகும்படி செய்து விட வேண்டும் என்று சங்கல்பித்துக் கொண்டவள்போல் கண்ணில்படும் நேரமெல்லாம் அவனை வைதுகொண்டாள் அவள்.

கடந்த ஓராண்டுக்கு முன்னர்வரை அவள் அவனாகத் தான் இருந்தாள். பின்னர்தான் மாறிப் போனாள்.

ராமுவுக்கு நெஞ்சு வலித்தது. சைக்கிள் ரிக்ஷாவைச் சுவரோரமாய் நிறுத்தினான்.

நினைவுகள் மெல்ல, பின்னோக்கி நடந்து நெஞ்சைக் களமாக்குகின்றன. அவள் அவனோடு பேதமாகிப் போன அந்த நாள்...

ஓராண்டுக்கு முன்னர் அமாவாசைக்குப் பின் வந்த முன்றாம் நாளில் இரவு இளமையாக இருந்தபொழுது.

முதலாவது காட்சி சினிமா முடிந்து சவாரி பிடிப்பதற்கான ஆரவாரம் தொடங்குவதற்கு முன், சாப்பாட்டிற்கு குடிசை நோக்கி வந்துக் கொண்டிருந்த ராமு, குடிசை வாசலில் சனங்கள் கூடி நிற்பதைப் பார்த்து என்னவோ, ஏதோவென்று பதைத்துப்போய் ரிக்ஷாவை வேகமாக மிதித்து வந்தான்.

கூந்தல் கலைந்து கண்களில் அக்னி ஜுவாலை தெறிக்க வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தாள் சீதேவி.

ராமுவைக் கண்டதும் கண்ணீரோடு வார்த்தைகள் பிரவாகித்தன அவளிடத்தில். "களவாணிப்பய! அந்தப் பெட்டிக்கடைக்காரன் என்ன செய்ஞ்சிட்டான் பார்த்தியாய்யா? வழக்கம்போல குடிசைக்குள்ள ஓரமா உக்காந்து குடிச்சிட்டு இருந்தான். விளக்கில எண்ணெய் இல்லே கடைக்குப்போய் வாங்கியாந்து விளக்கைக் கொளுத்து



வோம்னு குடிசைக்குள்ள போனா... விளக்கெதுக்கு சீதேவி? வா, இருட்டுக்குள்ளாவே உக்காந்திருக்கலாம்னு என் கையை பிடிச்சிட்டான்யா...

நடந்த சம்பவத்தைக் கேட்டவுடன் என்னென்னவோ டக்கப்போகிறது என்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த அத்தனைப்பேரும் ஏமாந்து போனார்கள். ராமு ஆக்ரோஷமாய்ச் சீறி எழவில்லை. அமைதியாகச் சீதேவியின் முகத்தையும், நிலத்தையும் மாறி மாறிப் பார்த்த வண்ணம் நின்றான் மனம் நியாயஸ்தலமாகி விசாரணை நடத்தியது. நடைபெற்ற சம்பவத்தில் பெட்டிக்கடைக்காரன் மட்டுமேதனோ குற்றவாளி? அவனை அங்கே முதன் முதலாகக் கொண்டுவந்து சேர்த்த வெள்ளைச்சாமி இல்லையா? தான் இல்லையா?

இயல்பாகவே உள்வளைந்த தன் நெஞ்சை நிமிர்த்தி, "சீதேவி. இங்க வா" என்றபடி மெதுவாகக் குடிசைக்குள் துழைய முனைந்தான் ராமு.

அவள், அவன் சொல்வதைக் கேட்கிற நிலையில் இல்லை தனது மானமே அழிந்து விட்டதாகக் கருதினாள் அவள். அங்கு சூழ்ந்து நின்றவர்களின் நினைப்புப் போலவே, தனது அவமானத்துக்கு ஒரு ரத்த சாந்தியை வேண்டினாள் அவள்.

"என்னய்யா? என்ன சொல்லப்போறே? உள்ள சொல்லப்போறத இங்கயே நின்னு சொல்லு. உன் ரோஷத்தைதான் நாலு மனுஷங்களும் பார்க்கட்டுமே!"

அவளது உதாசீனமான பதில் அவனை அடுத்த அடி எடுத்து வைக்க முடியாமல் தடுத்து விடவே, திகைத்துப் போய் அப்படியே சிறிது நேரம் நின்றவிட்ட ராமு, அவள் அப்போது எதையும் கேட்கவோ, எதையும் புரிந்துகொள்ளவோ தயாராக இல்லையென்பதை உணர்ந்து கொண்டு, அவளை நோக்கி மெதுவாகத் திரும்பி வந்தான்.

அவளுடைய ரத்தசிவப்பேறிய விழிகள், தனக்கு அவமானத்தை ஏற்படுத்தியவன் மீது காட்டியிருக்கக் கூடியதை விட, அந்த அவமானத்துக்குப் பரிகாரம் தேடப் புறப்படாத தன் கணவன் மீதே, அதிக சினத்தை வாரியிறைத்தன. அவளது அன்பு, பரிவு எல்லாமே வெறுப்பாய் மாறி வருவதையும் அவன் கண்டான்.

ஆனால், அவளைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக தன் நியாயங்களை மீறி அவன் எதுவும் செய்துவிடத் தயாரில்லை. அவள் எப்படித்தான் நினைத்தாலும், அங்கே குழுமி நின்றவர்கள் என்னதான் எண்ணினாலும் தன்னுடைய அளவு கோலுக்குள் அடங்காத எவரின் நியாயமற்ற உணர்ச்சியும், இதுவரை தன்னைப் பாதிக்க அவன் அனுமதித்ததில்லை.

அதனால், அவளுக்கு மட்டுமே கேட்கக் கூடிய தணிந்த குரலில் சொன்னான்: “சாராயக் கடைக எல்லாம் மூடிட்டாங்கன்னு, அவனைப் பிராந்தி வாங்கி வந்து இங்க வைச்சுக் குடிக்கிறதுக்கு இடங்கொடுத்தது நம்ம தப்பு. அவன் குடிகாரன். போதையில் ஏடகூடமா ஏகாச்சும் பண்ணிட்டா, கத்தி எடுத்துப் போய் அவனை வெட்டியிருறதா? அப்படிச் செய்துச்சா, அவனுக்கும் நமக்கும் என்ன வித்தியாசம் இருக்கு? யோசிச்சுப் பார், சீதேவி! இப்ப செய்ய வேண்டியதெல்லாம் காலையில் அவனைப் பார்த்து, அவன் முஞ்சியில காறித் துப்பிட்டு, இனிமே நம்ம குடிசைப் பக்கமா வந்துடாதேடான்னு சொல்லிடறதுதான்.”

ராமு சொல்லிவிட்டு குழ நின்றவர்களை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தபடி குடிசைக்குள்ளே போய், சோறு போட்டுச் சாப்பிட்டான். சாப்பிட்டு முடிந்து அவன் வெளியேவந்த போதும், சீதேவி நின்ற இடத்தைவிட்டு நகரவில்லை. அக்கம் பக்கத்துக் குடிசைக்காரர்கள் கலைந்து விட்டிருந்தனர். கத்தியும் கையுமாக நின்ற வெள்ளைச் சாமியும்கண்ணீல் படவில்லை.



“சரி, சீதேவியோட, வந்து பேசிக்கலாம்” என்று எண்ணிய ராமு, ரிக்ஷாவைத் தள்ளிக்கொண்டு நடந்தான். குடிசையை விட்டு அவன் அதிக தூரம் நடந்திருக்க மாட்டான். அப்போதுதான் அவனைச் சின்னாபின்ன மாக்கிய அந்த வார்த்தைக்கூட்டம் சீதேவியின் வாயிலிருந்து முதன் முதலாகப் பிறந்தது.

‘சீ, துப்புக்கெட்ட மனுஷா!’

சாப்பாட்டிற்காக குடிசையை நோக்கி வந்த ராமு, ரிக்ஷாவை இடையிலே நிறுத்தி நின்று, அந்த மூன்றாம் பிறை நாளில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை நினைத்து வெப்பப் பெருமூச்சு விட்டான்.

சீதேவியின் பார்வையில் மனைவிக்கு விளைவிக்கப்பட்ட அவமானத்தைக் கண்டு கொதித்தெழாத ராமு ஆண்மையற்றவனாகத் தெரிந்தான்.

ராமுவினால் பெட்டிக்கடைக்காரனை எதிர்க்க முடியாதென்பது அவளுக்குத் தெரியும். ஆனால், அவன் முன்னே புறப்பட்டால், பின்னே நாலு பேர்—குறிப்பாக, வெள்ளைச்சாமி— போகிற நிலைமை தவிர்க்க முடியாதது என்பது அவளது வாதம். ராமுவோ அதைத் தெரிந்தும் சந்தர்ப்பத்தைக் கை நழுவ விட்டு விட்டான்.

இப்போது அந்த ஆத்திரமும், வெறுப்பும் பன்மடங்காகப் பெருகியிருந்தன.

பெட்டிக்கடைக்காரனைக் கத்தியால் குத்திக்கொன்ற வழக்கிலே வெள்ளைச்சாமிக்கு எதிராக ராமு சாட்சியம் சொன்னதிலிருந்து, அவள் பெண்புலியாக உறுமியபடி, அவனுடைய உருவம் பேச்சு, அரவங்களைக் கூட வெறுத்து நடமாடிக் கொண்டிருந்தாள். அவனது காலடிப்பட்ட மண்ணில் மிதிப்பதே பாவம் என்பதுபோல் வெள்ளைச்சாமியின் குடிசையிலேயே சீதேவி தங்கிக் கொண்டாள். ராமுவின் குடிசைப்பக்கம் அவள் பார்வை



யைத் திருப்புவதே அபூர்வம். ராமு பக்கவாட்டிலே திரும்பிப் பார்த்தான்.

குளைமேடு நெடுஞ்சாலையில் குறுக்காகக் கிடந்தது திருவேங்கடபுரத்து முதலாவது தெரு ரோடின் எல்லையிலுள்ள சந்தியில், அரசமரத்துக்குக் கீழே பிள்ளையாரின் திருவுருவம் அவன் மனக்கண்ணில் தெரிந்தது. அந்த இடத்தை நினைத்தாலே ராமுவுக்கு வெள்ளைச்சாமியின் ஞாபகம்தான் வரும்.

‘வெள்ளையா!’

நடந்த சம்பவங்களின் மீட்டலில் அவனது மனம் வெதும்பியது.

குடிசையில் நடந்த சம்பவத்திற்குப் பிறகு, ஒரு வாரம் கழிந்துவிட்டது.

அந்த ஒரு வார காலத்தில் சீதேவியோ, வெள்ளைச்சாமியோ ஒரு வார்த்தை ராமுவோடு பேசவில்லை. அவளது வெறுப்பும், வெள்ளைச்சாமியின் புறக்கணிப்பும் ராமுவையே சிலபோது தளரவைத்து விட்டன.

தனது இயலாமைதான் தன்னுடைய அமைதிக்கும், சாத்வீகமான போக்கினுக்கும், சாதாரண மனிதர்களின் எண்ணங்கள், நம்பிக்கைகளுக்கு மாறான தர்மோபதேசங்களுக்கும் காரணமோவென்று, அவர்கள் நினைத்தது மாதிரியே சில நேரங்களில் அவனும் நினைக்கத் தலைப்பட்டான்.

ஒரு கணம்தான். மறுகணமே அவ்வகையான சிந்தனையை ராமு அழித்துவிடுவான்.

பெட்டிக்கடைக்காரனை எதிர்க்க முடியாத தன் வயதையும், வலுவின்மையையும் அவன் மறுக்கமாட்டான். ஆனால், அவைதான் தன்னுடைய சாத்வீகமான போக்கினுக்குக் காரணமென்பதையும் அவன் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டான். இதை அவனுக்கே நிரூபிப்பது மாதிரித்தான் அந்தச் சம்பவமும் நடந்தது.

அந்த ஒருவார மௌனச் சுழலுக்குப்பின் வந்த ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை.

நேரம் இரண்டு மணி.

நெல்சன் மாணிக்கம் ரோடிலிருந்து பிள்ளையார் கோவில் சந்திக்கு வந்த பாதையில் ரிக்ஷாவில் வந்து கொண்டிருந்தான் ராமு.

தூரத்தில் வரும்போதே கோவிலுக்கெதிரே பெட்டிக் கடைக்காரனும், வெள்ளைச்சாமியும் கடுமையாக வாக்கு வாதப்பட்டுக்கொண்டு நிற்பது தெரிந்தது.

வெள்ளைச்சாமி முரடன்.

அது, ராமுவுக்குத் தெரியும்.

இசக்குப் பிசக்காய் அவன் ஏதாவது செய்துவிடுவதற்கு முன்னர், அவனைத் தடுக்கிற நோக்கத்தோடு ரிக்ஷாவை நிறுத்திவிட்டு ராமு வருவதற்குள், மடியிலிருந்த கத்தியை எடுத்து பெட்டிக் கடைக்காரனைக் குத்திவிட்டான் வெள்ளைச்சாமி.

“ஐயோ, வெள்ளையா! அநியாயமா அவனைக் கொன்னுட்டியே!” ராமு அலறினான் பின்னர் அந்த இடத்திலேயே மயங்கி விழுந்துவிட்டான்.

அதன் பிறகு...

போலீஸ் வந்தது. வெள்ளைச்சாமியைக் கொண்டு போனது.

யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை. குடிசைப்பகுதி அதிர்ந்தது; வெள்ளைச்சாமிக்கு எதிராக ராமுவே சாட்சியமளித்தான்.

உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்கு விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுவதற்கு முதல் நாள், யாரோ ஒரு வழக் கறிஞரைச் சந்தித்துவிட்டு குடிசைக்குத் திரும்பிய கையோடு, சீதேவி ராமுவிடம் வந்தாள்.

“இத பாரு, வெள்ளையன் என்ட கூடப் பிறந்தவன் னாலும் எனக்கு மார் குடிக்காத பிள்ளை அவன். நீ பேசாம விட்ட மாதிரியே பெட்டிக்கடைக்காரன் விஷயத்தை அப்படியே விட்டிருக்கலாம். இப்ப இவ்வளவு கஷ்டமும் வந்திருக்காது. இளமறி பயமாறியாதும்பாங்க. ஏதோ ஆத்திரத்தில அப்படி நடந்திட்டான். குற்றம்னு கோர்ட்டில ரூசுவானா தூக்குத் தண்டனைதான் கிடைக்கு மாம். இல்லேன்னாலும் இருவது வருஷமாச்சும் உள்ள போடுவாங்களாம். எனக்கு இப்பவே அடிவயிறெல்லாம் ஏதோ செய்யுது அவனைத் தூக்குக்கோ ஜெயிலுக்கோ அனுப்பிட்டு நான் மட்டும் இங்க தின்னு குடிச்ச சொகம்மா இருப்பேன்னு மாத்திரம் நெனைச்சிடாத. இத முன்னாடி ஓடிக்கினு இருக்கே, அந்த ரயிலில பாய்ஞ்சு உயிரை மாய்ச்சிடுவன். அதனாலதான் சொல்றேன் பெட்டிக்கடைக்காரனை வெள்ளையன் கத்தியால் குத்தினத நேரில் பார்த்த சாட்சி நீ ஒருத்தன் தான்; கொஞ்சம் அவன் மேல இரக்கம் வைச்ச லாயர் சொன்னமாதிரி— நீ மொதல்ல பார்க்கிறப்போ பெட்டிக் கடைக்காரன் கையிலதான் கத்தி இருந்திச்சின்னு— சொல்லிட்டின்னா என் தம்பி வெளிய வந்துடுவான். எல்லாத்தையும் மறந்திட்டு நாம பழைய மாதிரி சந்தோஷமா இருந்திடலாம். என்ன சொல்றே?”

ராமுவுக்கு நிலைமை புரிந்தது. ஒரு தர்மசங்கடமான நிலைமைக்குள் தான் அகப்பட்டுக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

‘அத்தான்! அத்தான்! என்னை காப்பாத்துங்க, அத்தான்!’ என்று வெள்ளைச்சாமி கதறுவதும், தனது சாட்சியத்தில் அவனது தூக்குக்கயிறு நிச்சயமாவதும் ராமுவின் மனக் கண்களிலே பிரத்தியட்சமாயின.

ஆனால், என்ன செய்வது? உண்மையையே பேசி, சரியென்று நினைத்ததையே செய்து வாழப் பழகி விட்டானே!



தன்னுடைய பலஹீனம் காரணமாகவே அன்றைக்கு பெட்டிக்கடைக்காரனை அவன் பழிவாங்காது விட்டிருந்தால், இப்போது வெள்ளைச்சாமிக்குச் சாதகமாய்ச் சாட்சியம் சொல்வதன் மூலம், தன்னுடைய மனவெம்மையைச் சுலபமாகவே அவனால் தணித்துக்கொள்ள முடியும். ஆனால், அரிச்சந்திரன் மாதிரி தன்னையே விற்கத் தயாராகவிருந்த அவனால், தன் நெஞ்சை விற்க முடியவில்லை.

அதனால், இனியென்ன செய்வது என்ற கேள்விக்கு இனி இடமில்லை.

எந்த அழிவிலும் சத்தியம் காப்பாற்றப்பட வேண்டும்.

வழக்கு நடந்தது.

குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்டு வெள்ளைச்சாமிக்குப் பத்தாண்டு கடுங்காவல் தண்டனை கிடைத்தது.

நீதிமன்ற வாசலை விட்டு ராமு வெளியே வரவும், பஸ் ஸ்டாண்டிலே அவலுக்காகக் காத்திருந்த சீதேவி எதிரே வந்தாள். பஸ் ஸ்டாண்டில் நின்றிருந்த அத்தனை விழிகளும் அங்கே சாட்சிகளாயிருக்க, "சீ, நீயும் ஒரு ஆம்பளையா?" என்று கூறி அவன் முகத்தில் காறி உமிழ்ந்துவிட்டு, எதிரே புறப்படத் தயாராக நின்ற பஸ்ஸிலே ஏறிக் கொண்டாள்.

அந்த அவமானத்தைத் துடைக்க முடியாது, முகத்திலிருந்த எச்சிலை மட்டும் துடைத்துக்கொண்டு, தலை குனிந்த வண்ணம் அவள் சென்ற அதே திசையில்செல்லும் அடுத்த பஸ்ஸுக்காகக் காத்திருந்தான் ராமு.

வெள்ளைச்சாமியின் நிலைமைக்காய் வருந்தும் தன் மனத்தை அமைதிப்படுத்த முடியாமலும், தனக்கேற்படும் அவமதிப்புக்களின் தாக்கத்தை தடுத்துக்கொள்ள முடியாமலும் நீண்ட நேரமாய் அந்த இடத்திலேயே துடித்துக் கொண்டிருந்தான் ராமு.

வெள்ளைச்சாமி சீதேவிக்கு மட்டுமா, அவனுக்கும் தான் பிள்ளைமாதிரி. அவனாலும்தான் வெள்ளையனை ஜெயிலுக்கு அனுப்பிய சோகத்தைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

வீதியிலிருந்து பார்வையை மீட்டு குடிசைப்பக்கம் வீசினான் ராமு.

அதோ அந்த விளக்குக் கம்பத்தின் கீழே சீதேவி இன்னமும் நிற்கிறாள்.

அவள் அவனை அப்படித் திட்டாவிட்டாலும், முற்று முழுதாக யாரோவாகிவிடுவாள். அத்தனை விரிசல்களுக்குள்ளும் அவர்களுக்குள் இன்னும் ஏதோ தொடர்பு இருப்பதையே அது அவனுக்கு உணர்த்திக்கொண்டிருந்தது.

இது பெரிதாக எந்த எதிர்பார்ப்பினையும் அவனிடத்தில் ஏற்படுத்தவில்லைதான். ஆயினும், முழு விரக்தியையும் இதுதான் தவிர்த்துக் கொண்டிருந்தது.

அன்று வரை அவனது இழப்புகள் அதிகம். அவளது அன்பை இழந்தான். அதுகூடப் பெரிதில்லை. அவளது பரிவையே இழந்துவிட்டான். அதுதான் அவனை, மூல வேரே ஆட்டங் கண்டவன் போல் ஆக்கியது.

அவனது சாத்வீகப் போக்கினுக்கும், தர்மோயதேசங்களுக்கும் உடம்பின் பலஹீனமன்றி, உள்ளத்தின் பலமே காரணமென்பதை யார் நினைக்கப் போகிறார்கள்?

சீதேவி அவனைத் தூசாக மதிக்கிறாள்.

மதிக்கட்டும்!

அவனை எப்படியெல்லாமோ நிந்திக்கிறாள்.

நிந்திக்கட்டும்!

ஆனால், இத்தனை அவமதிப்புகளுக்கும், நிந்தனைகளுக்கும் நிச்சயமாக ஓர் எல்லை இருந்தே தீரும். அரிச்

சந்திரனின் துன்பங்களுக்கு ஓர் இறுதி இருந்ததே, அதுபோல.

திடீரென்று அவனது மனம் வெளிச்சமிட்டது. உபந்நியாசகர் ஒருவர் கூறிய மகாபாரதத்து விளக்கவுரை வரிகள் சில ஞாபகமாயின. 'சத்தியவானாய் வாழ்ந்து விடுகிறதில் இருக்கிற இன்பம், வேறு எந்தச் சம்பத்துகளுக்கு உண்மையானவனாய் இருப்பதிலும் கிடைப்பதில்லை. ஒருவகையில் சத்தியமே இந்த உலகத்தின் விலை மதிக்க முடியாததும், அபூர்வமானதுமான ஒரு சம்பத்துதான். ஆனால் அதை அடைவதற்கான இழப்புகளோ அதிகம்.

ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு சிறிது தூரத்தில் கெங்கையம்மன் கோவில் இருக்கிறது. ஆண்டுக்கு ஒரு திருவிழா சிறப்பாக நடக்கும். போன வருஷத்து திருவிழாவிலே தான் அந்த மகாபாரத கதாப்பிரசங்கம் நிகழ்த்தப் பெற்றது.

பிரசங்கத்திலே சொல்லப்பட்ட அத்தனை சம்பவங்களும் அவனுக்கு ஞாபகம்.

அதிலே அவனது மனத்தில் ஆழமாய்ப் பதிந்த சம்பவம்.

குருகேத்திர போர் முனையிலே தருமன்கூட ஒரு முறை பொய் சொல்லுகிறான்.

யுதிஷ்டிரன் என்றும், தர்மபுத்திரன் என்றும் முனிவராலும், தேவராலும் போற்றப்பட்ட தருமன், வெற்றி ஆசை மீதுரப்பெற்று அவ்வாறு பொய் கூறியதும், அந்தக் கணம் வரை காம வெகுளி மயக்க மாசுகள் படிந்த இந்த மண்ணின் புழுதியிலே படியாது எப்போதும் ஆறு விரற்கடை உயரத்திலே பறந்துக்கொண்டிருக்கும் அவனது தேர், திடீரென்று மண்ணிலே அழுந்தி, புழுதி படிந்து ஓடியதாம்.

ராமுவின் மனத்தில் சற்றே மகிழ்ச்சி.



ரிக்ஷாவைத் தள்ளிக்கொண்டு, அந்த தெருவோரக் குடிசைகளின் இரவில் விரியும் ஆரவாரங்களைத் துளைத் தவண்ணம், சீதேவியைக் கடந்து அவன் தன் குடிசையை அடைந்தான்.

சாப்பிட்டு முடித்த ராமு வெளியே வந்தான். ரிக்ஷாவை எடுத்தான். சந்தியை நோக்கி ஓட்டினான்.

“தூ!”

பின்னால் காறியுமிழ்ந்தது கேட்டது.

அவன் மனத்துக்குள் சிரித்துக் கொண்டான் ‘சீதேவியைப் போல ஆள்களால் இப்படித் தவிர வேறு மாதிரி நடந்துக்க முடியாதுதான். காலம் வரும். அப்ப இவளும்...

ஒரு நாளைக்கு அவளும் அந்தச் சத்தியத்தைத் தெரிந்து கொள்வாள் என்ற நம்பிக்கையில், ஒருமுறை இருமிவிட்டு, தொடர்ந்தும் சிரித்தான் ராமு.

அப்போதுதான் அவள் உமிழ்ந்ததன் உடனிகழ்வாய்ப் புறப்பட்டது அந்தச் சொல்லாஸ்திரம்.

“சீ, துப்புக்கெட்ட மனுஷா!”

இப்போது அது அவனைக் காயப்படுத்தவே இல்லை.



தினமணிகதிர்1991



## நியாயங்கள்

ஆபீஸிலிருந்து வீடு திரும்ப சற்று தாமதமாகியிருந்தது விநோதினிக்கு. எதிர்பாராதவிதமாக பழைய சிநேகிதி ஒருத்தியைக் கண்டு உரையாடிக் கொண்டிருந்ததில் நேரம் போனதே தெரியவில்லை. அவள் வீடு வந்து சேர்ந்த போது, குழந்தைகள் இரண்டும் கேட் வரை வந்து காத்துக் கொண்டு நின்றன.

குழந்தைகளை சமாதானப்படுத்தி, சாப்பாடு கொடுத்து, தூங்க வைத்த பின்னர் விளக்குகளை அணைத்துவிட்டு அவள் ஹாலுக்கு வந்தாள்.

முதல்நாள் படித்த நாவல் குறையாக மேசையில் கிடந்தது. புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு நாற்காலியில் வந்தமர்ந்தாள்.

வரிகளில் பார்வை படிந்ததே தவிர மனம் படியவில்லை. அன்று மாலை தோழியுடனான உரையாடலைச் சுற்றியே அவளது சிந்தனை அலைந்தது. தவிர்க்க முடியாதபடிக்கு அவை சிவசங்கரனின் ஞாபகங்களையே கிளர்ந்தெழச் செய்துகொண்டிருந்தன.

சிவசங்கரன் அந்தப் பிரிவைப்பற்றி என்ன நினைத்திருக்கிறனானென்று அவளால் நிச்சயப்பட முடியவில்லை. ஊருக்குப் போகிறேன், திரும்பி வர ஒரு மாதமாகும் என்று கடிதம் எழுதி வைத்து விட்டுப் போனவன், இரண்டரை மாதங்களாகியும் திரும்பி வராதது மட்டுமல்ல, தன் சுகம் சொல்லி, அவர்கள் சுகம் கேட்டு ஒரு கடிதம்கூட போடவில்லை. ஆயினும், அந்த பந்தத்தைத் தொடர அவன் விரும்புவது இனியும் சாத்தியமே.

ஆனால், அவளைப் பொறுத்தவரை அந்தப் பிரிவு நிரந்தரம். அவளே பிரிவை உண்டாக்கியபோதும், அவளளவில் அந்தப் பிரிவு தவிர்க்கப்பட முடியாதது ஆகி விட்டது. சிவசங்கரனின் துவேஷங்களது பாதிப்பிலிருந்து தன் மகனைக் காப்பாற்ற அவளுக்குள்ள ஒரே வழி அது வாகத்தான் தெரிந்தது.

அவன் மாறுபட ஆரம்பித்த நாளிலிருந்து ஞாபகங்களைப் புரட்டினாள் விநோதினி.

அன்று ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை.

பள்ளியில் வருடாந்திர பரீட்சை நடந்து கொண்டிருந்தது.

‘மயிலாப்பூரிலே ஆண்கள் கான்வென்ட் ஒன்று இருக்கிறது. ஹாஸ்டல் வசதிக்கூட உண்டு. சரவணனை ஹாஸ்டலில் விட்டு படிக்க வைத்தால் என்ன?’ என்று கேட்டான் சிவசங்கரன்.

‘ஹாஸ்டலிலா?’ அவள் திகைத்தாள்.

சரவணன் போய்க்கொண்டிருக்கிற பள்ளி வீட்டுக்கு அருகாமையில் இருக்கிறது. பள்ளியும் ஆங்கிலப் படிப்புக்கு அந்தப் பகுதியிலேயே பெயர் பெற்றிருந்த பள்ளி. அத்துடன் சரவணனுக்கு இன்னும் ஒன்பது வயது பூரணமாகக்கூட இல்லை. இருந்தும் தன் கணவன் ஏன் சரவணனை ஹாஸ்டலில் சேர்க்க வேண்டுமென்று பிடிவாதமாய் அபிப்பிராயப்படுகிறானென்று அவளுக்கு புரியவில்லை.

கேட்டபோது ஒழுக்கம் நன்றாக இருக்கும், படிப்பு நன்றாக வருமென்று காரணம் கூறினான் சிவசங்கரன், சரி, ஒழுக்கம் கெட்டுப்போகிற வயது வரட்டும், அப்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம் எனக்கூறி அப்போதைக்கு பிரச்சனையை தள்ளி வைத்துவிட்டாள் விநோதினி,



அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பின்னர் மெல்லிய ஒரு மாற்றத்தினை அவனில் உணர்ந்தாள் அவள். அதையும் ஆபீஸிலிருந்து அவன் படுக்கைக்குப் போவதற்கு முந்திய நான்கு ஐந்து மணி நேரப் பொழுதிலும் லீவு நாட்களிலுமே அதிகமாக உணர்ந்தாள்.

நாளடைவில் அவனின் அந்த மாற்றம் தெளிவாகவே அவளுக்குத் தெரிந்தது. ஆபீஸிலிருந்து வீட்டுக்கு வருவதில் ஒழுங்கீனம் மிகுந்தது. அவளுடைய தேவைகளை ஒதுக்குவதிலும், சிலவேளை அவளையே உதாசீனப்படுத்துவதிலும் கூட அது பிரத்தியட்சமானது. காரண காரியமின்றி பிள்ளைகள் மீதும், குறிப்பாக சரவணன் மீதும், அவள் மேலேயும் எரிந்து விழவும் செய்தான்.

ஆயினும், அதுமாதிரி நடத்தைகளுக்கான எதுவித காரணத்தையும் அவளால் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை.

நிலைமை அவ்வாறிருக்கையில் தீபாவளி வந்தது. பிள்ளைகள் பட்டாசு கொளுத்தி விளையாடின. அவளை அவள் கல்யாணம் செய்த பிறகு வந்த முதல் தீபாவளி அது. விநோதினிக்கும் மிக்க குதூகலம். அவளும் அன்று குழந்தையாய்ப் போனாள். ஆனால், அவர்களது குதூகலத்தில் அவன் பங்கு கொள்ளவே இல்லை. எதையோ பறிகொடுத்தவன்போல முகம் விஹாரமாகிப் போய் அமர்ந்திருந்தான்.

அன்று மாலையில் வெளியே போனவன் வீட்டுக்கு திரும்பி வந்தபோது ஒன்பது மணி ஆகிவிட்டது. மூச்சுக் காற்றில் பீர் மணத்தது.

அன்றிரவு படுக்கையில் கிடந்தபடி திடீரென அவளைப் பார்த்துக் கேட்டான் சிவசங்கரன்: “உன் முதல் புருஷனை ரொம்ப நல்லா விரும்பியிருந்தியா, விநோ?”

விநோதினி திடுக்கிட்டாள். நல்லநாள் என்று அன்றைக்கு அவள் எதிர்பார்த்திருந்த ஆசை அப்படியே சுடுபட்டுப் போனது.

“இதென்ன கேள்வி? அவர் செத்துப்போயே அஞ்ச வருஷம் ஆச்சது.” அவள் திகிலோடு சொன்னாள்.

“அப்பிடிச் சொன்னா எப்பிடி? உன் மனம்தான் இன்னும் மாறாமக் கிடக்கே! அஞ்ச வருஷமென்ன, அம்பது வருஷம் ஆனாலும் அது மாறாது போலத்தானே தெரியுது!”

“அவர்மேல பாசம் இருக்கக் கூடியதாவா உங்கமேல அன்பு வைச்சேன்? ஆசை கொண்டேன்?”

“அப்பிடித்தான் தெரியுது. உன் மகனை நீ ஊட்டி வளர்க்கிற மாதிரியிலயும், சீராட்டுற மாதிரியிலயும் எவருக்கும்தான் அப்பிடி நினைக்க வரும்.”

“அதுக்கும், இப்ப நீங்க கேக்கிறதுக்கும் என்னங்க சம்பந்தம்? பிள்ளைகள் அன்பா, ஆதரவா வளர்க்கிறது கூடவா, தப்பு?”

“அன்பா, ஆதரவா வளர்க்கிறதில தப்பில்லே, விநோ, ஆனா, பிள்ளையா இருக்கிறதாலயா சரவணனை நீ இந்த மாதிரி அளவுக்கு அதிகமான கரிசனத்தோட வளர்க்கிறே?”

அவளுக்குப் புரியவில்லை. “பின்னே?”

அவன் சிறிது நேரம் யோசித்தான். அவனது தாமதம் அவளது இதயத் துடிப்பை அதிகமாக்கியது. அவ்வளவு படித்திருந்தும் மிக்க பாமரத்தனத்தோடு தனக்குப் பிடிக்காத, நியாயத்துக்குப் பொருந்தாத, இருவரின் உறவுக்குள்ளும் இருக்கும் அந்த இறுக்கத்தை குலைக்கிற மாதிரி அவன் எதையாவது சொல்லப் போகிறானோ என்று அவள் துடித்தாள்.

அவன் சொன்னான்: “சரவணனை எதுக்கு அந்த மாதிரி கவனிக்கிறேன்னு எனக்குத் தெரியும். உன் முதல் புருஷனை அப்பிடியே உரிச்சு வைச்சு பிறந்திருக்கறதால



தானே அவனை அந்த மாதிரி வளர்க்கிறே? இல்லையா, விநோ?"

இவ்வாறு சொன்னது மாத்திரமன்றி, இறுதியில் மெல்ல சிரிக்கவும் செய்தான் அவன்.

அவனது பதிலில் ஸ்தம்பித்துப் போனாள் விநோதினி. அவனுக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்றுகூட ஒரு முழு நிமிட நேரம்வரை அவளுக்குத் தோன்றவில்லை.

சரவணன், அவளது முதல் கணவன் ராமநாதனை அச்சடித்தது போலத்தான் பிறந்திருந்தான். உருவம் மட்டுமல்ல, பேச்சு, சிரிப்புக் கூடவே தந்தையின் பிரதியாய் இருந்தன. அதனால்தான் சரவணன்மீது காட்டும் அன்பு, ராமநாதன்மீதே காட்டும் அன்பாகவும், சரவணனுக்குச் செய்யும் சுகலதும் அவள்கணவனுக்கே செய்யும் சேவையாகவும் சிவசங்கரனுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. அவள் எப்போதுமே நினைத்திராத ஒரு கோணம் அது.

சற்றே எரிச்சலுடன் அவள் சொன்னாள்: "நான் ஒருத்தரோட அஞ்சு வருஷமா வாழ்ந்தேன், அவருக்கு ரெண்டு பிள்ளைகளைப் பெத்தேன்கிறது தெரியாமலா என்கூடப் பழகினீங்க? கல்யாணம் பண்ணிகிட்டீங்க? இது யார் மூலமாவோ ஏற்பட்ட தொடர்பில்லையே! யாரோ செய்து வைச்ச கல்யாணம் இல்லையே! நீங்களும் நானும் பார்த்து, பேசி, வரும்பித்தானே இந்த முடிவை எடுத்தோம்! இருந்தும் இப்ப கேக்கிறீங்க, அவர்மேல நான் ரொம்ப பிரியம் வைச்சிருந்தேனான்னு. உங்களோட வாழுறபோது எப்பிடி என் பாசம் பொய்யில்லையோ, அதுபோல அவரோட வாழ்ந்த காலத்தில அவர்மேல வைச்ச அன்பும் பொய்யில்லே."

"நீ பொய் சொல்றே. நீ அவனை மட்டும் தான் விரும்பினே. இப்பவும் நினைச்சு ஏங்கறே. என்மேல பாசம் கிறது வேஷம்" என்று அவன் இரைந்தான்.



“இத பாருங்க, செத்துப்போன ஒருத்தர்மீது இவ்வளவு தூரம் நீங்க பொறாமைப்படுறது நியாயமில்லே. அவரை இந்தமாதிரி பேசறதுகூட அநாகரீகம்.”

“நியாயமில்லேங்கிறே...? தாய் தகப்பன் உற்றம் சுற்றம் எல்லாரையும் வெறுத்திட்டு வந்து உன்னைக் கல்யாணம் கட்டினவன் நான். இந்தக் கல்யாணத்தில் என் இழப்பு அதிகம். எனக்கு மொத்தமாகக் கிடைச்சிருக்கிறதே நீ மட்டும் தான். அப்படியிருக்க, பழைய பாசங்களும், அதன் ஞாபகங்களும்மா நீ இருக்கிறதா எனக்குத் தெரியிற போது, நான் வருத்தப்பட நிறைய இருக்கு.”

அதை அவன் ஆத்திரத்தோடு சொல்லவில்லை. ஆவேசமாகக் கத்தவில்லை. நிதானமாகச் சொன்னான். அவனுக்குள்ளும் ஒரு சோகம் அப்பியிருந்தது.

அவளது மனத் தராசில் அவன் தரமிழக்கத் தொடங்கினான். தன்னுடைய இழப்புகளை நினைக்க அவன் ஆரம்பித்த நிமிஷத்திலிருந்து அந்த நிலைமை தவிர்க்க முடியாததுதான். ஆயினும், அந்த விநாடி வரையில் தன்னை அவன் விரும்பியே நின்றுருந்தான் என்பதையும் அவள் உணர்ந்தாள். அவளது முழு அன்பையும் கேட்கிற அவளது முழு அக்கறையும் தன்மீதே இருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிற காதல் வெறியனாக இருந்தான் என்பதுதான் அங்கே பேதம். அதனால் இன்னும் பணிவாகவும், இன்னும் விளக்கமாகவும் அவளது தோள்மீது கை போட்டுக் கொண்டு அவள் தன் நியாயத்தை எடுத்துச் சொன்னாள்.

அவள் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக விவாதம் வளர்ந்ததே தவிர குறையவில்லை.

கடைசியில் அவள் சொன்னாள்: “நாம கல்யாணம் பண்ணிக்கலாம்னு நீங்க கேட்டபோது, இந்தக் குழந்தைகளை நினைச்சுத்தான் முதல்ல நான் மறுத்தேன். பின்னாடி நீங்க இவங்ககூட பழகிறதப் பார்த்து

உங்களுக்குப் பிறக்காட்டியும் என்னிடத்தில் பிறந்த தாலயே அதுகமேல வாஞ்சை வைச்சிருக்கீங்கன்னு நம்பி சம்மதிச்சேன். இப்ப என்னடான்னா... அவங்களுக்கு சாப்பாடு ஊட்டாதே, துணி துவைக்காதேன்னு நித்திரைங்க. இந்தக் கல்யாணத்துக்கு நான் சம்மதிச்சதே எனக்காக மட்டுமில்லே, இதுகளுக்காகவும்தான். எனக்கு ஒரு புருஷனை மட்டுமில்லே, என் பிள்ளைகளுக்கு ஒரு தகப்பனையும்தான் தேவைப்பட்டேன். ஆனா, புருஷனா இருக்கிறேன், தகப்பனா இருக்க மாட்டேங்கிறீங்க என் பிள்ளைங்க நலனை ஒதுக்கியிட்டு நான் உங்களுக்கு மனைவியா மட்டும் வாழ்ந்திட முடியாது என் கடமை களை நான் சுமக்கிறேன். நீங்க பங்குபோட வேண்டாம். ஆனா, தடுக்கவும் வேண்டாம்.”

“நான் தடுக்கலியே! அவங்களை அந்தந்த இடத்தில் வைச்ச கவனிக்கிறது. சரவணனை ஹாஸ்டல்ல விட்டு படிக்க வைச்சா என்ன குறைஞ்சிடும்?”

“...சரவணனை ஹாஸ்டல்ல விடணும்னு அன்னிக்கு ஒருநாள் சொன்னதுக்கு இதுதான் காரணமோ? முடியாதுங்க. பிள்ளைகளைப் புறக்கணிச்சிட்டு எனக்காக ஒரு வாழ்க்கை நான் வாழ்ந்திட முடியாது.”

“பிள்ளைகள் எட்ட இருக்கிறதால பாசம் குறைஞ்சி டாது.”

“பெத்த பிள்ளைகளை எட்ட வைச்ச சாப்பாடு போட்டா போதுமா? அவங்க கவனிப்பை மத்தவங்கள நம்பி விட்டிடத்தான் முடியுமா?” என்றாள் அவள்.

“அப்ப என்னைவிட குழந்தைகள்தான் உனக்கு முக்கியமா?”

விநோதினி கட்டிலில் எழுந்து உட்கார்ந்தாள். “எனக்கு ரெண்டு பேருமே முக்கியம்.”



அவனும் எழுந்து அமர்ந்துகொண்டு சொன்னான்: "இதில ஒண்ணை மட்டும் தான் நீ தெரிவு செய்யலாம். அதுவும் பதில் எனக்கு இப்பவே வேணும்."

திரும்பி தீர்க்கமாய் அவனைப் பார்த்தாள் விநோதினி. அவளிடத்தில் பதில் தயாராக இருந்தது. ஆனால், சொல்லிவிட முடியவில்லை. அந்தப் பதில் அவர்களுக்கிடையே நிரந்தரமான ஒரு நிரையை விழுத்தும் என்பது அவளுக்குத் தெரியும்.

"சொல்லு, விநோ." அவன் தூண்டினான்.

அதற்குமேல் அவள் தாமதிக்கவில்லை. "ரெண்டு பேருமே தான் எனக்கு வேணும். ஆனா, ரெண்டில ஒண்ணைத்தான் நான் தேர்ந்து எடுக்கணும்னு நீங்க வற்புறுத்துறீங்க. நல்லது. நான் என் முடிவைச் சொல்லி டறேன் எனக்கு குழந்தைகள் தான் முக்கியம்"

சிறிது நேரம் எங்கோ பார்த்தபடி இருந்துவிட்டு அவன் சரிந்து படுத்தான். நெடுநேரத்தின் பின் அவளும் படுத்தாள்.

காலையில் அவள் கண் விழித்தபோது அவன் வீட்டில் இல்லை. அவன் வீட்டுச் சென்ற கடிதம் மட்டுமே இருந்தது.

புத்தகத்தை மடியில் வைத்துக்கொண்டு ஹாலில் அமர்ந்திருந்த அந்தக் கணத்தில், முன்னரைப்போல் காட்டமாக அவனைப்பற்றி நினைக்கவில்லையாயினும், அவன் அந்நியமாகிப் போனதில் அவள் வருத்தப்பட்டுக் கொள்ளவில்லை.

மிக எளிமையான நியாயங்களைக் கூட தமது சபலத்தின் காரணமாய் சில மனிதர்கள் புரிந்து கொள்ளாது போய் விடுகிறார்களே என்று நினைத்த போது அவளுக்கு சிரிக்க வேண்டும்போல இருந்தது. ஆனால், முடியவில்லை.

அவள் எழுந்து படுக்கையறையை நோக்கி நடந்தாள்

★

தாய் — 1993



## அப்பா பாவம்!

அப்பா ஸ்கூட்டரை எடுத்துக் கொண்டு வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டார்.

அதற்காகவே காத்திருந்தவன் போன்று கையில் பிரித்துப் பிடித்திருந்த புத்தகத்தை எட்ட இருந்தபடியே மூலையிலுள்ள மேசையில் வீசியெறிந்தான் சுப்பிரமணியன்.

தடித்த அட்டையுடன் கூடிய நடுத்தர பருமனான அந்தப் புத்தகம், விழுந்த இடத்திலிருந்து எகிறி, மேசை விளிம்பில் அப்பா குடித்துவிட்டு வைத்துப்போன கப்பை கீழே உருட்டி சிதறச் செய்துவிட்டு, அதிலிருந்து கொட்டிய காபியில் தானும் விழுந்து நனைந்தது.

'கணார்' என்ற சத்தத்தில் ஹாலுக்குள்ளிருந்த பாட்டி, பத்திரிகையிலிருந்து பார்வையை நிமிர்த்தி மூக்குக் கண்ணாடிக்கு மேலாக அவனை நோக்கினாள். சமையலறையில் நின்றிருந்த அம்மாவும், அக்கா ஐஸ்வர்ய லட்சுமியும் உடம்பைக் கொண்டு வெளியே வருகிற தாமதத்தை விலக்க வேண்டிப்போலும், சடாரென கழுத்தை மட்டும் நீட்டி வாசல் வழியே எட்டிப் பார்த்தனர். இன்னும், அறைக்குள்ளே நின்றிருந்த தங்கை வித்யாசரஸ்வதியும் திறந்திருந்த கதவினூடாக அவனுக்கு நேர் பின்னால் அவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

அவர்கள் அத்தனை பேரது பார்வையிலும் புலப்பட்டிருக்க வேண்டியது கோபம்தான். ஆனால், அவர்களோ ஆச்சரியத்தில் ஸ்தம்பித்துப்போய் அந்த உணர்வு ஒன்றை மட்டுமே முகத்தில் பிரதிபலித்துக் கொண்டு நின்றிருந்தனர்.

அந்த ஸ்தம்பிதத்திலிருந்து முதலில் மீண்டது பாட்டி. மீண்டதும் மறுபடி பத்திரிக்கையில் பார்வையைப் படுத்தி விட்டாள்.

அக்கா சமையலறைக்குள் மீண்டும் தலையை இழுத்துக்கொள்ள, அப்பாவின் ஏச்சிலும் நடத்தையிலும் தன்னுள்ளே பொங்கிக் கொண்டிருந்த உணர்வு மறைந்து ஏதோ அவன் அப்பாவையே புத்தகத்தால் அடித்து விட்டது போன்ற ஆத்திரத்துடன், தன் சுபாவமே மாறிப் புரண்டு 'டேய் மணி, இந்த மாதிரி நடக்க எங்கேயடா கத்துக்கிட்டே?' என்று அவனை வைதுவிடுகிறதோ, அல்லது அவனை அறைந்து விடுகிறதோ மாதிரியான மூர்க்கத்துடன் அம்மா மட்டும் வெளியே வந்தாள்.

ஆயினும், சுப்பிரமணியனின் முகத்தைப் பார்த்ததும் தானாகவே அடங்கிப் போனாள். அவனது கலங்கிய கண்களால் அந்தத் தாய் மனம் சிறிது பதறவும் செய்தது.

அம்மா பேசாமல் மேசையருகே சென்று புத்தகத்தை எடுத்து அப்பியிருந்த காபிக் கறையைக் கையினால் வழித்து, பின் சேலையில் துடைத்து சுத்தமாக்கி மேசையில் வைத்துவிட்டு, துடைப்பத்தை எடுத்து வந்து உடைந்த கப்பின் துண்டுகளைக் கூட்டி அள்ளி எடுத்துக் கொண்டு சமையலறைக்குத் திரும்பினாள்.

அம்மா வெளியே வந்தபோது அவளது முகத்திலே வெடித்துக் கொண்டிருந்த ஆத்திரத்தை சுப்பிரமணியன் கண்டான். அது ஓரளவு நியாயமென்பதும் அவனுக்குத் தெரிந்தது. கப் உடைந்ததில் அம்மா மட்டுமின்றி பாட்டிகூட ஆத்திரப்பட்டிருக்கலாம். ஏனெனில், அது அப்பாவினுடைய கப். சிங்கப்பூர் போய் வந்த நண்பர் ஒருவர் கொடுத்த மூன்று 'சைனா கப்'களில் கடைசியாக எஞ்சியிருந்த கப் அது.

தங்கை வித்யா சமையலறைக்குள் போய் தாயாரிடம் சொல்லிக் கொண்டு பள்ளிக்குப் புறப்பட்டாள்.

வீட்டில் மெல்ல வெளி அமைதி கவியத் தொடங்கியது.

சுப்பிரமணியன் ஹால் நாற்காலியிலிருந்து எழுந்து சென்று வராந்தாவிலுள்ள சாய்மனையில் சரிந்தான்.

நேரம் ஒன்பது மணியைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது.

தனது கோபத்தில் விளைந்த அந்த சின்ன களேபரத்தில் யாருமே தன் மீது சீறிக்கொள்ளாதது சுப்பிரமணியனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. எல்லோரும்-பெரும்பாலும் அம்மா தவிர-அது மாதிரியான எதிர்ப்பை அல்லது கொந்தளிப்பைத் தாங்களாகவே காட்ட நினைத்து, அது இயலாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தார்களோ? அதுதான் அவனது செயலில் ஆத்திரப்படாமல் அடங்கிப் போனார்களோ?

ஆயினும், இருந்த மன நிலையில் அதைப் பெரிது படுத்தி யோசிக்க அவனால் முடியவில்லை. அவனது எண்ணமெல்லாம் அப்பா உமிழ்ந்துவிட்டுச் சென்றவார்த்தைகளை, அப்படி உமிழ்வதற்கு காரணமாய் அமைந்த அவரது மன மாறுபாட்டினைச் சுற்றியே வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

சுப்பிரமணியன் மெடிக்கல் காலேஜிலிருந்து லீவுக்கு வீடு வந்து ஒரு வாரம் ஆகவில்லை. அதற்குள் அவனுக்கு வீடே நரகமாக வெறுத்துப் போனது. அவ்வாறு வெறுத்துப் போகும்படி வைத்துவிட்டது அப்பாவின் பேச்சும், நடத்தையும். அப்பாவினது மட்டுமல்ல, அந்த வீட்டிலுள்ள அத்தனை பேரினதும் மனோநிலைகள் கூட ஏதோ ஒரு வகையில் மாறிப்போனதாகவே பட்டது அவனுக்கு.

தன் ஆறு ஏழு வயதுப் பிராயத்திலிருந்து தனக்குத் தெரிந்த அப்பாவை, தன் முன்னால் அப்போது நடமாடிக்



கொண்டிருந்த அப்பாவோடு ஒப்பீடு செய்தது அவனது மனம்.

நெற்றியில் விபூதி. அதிலே குங்குமக்கீற்று. விபூதி அழிந்தாலும், குங்குமம் நெடுநேரம் அழியாது. படுக்கையிலிருந்து எழும்பும் நேரத்தில் தவிர, குங்குமப்பொட்டு இல்லாமல் அவரை அவன் பார்த்தது அபூர்வம். அப்பாவின் சிவந்த நிறத்துக்கு அந்தக் குங்குமப் பொட்டு மிகவும் அழகாக இருக்கும்.

விபூதி போல அப்பாவின் முகம் எப்போதும் பளிச் சென்று துலங்கும். அதுபோலத்தான் அவரது இதழ்களின் புன்சிரிப்பும். அது அவர் தூங்கும்போது கூட மாறாதிருப்பதை சில பகல்களில் அவன் பார்த்திருக்கிறான்.

அவர் வீட்டிலிருந்து பேசினால் வராந்தாவுக்கும் கேளாது. அவ்வளவு மெதுமை. அப்பா வேலைக்குப் போகாமலிருப்பது வீட்டில் அவரைப் பார்த்தால் மட்டுமே அயல் வீட்டாருக்குத் தெரியும். அத்தனைக்கு அமைதியின் பிரத்யட்சமான வாழ்க்கை அவரது.

அக்காவுக்குச் சரி, தனக்குச் சரி, தங்கைக்குச் சரி அப்பா அடித்து அவனுக்கு ஞாபகமில்லை. கடிந்து கூட பேசமாட்டார். அம்மா சிலவேளை திட்டினாலும், 'ஏன் பிள்ளைகள் மேல காயிரே கமலம்? அடுத்தடுத்த வீட்டுப் பிள்ளைகளோட ஒப்பிட்டா நம்ம பிள்ளைகள் எவ்வளவோ உசத்தி. தப்பு பண்ணினா சொல்லித் திருத்து' என்றெல்லாம் அவளை அன்பாக அடக்குவார்.

அவர் மீது பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் அளவற்ற பாசம்.

'உங்க பிள்ளைகள்', 'உங்க பிள்ளைகள்' என்று சொல்லி அம்மாவே அந்தப் பாசத்தில் சிலவேளை பொறாமைப்படுவாள்.

அப்படிப்பட்ட அப்பாதான் இப்போது மாறிப் போனார். தலைகீழாக மாறிப் போனார்.

அந்த மாற்றம் ஒரு வாரத்தில், ஒரு மாதத்தில், ஏன் ஒரு வருஷத்தில் கூட ஏற்பட்ட மாற்றமாக அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக, எப்போது என்று புள்ளிவைத்துக் சொல்ல முடியாத ஒரு காலத்திலிருந்து மாறத் தொடங்கித்தான் அவர் அப்போதைய நிலையை அடைந்திருப்பதாக அவனுக்குத் தெரிந்தது.

ஆனரல், அப்பா ஏன் மாறிப் போனார்? எப்படி மாறிப்போனார்?

அவனுக்குத் தெரியவில்லை. எனினும், தன்னால், தன் சகோதரிகளால், அம்மாவால், அவரது தாயாராலுமே விரும்ப முடியாத அளவுக்கு மாறிப்போனார் எனபதை மட்டும் துலக்கமாக அவன் தெரிந்தான்.

எடுத்ததற்கெல்லாம் அம்மாவையும், சகோதரிகளையும் திட்டினார் அப்பா. திட்டுவதும் எதற்கென்று இல்லை. சாப்பிடுகிறபோது சாதம் கீழே சிதறினால், குழாய்த் தண்ணீரை அதிகம் திறந்துவிட்டால், சாமி விளக்கை அதிக நேரம் எரியவிட்டால், உப்புமாவிலிருந்து அதிகமாகக் கிடந்த மிளகாயை, கறிவேப்பிலையை வீசினால், நோட் புக்குகள் ஆங்காங்கே கிடந்தால் அப்பாவுக்கு பொறுக்க முடியாதிருந்தது. இதற்கெல்லாம் கூடவா யாராவது கோபப்படுவார்கள் என்று சுப்பிரமணியன் வியந்தான்.

போனதடவை வீவில் வந்திருந்தபோது இருந்த நிலைமையிலிருந்து இந்தக் கோடைவிடுமுறையில் அப்பா இன்னும் மாறியிருந்தார். அவர் அடிக்கடி மூர்க்கம் அடைந்தார். தான் என்ன சொல்கிறோம், என்ன செய்கிறோம் என்று தெரியாமல் நடந்து கொண்டார். அவர் யாரையேனும் திட்டுகிற சத்தம் இப்போது ரோட்டுக்குக் கேட்டது. அக்கம்பக்கத்து வீடுகளிலிருந்து தணிகாசலம் கொதித்துக் கொட்டுவதற்கான காரணத்தை அறிய ஜன்னல்களிலும், பால்கனிகளிலும் பெண்கள் மறைவாக மொய்த்தனர்.



சில வேளைகளில் அவர் தெருப் பாஷையில் கூட துட்டி விடுகிறார். பெண் பிள்ளைகள் இருக்கிற வீடு, சுற்று வட்டாரத்தில் படித்த பண்பான மனிதர்கள் குடியிருக்கிறார்கள் என்றெல்லாம் அவர் யோசித்ததாகத் தெரியவில்லை. இதனால் அடுத்த வீடுகளுடனான கொடுக்கல் வாங்கலும் குறைந்து அவருக்குப் பின்னால் சிலர் சிரிக்கவும் தலைப்பட்டனர்.

அவரது மாற்றத்தை அவனால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. ஆனால், விரும்பாததாயினும் அந்த நிஜம் அங்கே நிகழ்ந்து தானிருந்தது.

அவர் மீதான அன்பு மதிப்புகளும், அவரது சுபாவங்களிலான பெருமை வியப்புகளும் தன்னை விட்டுப் போய் விட்டதாக அவனுக்குப் பட்டது. அவன் மதிப்பையாவது கொடுக்க முனைந்தான். அதை அன்றைய காலையில் அடியோடு அழித்து விட்டார் அப்பா.

அன்று மாலையில் நண்பர்களோடு கொடைக்கானல் போகவிருந்தான் சுப்பிரமணியன். போன வருஷம் போட்ட திட்டம் அது. வீவுக்கு வீடு வந்ததுமே அது பற்றி அப்பாவிடம் அவன் சொன்னான். அப்பா மறுக்கவில்லை. 'பார்க்கலாம்' என்றார்.

பிறகு முதல் நாள் காலையிலும் அவர் ஓரளவு சாந்தமாக இருக்கிற சமயமாய் அவன் அதை நினைவூட்டினான். அப்பா பதில் சொல்லவில்லை. வாய்க்குள் ஏதோ புறு புறுத்தார். கடைசியில் 'ம்' கூட்டினார்.

காலையில் அப்பா சாப்பிட்டதும் அன்று தான் கொடைக்கானல் போகவிருப்பதை மனத்துள் பயந்து பயந்து ஞாபகப்படுத்தினான் சுப்பிரமணியன்.

'படிக்கிற விஷயம் சம்பந்தமா இருந்தா மட்டும் எதையாவது கேள். செய்யிறேன். சும்மா ஊட்டி, கொடைக்கானல் போறதுக்கெல்லாம் பணத்தை அழுற



துக்கு என்னால் முடியாது.' பட்டென்று சொன்னார் அப்பா.

அந்த நிமிஷம்வரை பயணத்தை எண்ணி மகிழ்ச்சியாக இருந்தவனுக்கு ஒரு மாதிரியாகப் போய்விட்டது.

புத்தகத்தில் பார்வையைப் பதித்தபடியே, 'நேற்று காலையில் கூட கேட்டேன். அப்பவாச்சும் நீங்க சொல்லி யிருக்கலாம்...' என்றான் சுப்பிரமணியன்.

'ஏன்?'

'நேற்று சாயந்தரமா ரமேஷ் வந்தப்போ நான் கொடைக்கானல் வரலைன்னு சொல்லியிருப்பனே!'

'நான் அதைக் கேட்கல. எதுக்குச் சொல்லணும்னு தான் கேட்டேன். அங்கத்தவர்களுக்கு இன்ன இன்ன உரிமை இருக்கு, இன்ன இன்ன கடமை இருக்கு, இன்ன இன்ன மாதிரி அவங்க நடந்துக்கலாம், இன்ன இன்ன விஷயத்தில அவங்க கேள்வி கேட்கலாம்னு இருக்கிறதுக்கு இது ஒண்ணும் சங்கம்—யூனியன்—மாதிரியான சமாச்சார மில்லே. இது வீடு—குடும்பம். இங்க நான் நினைக்கிறபடி தான் எல்லாரும் நடக்கணும். இல்லே... மிதிச்சுடுவேன். யாரா இருந்தாலும் சரிதான்.'

அது மறுப்பில்லாமல் ரௌடித்தனம்.

ஆனாலும் அப்படித்தான் அவர் பேசினார்.

சுப்பிரமணியன் விக்கித்துப் போனான். அவனது கையிலிருந்து புத்தகம் நழுவப் பார்த்தது.

அவரது ரௌத்திரத்தைக் கண்டு, வளர்ந்த பையனோடு ரஸாபாசமாக நடந்துகொள்ளப் போகிறாரே என்று அம்மா ஓடிவந்தாள்.

அவளை இழுத்துஒதுக்கிவிட்டு, 'நீயா சம்பாதிக்கிறே? சொல்லு, நீயாடி சம்பாதிக்கிறே? உழைக்கிறவனுக்குத் தான் பணத்தோட அருமை தெரியும். பொறுப்பைச்

சுமக்கிறவனுக்குத்தான் தேவை எது, தேவையில்லாதது எதுன்னு புரியும்' என்று அப்பா பொரிந்தார்.

'எப்பவுமா இப்படிக்கேட்கிறான்? ஏதோ இருந்திட்டு ஒரு நாள்...'

'பேசாத இந்த வீட்டு வரவு செலவு, கஷ்ட நஷ்டம் தெரியாதவ நீ. சும்மா இருந்து சாப்பிடுறவ. சீதனம் கொண்டு வந்தாய்தான். அது இத்தனைகாலம் சாப்பிட்ட தற்கு சரியாய்ப் போச்சு. வீட்டு விஷயம் பற்றி இனிமே நீ எதுவுமே பேசப்படாது.'

அவரது பேச்சு கணவன், பிள்ளைகள், வீடு என்று ஒரு இருபத்தைந்து வருஷங்களாக வாழ்ந்த ஒரு ஜீவனின் கழுவேற்றம் அல்லவா?

அம்மா உள்ளே திரும்பிவிட்டாள்.

'இந்தமாதிரி ஏச்சும் பேச்சும் அடியும் படறதவிட பிராணனை விட்டிடலாமே! அதுக்கும் வேளை வராம கிடக்கே' என்று புலம்பியவாறு அம்மா சமையலறைக்குள் அழுதது கேட்டது.

அப்படியானால், தான் இல்லாத நேரத்தில் அப்பா அதைவிட மோசமாக நடந்துகொள்கிறார் என்பதைப் புரிந்துகொண்டான் சுப்பிரமணியன்.

அக்கா காபியை எடுத்துப்போய் கொடுத்தாள். பேசாமல் வாங்கி விறுவிறுவெனக் குடித்துவிட்டு ஆபீஸுக்குப் புறப்பட்டுவிட்டார் அப்பா.

அவர் தனக்குச் சொன்னது, தாயாரை ஏசியது எல்லாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டு மெளனமாக ஹால் நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தான் சுப்பிரமணியன். அப்போதும் வாசிக்கிற பாவனை. இல்லாவிட்டால் அதற்குக்கூட அப்பாவிடம் திட்டு கிடைக்கலாம் என்றொரு மெல்லிய பயம். ஆனால், மனத்துக்குள்ளோ

அப்பாவை வெறுத்து வெறுத்து மேலும் வெறுத்து, வெறுப்பெனும் நஞ்சேறிக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

அப்பா புறப்பட்டுப் போனதும் அடக்கி வைத்திருந்த கோப விசை விடுபட்டது. அதில் வீசப்பட்டதுதான் அந்த புத்தகம்.

அப்பாவின் பேச்சுக்கு எதிர்ப்பேச்சு பேசி அறியாதவன் சுப்பிரமணியன். அப்படியான பிள்ளைதான் அன்றைக்கு அவ்வளவு ஆக்ரோஷம் அடைந்தது. அவனது குணத்தை—மனத்தை—தெரிந்திருந்தபடியாலேயே அன்றைக்கு அம்மாவோ, பாட்டியோ, அக்காவோ அவனைத் திட்டவில்லை.

கப் கீழே விழுந்து நொறுங்கிய பின்னரும் கூட அவனது ஆத்திரம் தணியவில்லை. நெஞ்சை ஏமாற்றும் வேறு பிசைந்து கொண்டிருந்தது. இன்னும் எதையாவது செய்ய வேண்டுமென நரம்பு துடித்தது ஆயினும், அதற்கு மேல் அவனால் வேறெதையும் செய்ய முடியவில்லை. அழத்தான் முடிந்தது.

அவனது அழுகையைப் பார்த்ததால் மட்டுமல்ல, பிந்திய சிந்தனையொன்றில் அவன் நடந்துகொண்ட விதத்தில் ஏதேனும் நியாயத்தைக் கண்டும் அவனது அம்மா தன்னை அடக்கிக் கொண்டிருக்கலாம்.

அதுகூட அவனுக்கு அப்போது முக்கியமல்ல.

அவன் காயப்பட்டுப் போனான்.

அதுதான் முக்கியம்.

வராந்தா சாய்மனையில் கிடந்து காலேஜ் திறப்பதற்கு இன்னும் எத்தனை நாட்கள் இருக்கின்றன என கணக்குப் பார்த்தான் அவன். அந்தத் தொகை அவனை சந்தோஷப்படுத்துவதாய் இல்லை.

பத்து மணிக்கு மேலே மாமா வீட்டுக்கு வந்தார்.



அவசரமாக வாசலுக்கு வந்து அவனோடு அவர் எதையேனும் பேசுவதற்கு முன்னரே கூட்டிப்போய் குசுகுவென அம்மா பேசினாள். பாட்டியும் ஏதோ சொன்னாள். காலையில் நடந்த சம்பவத்தைப் பற்றியாயிருக்கலாம் என எண்ணிக்கொண்டான் சுப்பிரமணியன்.

சிறிது நேரத்தில் மாமா அவனருகே வந்தார்.

“மணி!”

அவன் எழுந்தான்.

“உட்கார். இப்ப உனக்கு கொடைக்கானல் போகப் பணம் வேணும். அவ்வளவுதானே? நான் பணம் தர்றேன். ஆனா...”

“வேண்டாம், மாமா. எனக்கு கொடைக்கானல் போற ஆசையே போயிட்டுது” என்றான் சுப்பிரமணியன்.

“இங்க பார், மணி. அப்பா பேசின கோபத்தை பிள்ளை சாதிக்கலாமா? படிக்கிற பிள்ளைக்கு இந்தக் கோபம், பிடிவாதமெல்லாம் நல்லதில்லே. நான் சொல்றத கேளு. எத்தனை மணி பஸ்ஸுக்குப் போறதா இருக்கிறீங்க?”

“அஞ்சு மணிக்கு திருவள்ளூர் பஸ் ஸ்டாண்டில சந்திக்கிறதா இருக்கிறோம்”.

“அப்ப இன்னும் நிறையவே நேரமிருக்கு. இப்ப நேரா ஆபீஸுக்குப் போ. மாமா பணம் தர்றாராம். நான் கொடைக்கானல் போகட்டுமான்னு அப்பாவைக் கேளு. சம்மதிச்சா புறப்படு. இல்லே, பணத்தை அம்மா கிட்ட கொடு. நான் வர்றப்ப வாங்கிக்கிறேன்” என்றபடி முந்நூறு ரூபாயை எடுத்து அவனிடம் நீட்டினார் மாமா,

நெ—9

புறப்படுவதற்கிருந்த கடைசி நாளில் அப்பா தன் ஆசையின் காலை வாரிவிட்டதற்காக அவரைப் பழி தீர்த்துக் கொள்கிற மாதிரி, 'மாமா பணம் தந்திருக்கிறார், நான் கொடைக்கானல் போறேன்' என்று அவரது அனுமதியை எதிர்பாராத வெறும் செய்தியாகக் கூறி விட்டு போனாலென்ன என்ற எண்ணமொன்று திடீரென முளைவிட்டது அவனது மனத்தில்.

அவன் பணத்தை வாங்கினான்.

சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு பதினொரு மணியளவில் அப்பாவின் ஆபீஸுக்கு கிளம்பினான் சுப்பிரமணியன்.

அத்தனை வருஷ காலத்தில் தன் அப்பாவைத் தேடிக்கொண்டு அன்றுதான் முதன் முதலாக அவன் ஆபீஸுக்கு போகிறான். அதுவும் அப்பா மகன் உறவுக்கிடையில் ஒரு கரும்புள்ளியை இடுவதற்காக.

ஆபீஸ் வாசலில் சைக்கிளை வைத்துப் பூட்டிவிட்டு சுப்பிரமணியன் உள்ளே நுழைந்தான்.

உத்தரவின்றி உள்ளே பிரவேசியாதீர் என்று எழுதிப் போட்டிருந்த தடுப்புச் சலாகையை உயர்த்திக்கொண்டு, தபால் ஆபீஸின் திறைசேரிப் பகுதியை அடைந்தான் அவன். அடைப்பு போட்ட அறை வாசலில் கே. தணிகாசலம் என்ற போர்டு இருந்தது. அவன் வாசலைச் சமீபிப்பதற்குள் வயது முதிர்ந்த ஆபீஸ் பியூன் ஒருவர் அவனை முந்திக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார்.

பிரிந்த கதவு மூடுவதற்குள் அப்பாவின் பக்க முகம் தெரிந்தது.

இது அப்பாவா?

காலை ஒன்பது மணியளவில் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு வந்த அதே அப்பாவா?

அவனால் நம்ப முடியவில்லை.

எவ்வளவு சாந்தம்! என்ன மாதிரி நிர்மலமான முகம்! திருநீறு, குங்குமப்பொட்டு!

இது நிச்சயமாக மனைவி மக்களோடு அந்த மாதிரி நிர்ந்தாட்சண்யமாய் மாறுபாடு கொள்ளும் மனிதர் அல்ல. அவன் ஏழு வயதாக பத்து வயதாக இன்னும் பன்னிரண்டு வயதாக இருந்தபோதிருந்த அப்பா, நல்ல அப்பா.

எப்படி இது சாத்தியம்?

வீட்டில் ஒருவரையும், வெளியில் அதற்கு எதிரான இன்னொருத்தரையும் வாழ்தல் ஒருவருக்கு எங்ஙனம் சாத்தியப்படும்?

அவனுக்கு ஆச்சரியம் நெஞ்சை முட்டி நிற்கையில் உள்ளே பேச்சுக்குரல் கேட்டது.

“வாங்க, ராமு. லஞ்ச் டைமுக்கு அவசரமா வீட்டுக்கு ஒரு தரம் போய் வரணும்.” இது அப்பாவின் குரல்.

“போய் வர்றேன், சார்.”

“பையன் பணம் கேட்டிருந்தான். பிரண்ட்ஸ் கூட கொடைக்கானல் போகப்போறானாம். ஊர் நிலைமை, உலக நிலைமைகள் அவங்களுக்கு எங்க தெரியுது? நம்ம கஷ்டம் தெரியாத பிள்ளைகளா இருக்காங்க.”

“இந்தக் காலத்துப் பையங்களே அப்பிடித்தான், சார்.”

“ம்...! என்ன கஷ்டமா இருந்தாலும் நாலு திட்டு திட்டிட்டு நாமதானே அவங்க ஆசையை, தேவையை நிறைவேத்தணும்?”

“பின்னே...? நாளைக்கு நல்லா வந்து நம்மைப் பார்த்துக்கிட மாட்டாங்களா, என்ன?” வயதும் அனுபவமும் தன் மேலதிகாரியுடன் சகஜமாக உரையாடும் உரிமையை கொடுத்திருக்க வேண்டும்!



“அதுக்கில்லே, ராமு. அவங்க எங்களைப் பார்ப்பாங்களோ, என்னமோ? ஆனா, அதுவா முக்கியம்? நமக்குன்னு ஒரு கடமை இருக்கில்லே! பாசம் இருக்கில்லே!”

“ஆமா, சார். அதுதான் முக்கியம்.”

“பையனை அனுப்பறதுக்கு இப்ப என்கிட்ட பணம் இல்லை. நம்ம பெரியசாமியைத்தான் கேட்டிருந்தேன். பதினொரு மணிக்கு மேலே தர்றதாச் சொன்னார். உங்களை அனுப்பறதாச் சொல்லிட்டு வந்தேன். நான் சொன்னதா கேளுங்க, கொடுப்பார். அதை அப்படியே வாங்கிப்போய் இந்த நோட்டோட வீட்டில கொடுத்திட்டு வாங்க.”

“ஆகட்டும், சார்.”

சுப்பிரமணியனின் நாடி நரம்புகளுளெல்லாம் ஏதோ செய்தது.

‘நீங்க பணம் கொடுக்காட்டியும் பரவாயில்லை. போட்ட திட்டப்படி என்னால கொடைக்கானல் போக முடியும்’ என்று அவரது முகத்துக்கு முன்னாலேயே சொல்ல வந்தவன் அவன். ஆனால், அவரோ அவன் கொடைக்கானல் போவதற்கு யாரிடமோ கடனுக்கு வழி பண்ணி வைத்திருக்கிறார்!

அவனது உடம்பும் உயிருமே கூசின.

அதற்குமேல் சுப்பிரமணியனால் அங்கே நிற்க முடியவில்லை. அப்படியே திரும்பிவிட்டான்.

இப்போது அப்பா மீது அவனுக்குக் கோபமில்லை, வெறுப்பில்லை

இவ்வளவு பாசம், அக்கறையுள்ள அப்பா, இந்த மாதிரி மாறிப்போனதற்கு அவரே காரணம் என்பதில் அவனுக்குச் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. அவர் எதனாலேயோ மாற்றப்பட்டிருக்கிறார் என்று அவன் திண்ணப்பட்டான்.

ஒருவரின் குணநலன்கள் அமைவது புறவுலகைச் சார்ந்ததும் தான். இதை என்றோ, எங்கோ அவன் கேட்டிருக்கிறான். அப்படியானால், இந்தச் சமூகத்தின் அழுத்தங்களால் தன் மனநலம் அழிந்தவர்தான் தனது தந்தையென்ற உண்மை அப்போது அவனுக்குப் புரிந்தது.

தன்னைச் சூழ்ந்த அரசியல் பொருளாதார நிலைமைகள், தன் நாட்டின், அண்டை நாடுகளின், உலகத்தினது நிலைமைகூட சராசரி ஒவ்வொருவரையும் பாதிக்கின்றன. அதில் சிறிதாகவோ பெரிதாகவோ எல்லோரும் தான் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். அவனது அப்பா கொஞ்சம் அதிகமாகப் பாதிக்கப்பட்டவர். அவ்வளவுதான். அந்த வகையில் தன் அப்பாவை அல்ல, அவரை மாறவைத்த சமுதாய அழுத்தத்தையே அவன் அப்போது கோபித்தான். அதை உணர்ந்துகொள்ளாத தன் குறையையும் அப்போது அவன் நினைத்துக்கொண்டான்.

அவன் வருகிற வழியிலே ஒரு வீட்டில் அழுகுரல் கேட்டது. நின்று விசாரித்தான். யாரோ ஒரு குடும்பஸ்தர் அங்கே தற்கொலை செய்துகொண்டாராம். அதுகூட அந்த அழுத்தத்தின் விளைவுதான் என்பதை அப்போது அவன் புரிந்தான்.

அப்பாவையே ஒங்கி அடிப்பதைப் போல தான் புத்தகத்தை வீசிய செயலை நினைக்க அவனுக்கு அழுகை வரப்பார்த்தது.

அதில் கப்கூட உடைந்துபோனதே!

மாலையில் அப்பா வீட்டுக்கு வந்து எதில் காபி சாப்பிடுவார்?

மாமா கொடுத்த பணம் பாக்கெட்டில் இருந்தது. அதன் ஞாபகம் வரவும் அங்கிருந்து சுமார் இரண்டு கிலோ மீட்டர் தூரத்திலுள்ள பர்மா பஜாரை நோக்கி சைக்கிளை மிதித்தான் அவன்.

வீட்டுக்கு வந்ததும் அம்மா கேட்டாள். “அப்பாவைப் பார்த்தியா, மணி?”

அவன் தலையசைத்தான்.

“ஏன்?”

“நான் கொடைக்கானல் போகல.”

“என்னடா சொல்றே, மணி. கொடைக்கானல் போகலயா? அப்பா பணம்கூட அனுப்பியிருக்காரேடா?”

“தெரியும். ஆபீஸ் பியூன் கொண்டு வந்து கொடுத்திருப்பார். நான் ஆபீஸுக்குப் போனேன் தான்மா. ஆனா, அப்பாவைப் பார்த்துப் பேசல.”

“மணி, உன் போக்கு ஒண்ணும் எனக்குப் பிடிக்கல. காலையிலேன்னா அந்தமாதிரி நடந்தே. இப்ப அப்பாவைப் பார்க்கப்போயும்... என்னடா இதெல்லாம்?”

“எனக்கு கோபம் இல்லேம்மா. ஆனாலும், நான் கொடைக்கானல் போகப்போறதில்லே.”

அம்மாவுக்கு அது புரியவில்லை. அவள் விநோதமாக, அதேநேரத்தில் அவன் தனது திட்டத்தைக் கைவிட்டதற்கான பூர்வாங்கம் தெரியாத காரணத்தால் சிறிதே கலவரத்தோடு, அவனை விழித்து நோக்கினாள்.

அப்போதுதான் சுப்பிரமணியனின் கையிலிருந்த சிறிய பார்சல் அவளது கண்ணில் பட்டது.

“என்ன மணி இது?”

“சைனா கப், அம்மா. அப்பாவுக்கு. பர்மா பஜாரில் போய் வாங்கினேன்” என்று கூறி, சுற்றியிருந்த கடதாசியைப் பிரித்து கப்பை மேசையில் வைத்து அதன் அழகை ரசித்தபடி, “நல்லாயிருக்காம்மா?” என்றான் தாயைப் பார்த்து.



அம்மா எதுவும் பேசவில்லை. அவளது கண்களில் மெல்லிய சிரிப்பு. அப்போது அனை லேசாகப் புரிந்தது அந்தத் தாய்க்கு.

மாலையில் அப்பா வந்தார்.

அவன் கொடைக்கானல் போகவில்லையென்றதும் முகம் மாறுபட்டது அவருக்கு.

“கேக்காதவங்ககிட்ட கேட்டு பணத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணினப்புறம் ஏன் போகாமல் நிற்கிறான்? நான் யார் கிட்டயாவது கைநீட்டி அவமானப்படணும்னு நினைச்சா பணம் பணம்னு இத்தனை நாளா கேட்டுத் திரிஞ்சான்? இவன் என்னைப் பற்றி என்ன நினைச்சிருக்கிறான்?”— மனைவியோடு குமுறினார் அவர், அவன் வாங்கிய புதிய கப்பில் காபியைக் குடித்தவண்ணம்.

சுப்பிரமணியனுக்கு எல்லாம் தெளிவாகக் காதில் விழுந்தன. ஆனால், அப்போது கோபம் வரவில்லை.

★

தினமணிகதிர் — 1992

## பார்வைகள் வேறு வேறு

சீரில்லாத பாதையில் குலுங்கிக் கொண்டு பஸ் திடீரென நின்றபோது, தூக்கக் கிறக்கத்திலும் வெப்பு மயக்கத்திலுமாய் சிட்டோடு சாய்ந்து கண்முடிக்கிட்டு கிடந்த சுஜாதா திடுக்கிட்டு விழித்தாள்.

திருச்சியிலிருந்து அந்த தனியார் பஸ் வண்டி புறப்பட்டு அதிக நேரம் ஆகியிருக்க முடியாது. என்ன நடந்தது? அவள் தகித்துக் கொண்டிருந்த ஆனி மாதத்து நடுப்பகுதி வெய்யிலுக்கு ஊடாக, கருநீலக் கண்ணாடியை இழுத்துவிட்டு பார்வையை வெளியே வீசினாள்.

திருச்சி-திண்டிவனம் நெடுஞ்சாலையில் பழைய பாதையை உடைத்து புதிய பாதை அமைக்கும் வேலை நடந்துகொண்டிருந்தது. நான்கு ஐந்து பெண்கள் உட்பட சுமார் இருபது இருபத்தைந்து பேர் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். சாலையின் நீள்பாதையில் சுமார் ஒரு பர்லாங் தூரத்துக்கு வேலை நடந்து கொண்டிருந்ததால், எதிரே வரிசையில் வந்த வாகனங்களுக்கு விலகி வழிவிட்டு பள்ளத்தில் சற்றே சாய்ந்து நின்றிருந்தது வண்டி. மற்றபடி பிரயாணத்தைத் தாமதப்படுத்தும் எந்த அசம்பாவிதமும் நடக்கவில்லை.

ஆசுவாசப் பெருமூச்சு ஒன்றோடு சுஜாதா திரும்ப முனைந்த அதே சமயத்தில், செம்மண் போட்டு மட்டப்படுத்திய இடத்திலே பெரிய கற்களை உடைத்து குனிந்து நின்றபடி அடுக்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு பெண், பஸ்ஸின் உறுமலில் வேலைப் பிரக்ஞை கலைந்து, நெற்றியில் கோர்த்து நின்ற வியர்வைத் துளிகளை வழித்து எறிந்தவாறே நிமிர்ந்தாள்.

இருவரது பார்வைகளும் நேரெதிரே சந்தித்தன.

சுஜாதாவின் கண்களுக்குள் எதையோ தேடுவதுபோல் ஒரு சில கணங்கள் நிலைத்தது அந்தப் பெண்ணின் பார்வை.

கடைசியில் நிரந்தரமானது போன்று கண்களில் கவிந்து கிடந்த துயர இருளைக் கீறிக்கொண்டு ஒரு மின்னல் பிறந்தது அவளிடத்தில்.

சிரித்தாளா? சுஜாதாவைப் பார்த்தா? ஏன்?

கேள்விகள் முழுமையாக ஜனிப்பதற்குள் அவள் பார்வையை மீட்டு எங்கோ பார்த்தாள். பின் குனிந்துகொண்டு வேலையில் கவனமானாள்.

அவளது சிரிப்பு சுஜாதாவை அதிர்ச்சியடைய வைத்தது.

சுஜாதாவைப் பார்த்து வியந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். பொறாமைப்பட்டவர்கள் இருக்கிறார்கள். பரிகசித்தவர்கள் இல்லை. ஆனால், அப்போது ஒரு கூலிப்பெண் அவளைப் பார்த்து பரிகாசம் பண்ணியிருக்கிறாள்.

இன்னும் ஆழமாக யோசித்துப் பார்த்தபோது அது பரிகசிப்புத்தானா என்றொரு சந்தேகமும் அவளிடத்தில் எழுந்தது. அப்படியானால் அந்த உணர்வு என்ன? அவள் சிரிப்பதற்குக் காரணமாய் எந்த அம்சம் தன்னிடத்தில் இருந்திருக்கக்கூடும்? சுஜாதாவால் யூகிக்க முடியவில்லை.

அந்தச் சிரிப்பை மறுபடி மனத்திரையில் விரித்துப் பார்த்தாள். ஏதோ ஒருவகையில் தன்னின் பாரங்கள் அற்றவளாய், தன்னிலும் மகிழ்ச்சி கூடியவளாய் அவளைச் சுஜாதாவுக்கு இனங்காட்டிக் கொண்டிருந்தது அந்தச் சிரிப்பு. அதுவே தன் அழகை, தன் செல்வத்தை, தன் கௌரவத்தை சிறுமைப்படுத்தி விட்டிருப்பதையும்



கண்டாள் அவள். இவையெல்லாம் ஒரு சராசரிப் பெண்ணுக்கு எதுவுமே இல்லையெனில், அவள் இவளை விட உயர்ந்திருக்கிறாள் என்பதைத்தான் அர்த்தப்படுத்துகிறது.

‘எந்தவகையில் என்னைவிட இவ் உயர்ந்திருக்கிறா?’ சுஜாதா நினைத்துப் பார்த்தாள்.

அவள் நின்று நிமிர்ந்து பார்த்த கம்பீரம், பார்வை புள்ளியாய்ப் பதிந்த அம்சங்கள், அந்தச் சிரிப்புத் தோன்றிய இயல்பு என்று எல்லாவற்றையும் நிரைப்படுத்தி யோசிக்க அவளுக்கு மெல்லமெல்ல அந்தக் காரணம் புரிந்தது.

அவள் உழைக்கின்ற பெண். உழைப்பதால் உரம் பெற்றவள். அந்த உழைப்பும் உரமும் தான் அனுபவிக்காத பல சுதந்திரங்களை அவளுக்கு வழங்கியிருக்கிறதென்பதையும், அதுவே தன்னைவிட அவளை உயர்த்தியிருக்கிறதென்பதையும் சுஜாதா உணர்ந்தாள்.

தன் மென்மையில், பதுமையான அடக்கத்தில் அவள் சிரித்தது இயல்பாகவே பட்டது அப்போது.

பஸ் ஊர்ந்தது. சிறிது நேரத்தில் அந்த கனல் காற்றைப் பிளந்துகொண்டு ஓடத் தொடங்கியது.

சுஜாதா பக்கத்தில் பார்வையைத் திருப்பினாள்.

இந்த மனிதருக்கு ஏன் முகம் ஒருமாதிரி போனது? ஒரே கடுகடுப்பு. இந்த மனிதரின் பார்வை மடியில் விரித்திருக்கும் பத்திரிகையின் பக்கத்தில் ஓடிக் கொண்டிருந்தாலும், தலைப்புகள் வேண்டாம், படங்கள் கூட பதியவில்லை என்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது. இந்த மனிதர் அடைந்து கொண்டிருக்கிற மன உபத்திரவத்தின் காரணமும் தான்.

தீப்பிடித்த காடுபோல் சுற்றிலும் வெம்மைக்கனல். ரோடிவிருந்து ஓரடி உயரத்திற்கு காணல் அலையடிக்கும்

அந்த இடத்தில் கல் அடுக்கிக் கொண்டிருந்த அந்தப் பெண் தொழிலாளிகளை இவர் உற்றுநோக்கிய மாதிரியிலேயே, இப்படி ஒரு விசனத்தனம் இவர் முகத்தில் படியும் என்பதை அவள் ஓரளவு எதிர்பார்த்திருந்தாள்.

தலையிலே கட்டிய துணி; வியர்வை படிந்து எண்ணெய் பிசுபிசுத்த முகம்; வெய்யலில் காய்ந்து காய்ந்து கருமையேறிய மேனி; தங்களுக்குப் பின்னால் இயங்கிக் கொண்டிருந்த ரோடு மிதிக்கும் உருளை யந்திரம் போலவே அவர்கள் வேலை செய்துகொண்டிருந்தார்கள். உலகத்தில் ஒருபகுதியிலே யந்திரங்கள் மனிதர் வேலையை செய்கின்றன. இங்கோ மனிதர்கள் யந்திரங்களாய் வேலை செய்கிறார்கள் இது ஒரு தேசத்தின் ஆழமான சோகமே!

ஆயினும், மொத்த தொழிலாளிகளும் சம்பந்தப்பட்ட பொதுச் சோகம் இது. இவரோ... அந்தப்பெண்களுக்காக மட்டுமே அனுதாபப்படுகிறார்.

இவரை கடந்த மூன்று வருடங்களாக, அவர்களுக்கு திருமணமாகிய நாளிலிருந்து அவளுக்குத் தெரியும். பெண் குலத்துக்கு ஒரு துன்பமென்றால் உள்ளம் வருத்துகிற மன நொய்மை மிக்கவர் இவர். கவித்துவமாய் நினைக்கவும் பேசவும் செய்கிறவர். அந்தக் காட்சியைக் கண்டு, ஏதோ பூமரங்களையெல்லாம் நெருப்பில் சுடுகிறதாய் வேதனைப்படுகிறார் போலும்!

இவரால் இப்படித் தவிர வேறு மாதிரி உணர்ந்துவிட முடியாதுதான்.

இவர் மட்டுமா? பின்னே ஜன்னலோர சீட்டில் எண்ணென்னவோ வியாபார நிலவரங்களை எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாரே அவளது தந்தை, அவரது மன நிலையைக்கூட சுஜாதாவால் அனுமானிக்க முடிகிறது.

அந்தக் காட்சியைக் கண்டவரில் பாதிப் பேர்களது முகங்களாவது மாறுதல் அடைந்ததாகவே அவளுக்குத்

தோன்றியது. அந்த மீதி பாதிப்பேரின் உணர்ச்சியற்ற மனங்கள் மீது ஒரு தார்மீகக் கோபத்தைக்கூட அவளது தந்தையார் அடைந்திருப்பது சாத்தியமே.

ஆனால், அவளுக்கு.....?

அந்த தரிசனமே வேறு.

அவள் மறுபடி திரும்பித் தன் கணவரைப் பார்த்தாள்.

விச்சிராந்தியாய் இருந்தவர் பேப்பரை மடித்துக் கொண்டு அவளுக்கு கேட்குமாப்போல முணுமுணுத்தார்: 'அந்தப் பொண்ணுக வேலை செய்து கொண்டிருந்தத பார்த்தியா? அதுவும் இந்த மாதிரி வெய்யில்ல! இப்படி பொண்ணுகள வேலைசெய்ய வைச்ச ஹைரோடு போடுறது அவசியமா? பெண்களை தெய்வமா போற்றுற இந்தத் தேசத்துக்கு இதைவிட வேற என்ன அவமானம்? பேசாம பழைய காலம் மாதிரி மணல் பாதையும், மாட்டு வண்டிப் பயணமுமா இருந்தாக்கூட தேவலைன்னு தோணுது.'

அவள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

தன்னுடைய அபிப்பிராயத்துக்கு எந்தவிதமான பதிலும் தோன்றாமல் போகவே, அவளை நன்றாக ஒரு முறை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் பத்திரிகையை விரித்தார் அந்த மனிதர்.

அவள் மௌனமாய், மனம் முழுக்க அவர் கூறிய வார்த்தைகளின் அர்த்தமாய் அமர்ந்திருந்தாள்.

'மணல் பாதை...! மாட்டு வண்டிப் பயணம்...! ம்... அப்பவும் நீங்க மாடுகளுக்காக வருத்தப்படுவீங்க.'

அந்த தொழிலாளிப் பெண்கள்மீது அவர்களைப் போல அவளால் அனுதாபப்பட முடியவில்லை. ஏனெனில் உழைப்பின் மூலம் அவளைவிட அவர்கள் உயர்ந்திருக்கிறார்கள். அதனால், தன் கணவனது அனுதாபத்தை ஒரு



கோணத்தில் மெச்சினாலும், மறுகோணத்தில் அதனை வெறுத்து, தனக்குக் கிடைத்த புதிய வெளிச்சத்தில் புதிய பார்வையில்-விமர்சனக் குரல் எழுப்பினாள் சுஜாதா.

'உழைப்பு... அது ஒரு வகையில் அந்தப் பொண்ணுகளுக்கு அவங்க முழு அடிமைத்தனத்திலிருந்து கிடைச்சிருக்கிற விடுதலையின் வடிவமா எனக்குத் தெரிதுங்க. இதனாலயே நீங்க வருத்தப்படற காரணம் நான் விரும்பற காரணமாயிடுது.

'ஒரு பொண்ணு என்னைப் பார்த்து சிரிச்சாங்க. ஏன்னா, வெறும் பொதி மாடா மட்டுமே நான் இதில உட்கார்ந்திருக்கிறது அவளுக்கு எப்படியோ தெரிஞ்சிருக்கு.

'நீங்க எனக்குப் பூட்டிய தளைகளெல்லாம் அன்பு— அக்கறை கரிசனைங்கிற மறுபெயரில தான் மாட்டப் பட்டிருக்கு. அது சத்தியமான அக்கறையா இருந்தாக்கூட, அது எனக்கு பார விலங்குங்கிறதும் சத்தியம்தான்.'

அவள், லேசாக தன் கணவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அவரின் முகம் தெளிவாக இருந்தது. அந்த வேகமான கருத்து வெளியீட்டோடு அந்தக் காட்சி கிளர்த்திய உணர்ச்சி வற்றி விட்டது போலும்!

ஆனால், அவளுக்கு...!

தன் கூந்தலில் கிடந்த மல்லிகைச் சரம், கழுத்தில் காதில் கிடந்த தங்க நகைகள், மேனியில் சுற்றியிருந்த ஆடையின் சொகுசு யாவும் ஏதோ ஒரு வகையில் அடிமைத்தனத்தின் சின்னங்களாய்த் தெரிந்தன.

அவள் சீட்டில் தலை சாய்த்து கண்களை மூடினாள்.

வெய்யில் முகத்தில் அடித்தது.

'கண்ணாடியை இழுத்து விடலா?' என்று அக்கறையோடு கேட்டார் கணவர்.

'வேண்டாங்க, அப்படியே இருக்கட்டும்.' ஏதோ வெறுப்பில், விரக்தியில் சொன்னாள அவள்.

அவளது சந்தன நிறத்தோலை வெய்யில் சுடத் தொடங்கியது.

★

தாமரை — 1992



## என்ன ஆசை இது!

யென்னுக் கிழவி மண்டையைப் போடப் போகிறாளென்று முதல் நாள் மாலைக்குள்ளேயே ஊர் முழுதும் பேச்சு அடிபட ஆரம்பித்து விட்டது.

மூன்று நாட்களாகப் பாயிலே கிடந்தவள் அன்று காலையிலிருந்து பச்சைத் தண்ணீர் வாயிலே விட்டுக் கொள்ளவில்லை.

பொன்னுக் கிழவி மண்டையைப் போட வேண்டுமென்று விரும்பியிருந்து, அப்படி அவள் மண்டையைப் போடப் போகிறாளென்று தெரிந்ததும் அந்தக் கடைசித் துண்டு சொத்துக்காக ஓடிவந்த உரித்துக்காரரால் கிழவியின் வீட்டு முற்றத்திலே சிறு கூட்டம்.

மக்கள், மக்களின் மக்கள், அவர்களின் பிள்ளைகளென்று பரந்த சுற்றம் கிழவிக்கு.

மூன்று தலைமுறைகள் கண்டவள் பொன்னாச்சி.

வரவேண்டியிருந்த கடைசி நெருங்கிய சொந்தமும் முதல் நாள் காலையிலேயே வந்துவிட்டது.

கிழவியின் செத்த வீட்டிலே பந்தம் பிடிப்பதற்கு உரித்துள்ள கொள்ளுப் பேரப் பிள்ளைகளெல்லாம் ஏனென்று தெரியாமலே, ஒருவகைக் குதூகலத்தோடு காத்திருந்தன. அன்று அவர்களும் பள்ளி செல்லவில்லை.

கிழவியின் பேரன் தர்மலிங்கம் வெளிப்படையாகவே புறுபுறுக்க ஆரம்பித்துவிட்டான், 'கிழவி இன்னும் செத்துத் துலையவில்லையே!' என்று.

இரண்டு முறை கிழவிக்குப் பால் வார்க்கக்கூட அவர்கள் தயார்ப்பட்டு விட்டனர்.



ஆனால், கிழவியோ ரப்பர் துண்டு போல ஆயுளை இழுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அது அறும் அறவேண்டியதும் தான். ஆயினும், ஏதோ ஒரு தேவையில் ஒரு நீட்டிப்பு அங்கே நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

பொன்னாச்சிக்கு எண்பது வயது.

மேலும் வாழுகிற ஆசை இல்லை அவளுக்கு.

அவளே பலருக்கும் சொல்லிவிட்டாள். 'இனிமே உசிரோட இருந்தா பூமி தாங்காது.'

நாற்பது கிலோ எடையுள்ள ஒரு சின்னக் கிழவி இந்தப் பூமிக்கு பாரமாமே!

அது வாழ்ந்து முடித்து, இனி தனக்குமோ யாருக்குமோ தேவையில்லாதுபோன பாரம்.

இருந்தும் பாசக் கயிறு வீசப்பட்டிருக்கிற அந்த நேரத்தில் அப்படி ஒரு பிரயத்தனம்.

கிழவி நோய்வாய்ப் படவில்லை. சுகதேகியாக நடமாடிக் கொண்டிருந்தவள், திடீரென விழுந்துவிட்டாள். 'கிறுதி!'

மூன்று நாட்களாகப் படுக்கையில் கிடந்தாள்

இறுதி நெருங்கியது தெரிந்தோ என்னவோ, தனித் தனியாக வந்த எல்லோரின் நச்சரிப்புகளையும் ஒதுக்கி விட்டு, ஒன்பது கொள்ளுப்பேரப் பிள்ளைகளுக்கும் பங்கு வைத்து குடியிருந்த பன்னிரண்டு பரப்பு தென்னந்தோப்பு காணியையும் கைநாட்டுப் போட்டு சாசனம் பண்ணிவிட்டாள்.

கடைசியில் எல்லோரும் திருப்திப்பட்ட ஒரு முடிவு அது.

இருந்தும் இப்போது அவர்கள் புறுபுறுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், அவள் செத்துப் போகவில்லையென்று.

கிழவிக்கு அதுவும் தெரியும்.

அவள் இந்த உலகத்திலே பழமும் தின்று கொட்டையும் போட்ட மனுஷி. அவளுக்குத் தெரியாது?

ஆயினும் அதுபற்றி அவளுக்குக் கவலையில்லை.

திடகாத்திரமாய் இருக்கிறபோதே அன்பு பாசம் வைத்த பிள்ளைகளா, பேரப் பிள்ளைகளா?

இப்போது கவலைப்பட புதிதாக ஏதுமில்லை.

‘இதுகள் இப்பிடித்தான்’,

கசப்பை இனிப்பாக்கி ஒரு போஜனம்.

மறுநாள்.

அதிகாலையிலே ஓப்பாரி கேட்டது.

பொன்னுக் கிழவி போய்விட்டாள் என்று சொல்வதற்கு வாயெடுக்கும் முன்னரே ஓப்பாரிச் சத்தத்தில் தூக்கத்திலிருந்து விழித்ததுபோல, ஜீவ அடக்கத்தில் கிடந்த பொன்னாச்சி எழுந்துவிட்டாள்.

ஓப்பாரி நின்று, பழையபடி புறுபுறுப்பு ஆரம்பித்தது.

பகல் பத்து மணிக்கு மேலே கிழவி ஏதோ அனுங்கினாள்.

எல்லோரும் அவளைச் சூழ்ந்தனர்.

“பெத்தா, என்னெண்ணை? என்ன வேணும்? ஆரைப் பார்க்க வேணும்?” அவள் இன்னும் சாகவில்லையென கொதித்துக் கொண்டிருந்த தருமு ஆதரவாகக் கேட்டான்.

“ஆச்சி கதைக்கிறா. கடைசிக் கதையாய்த்தான் இருக்கும். பாலைக் கலக்குங்கோ.” யாரோ சொன்னது கேட்டது.

கிழவிக்கும் கேட்டிருக்குமோ?

தருமு கிழவியின் முகத்துக்கு நேரே குனிந்தான்.

நெ—10

“தியா...கு...வை... தியாகுவை... கூப்பிடுங்கோ”.  
தியாகுவை கூப்பிடட்டுமாமே!

சொந்தம் பந்தம் அத்தனையும் சூழ நிற்கின்றன.  
இருந்தும் கிழவி தியாகுவைக் கேட்கிறாள்.

அது இரண்டாவது முறை. கைநாட்டுப் போட்ட  
கையோடு ஒருமுறை கேட்டாள். தியாகு அப்போது ஊரில்  
இல்லை. ஏதோ சொல்லிச் சமாளித்தார்கள். இப்போது  
மீண்டும்...

‘எதற்காக இருக்கும்?’ எல்லோருக்கும் யோசனை.

தியாகு இந்த நேரத்தில் வீட்டிலும் நிற்கமாட்டான்.  
வேலைக்குப் போயிருப்பான். வேலை அவனுக்குக் கச்சேரி  
யில். அங்கிருந்து பத்து மைல். உடனடியாகக் கூட்டி வரு  
வதானால் கார்தான் பிடிக்கவேண்டும்.

வயிறெரிந்தவாறே காரைப் பிடித்து, கச்சேரிக்குப்  
போய் தியாகுவைச் சந்தித்து விபரத்தைச் சொல்லி உட  
னடியாகக் கூட்டிக்கொண்டு வரக்கூடிய ஒருவரை  
அனுப்பிவைத்தான் தருமு.

இரண்டு மணியளவில் தியாகு வந்தான்.

சின்ன வயதில் ஓடி ஓடிப்போய் கிழவியிடம்  
பாலப்பம் சாப்பிட்ட உறவு மட்டுமே தியாகுவுக்கு.  
வளர்ந்த பின் கண்டால் சிரித்துக் கொள்கிற, ‘எப்பிடி  
ஆச்சி, சுகமாக இருக்கிறியளா?’ என்று விசாரித்துக்  
கொள்கிற, சந்தைக்குப் போனால் காய்கறி வாங்கி வந்து  
கொடுக்கிற ஒரு தொடர்புகூட.

மற்றபடி சொந்தமும் இல்லை, பந்தமும் இல்லை.  
வீடும் பக்கத்தில் பக்கத்தில் இல்லை.

அந்த வீட்டின் மோனம், சொந்தக்காரரின் மன  
இறுக்கம், மரண வாசலில் கதவை இறுகப் பற்றி நின்று  
தாமதிக்கும் கிழவியின் எத்தனம் தியாகுவைச் சிலிர்த்த  
வைக்கின்றன.



தியாகு வந்துவிட்டதைப் பலரும் ஆச்சிக்கு அறிவிக்கிறார்கள்.

ஆச்சி கண் திறக்கவில்லை.

எதற்காக அவள் தன்னை அழைத்தாள் என்று வரும் போது வழியிலே தோன்றியிருந்த புதிர் மறந்து, தனக்குள் இயல்பாய் முளை விட்ட சோகத்தோடு தியாகு கிழவியை நெருங்கினான்.

“ஆச்சி!”

தியாகு ஆதாரத்துடன் அழைத்தான்.

அப்போதும் கிழவியிடத்தில் ஒரு சலனமில்லை.

அருகிலே அமர்ந்து, நெஞ்சிலே பொத்திக் கிடந்த அவளது கைகளின் மேல் கைவைத்து, “ஆச்சி?” என மீண்டும் அழைத்தான்.

அவளது தொனியிலில்லாமல், ஸ்பரிசு சுரணையில் எழுந்தவள்போல் பொன்னாச்சி கண் திறந்தாள்.

அது தியாகுதானா என ஆராய்ந்த ஒரு நிமிடத்தின் பின் கிழவியின் கண்கள் சிரித்தன.

சுருக்கங்கள், சாக்களையினை மீறி முகத்திலும் ஒரு பிரகாசம்.

கிழவி தன் கடைசி ஆசையைச் சொல்லப் போகிறாள். அவளது பாவனையிலும், ஜாடையிலும் தியாகு காதைக் குளிந்தான்.

“தியாகு, என்றை... சாவை... நேடியோ...விலை... அறிவிக்க... வேணும்! தண்டுகை... கட்டி, நடை வெள்ளை... விரிச்சு... மேளம்... பாட்டு...”

கிழவி யோசிக்கிறாள்.

“வெடி... கொளு...த்தி...! ம்... நல்ல... பெட்டியாய்... எடுக்க... வேணும்... சருகை... ஒட்டின... வெறும்... கள்ளிப்... பலகைப்... பெட்டி... எனக்கு... வேண்டாம்!”

தியாகுவுக்கு அந்த வார்த்தைகளைத்தான் அவன் சொன்னாளா என்று சந்தேகம்.

கிழவியின் கை அசைந்து தியாகுவின் கையைத் தேடியது. கண்டுபிடித்ததும் பொத்தியிருந்த மறுகையின் உள்ளடக்கம் கைமாறியது.

“தியாகு... நேடியோ... வில... கட்...டாயம்... சொல்ல...”

“ஓம், ஆச்சி. நீ சொன்னபடியே எல்லாம் செய்யிறன்.”

“.....”

பேச்சில்லை.

குளிந்திருந்த தியாகு நிமிர்ந்து கிழவியைப் பார்த்தான்.

அப்போது அது உடலம் அல்ல - சடலம்.

கிழவி போய்விட்டாள்.

தியாகு கையை விரித்துப் பார்த்தான். கசங்கிய ஒரு சுருணை நோட்டுகள்.

எழுநூறு ரூபா.

செத்த வீட்டுக்குக் கஷ்டமில்லை. கிழவியே காசைத் தேடிவைத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறாள். பலருக்கும் திருப்தி.

இன்னும் கூடுதலாகச் சேர்த்து வைக்கவில்லையே- சிலருக்கு அதிருப்தி.

எல்லோரையும் அழைத்து பொன்னாச்சி கூறிய வற்றைச் சொன்னபின், அவளது ஆசை பற்றிய வியப்பில் சிந்தனை வயப்பட்டான் தியாகு.

சாவை தெரிந்து, உணர்ந்து அனுபவித்துச் செத்தது பொன்னாச்சி மட்டும்தான் என்று தெரிந்தது தியாகுவுக்கு.

பிறந்த அனைவருக்கும் இறப்பு நிச்சயம் என்பது எல்லோருக்கும்தான் தெரியும்.

இதில் எத்தனை பேர் மரணத்தை வரவேற்றிருக்கிறார்கள்?

சாவை வரவேற்பதற்கு என்ன தேவை?

துணிச்சலா?

துணிச்சலாயின் கிழவியிடமிருந்ததும் துணிச்சலா?

இல்லை.

பயந்தாங்கொள்ளி அவள்.

இருந்தும் இப்படி இலகுவாக, சிரித்துக்கொண்டு சாக...

அவளிடமிருந்தது துணிச்சல்ல-திருப்தி.

பணம் பண்டம் சொத்து சுகங்களோடு வாழ்ந்தவளல்ல கிழவி. இந்த நாட்டின் சராசரி பிரஜையின் தேசியவறுமை அவளுக்கும் இருந்தது.

இருந்தும்...

அவள் திருப்தியோடு செத்திருக்கிறாள்.

வகுத்தாள் வகுத்த வகையே வாழ்க்கை எனத் தெரிந்துகொண்டு வாழ்ந்த திருப்தியா அது?

இருக்கும்.

இறப்பு என்பது அவளளவில் விடுதலை அல்ல; இந்த உலகத்து அவலங்கள் இடுக்கண்களிலிருந்து தப்புதல் அல்ல; வாழ்க்கையை முடித்தல்-பூரணப்படுத்துதல்.



மரணம் இல்லையேல் வாழ்வும் பூரணம் அல்ல.

அதனாலேயே மரணம் மகத்தானது.

வாழ்க்கையில் பழமும் தின்று...

அவளுக்கு இந்த உலகம் தெரியும்.

அன்பு, பிள்ளைகளிடமிருந்துமே அவளுக்கு நிறைவாகக் கிடைத்ததில்லை.

பாசத்தையும் கணவனிடமிருந்து பூரணமாய் அனுபவித்ததில்லை.

பசியும், காமமும், மோகமும், சபலமுமே சம்சாரமாய்...

அவள் அதனுள் அழுந்தித் தெளிந்தவள்.

இதுதான்- இந்த வெறும் சுயநலப் பேய் வாழ்க்கை தான்- 'மனிதன்' என்று தெரிந்து வாழ்ந்ததே பொன்னாச்சியின் அனுபவ ஞானம்.

உலகம் ஞானவெளி.

ஞானத்தை அடைதலே வாழ்க்கை.

அதனால்தான்...

அடைந்த ஞானத்தால் இந்த வாழ்க்கையை சுகமாக நடத்திக் கொள்ளவும், முடித்துக்கொள்ளவும் முடிந்திருக்கிறது பொன்னாச்சிக்கு.

யம பயம், மரண உபாதை இல்லாமல் என்ன இலகுவான ஒரு சாவு!

கிழவியின் கடைசி ஆசைகூட மகனைப் பார்க்க வேண்டும், பேரனைப் பார்க்க வேண்டும் என்பதாக இருக்கவில்லை. மரணச் சடங்குகள் பற்றியதாகவே இருந்திருக்கிறது.

தனது மரணச் செய்தி ரேடியோவில் அறிவிக்கப்பட வேண்டுமாம், நல்லப் பிரேதப் பெட்டியில், நடை வெள்ளை விரித்து, மேளம், வெடி, தேவாரப் பாட்டுகளுடன் மயானம் சென்று தகனம் நடக்க வேண்டுமாம்!

சொன்னாளே, 'சருகை ஒட்டின வெறும் கள்ளிப் பலகைப் பெட்டி எனக்கு வேண்டாம்' என்று...

யாருக்குச் சொல்ல வரும்!

அதற்குள்ளேயே நிரந்தரமாக வாழ்ந்துவிடப் போவதைப்போல என்ன அழுத்தம்!

ஓ...

பொன்னாச்சியின் ஆசையைப் போல யாருக்காவது ஏற்பட்டிருக்குமா?

தியாகு ஆச்சரியப்பட்டான்.

ஆனாலும் அவளது மரணம் அவனுக்கொரு மர்மம்.

அவள் திருப்தியோடு செத்தாள் சரி, ஆனால், அந்த திருப்தியை அந்த அவல வாழ்க்கைக்குள் எப்படி அவள் அடைந்தாள்? பாம்ரத்தனத்துக்குள்ளும் அவளது ஞானத்தின் உற்பத்திஸ்தானம் எது? - தியாகுவுக்குத் தெரியவில்லை.

"ஆச்சி சொன்னபடி செய்யிறதெண்டால் இப்ப ரண்டாயிரம் ரூபாய் வேணும். அதொண்டும் வேண்டாம். வேணுமெண்டால் பெட்டியை மட்டும் கொஞ்சம் நல்ல பெட்டியாய் எடுக்கலாம்" என்று கூறி தருமு மறுத்தான்.

அவனைச் சூழ்ந்து நின்ற பலரும் அதைத்தான் வற்புறுத்தினர்.

தன்னிடம் எதற்காக ஆச்சி தன் ஆசைகளைக் கூறினாள் என்பது தியாகுவுக்கு அப்போது புரிந்தது.

இவர்கள் அவளின் சிதையிலும் அடுப்புக்கு விறகு எடுக்கக்கூடிய மனிதர்.

தியாகு கண்டிப்பாகச் சொல்லி விட்டான்: “நீங்கள் இந்தளவுபேரும் இருக்கக்கூடியதாய்த்தான் என்னைக் கூப்பிடுவிச்சு ஆச்சி தன்ரை ஆசையைச் சொல்லியிருக்கிறா. ஏனெண்டால், நான் தன்ரை ஆசையை தவறாமல் செய்துவைப்பெண்டு அவவுக்குத் தெரியும். ஆச்சி சொன்னபடி ஒரு குறையில்லாமல் செத்த வீடு நடக்க வேணும். உங்கள் ஒருத்தருக்கும் அப்பீடிச் செய்ய விருப்பம் இல்லையெண்டால் பார்த்துக்கொண்டு பேசாமல் இருங்கோ. இந்த எழுநூறு ரூபாயோடை மிச்சக் காசைப் போட்டு நான் செத்த வீட்டை நடத்துறன்.”

ஒரு வார்த்தையில்லை யாரிடமிருந்தும்.

“மையம் எடுக்கிறதும் நாளைக்கு மத்தியானம்தான்.”

மறுநாள்—

காலையும் மதியமும் இலங்கை வானொலியின் தமிழ்ச் செய்தி அறிக்கைக்குப் பின்னாலான மரண அறிவித்தலில் பொன்னாச்சியின் சாவுச் செய்தியும் ஒலிபரப்பப்பட்டது

‘காலஞ்சென்ற செல்லத்துரையின் அன்பு மனைவியும், சதாசிவம், பூதத்தம்பி, வேலுப்பிள்ளை, சுற்பகம் ஆகியோரின் அன்புத் தாயாரும், செல்லம்மா, பாக்கியம், சரஸ்வதி, முருகேசு ஆகியோரின் அன்பு மாமியாரும், பட்டணசபை அங்கத்தவர் தருமலிங்கம், பிரபல வர்த்தகர் தம்பிப்பிள்ளை, ஆசிரியர் நாகராஜா, உப-தபாற்சந்தோர் அதிபர் ஐயம் பிள்ளை ஆகியோரின் அருமைப்பாட்டியும் ஆகிய செல்லத்துரை பொன்னாச்சி நேற்று மாலை இயற்கை மரணம் எய்தினார். அன்னாரின் பூதவுடல்.....’

என்ன அறிவித்தல்!

என்ன உறவு வரிசை!

கணவரின் அன்பு மனைவி—

மக்களின் அன்புத்தாய்—



மருமக்களின் அன்பு மாமி—

பேரர்களின் அருமைப் பாட்டி—

இந்த 'அன்பு', 'அருமை' என்கிற அடைமொழி வார்த்தைகளுக்காகக்கூட கிழவிக்கு அந்த ஆசை தோன்றி யிருக்குமோ?

அன்புள்ளவர்கள் என்று சொல்லியதாலேயே அவர்களும்தான்— அந்த அன்பில்லாதவர்களும்— ஒரு முறை உண்மையாய் அழுது...

கிழவி தன் புத்திக்காரத்தனத்தைக் காட்டிவிட்டும் தான் செத்திருக்கிறாள்.

மாலை நான்கு மணியளவில் பிரேத ஊர்வலம் மயானம் நோக்கிப் புறப்பட்டது.

சின்ன ஊர்வலம்தான்.

ஆயினும், அதைப் பார்க்க சந்தி சந்தியாக ஜனக் கூட்டம்.

மயானத்தின் பாதித்தாரம் கடப்பதற்கே ஒன்றரை மணி நேரம் பிடித்துவிட்டது.

சரவெடி... பாட்டு... மேளம்... நடை வெள்ளை... இத்தியாதி!

தண்டிகை காவியவர்களுக்கு தோள்வலி

அவ்வளவிற்கு தண்டிகை பெரிது; வலிது. பச்சை மட்டை, வாழைத்தடல் ஜோடனை!

யாரோ நாகராஜாவை அழைத்துச் சொன்னார்கள்:

“வாத்தி, என்ன பின்னடிச்சுக்கொண்டு நிற்கிறாய். வா, வந்து கொஞ்சநேரம் தோளைக் குடு. நீ படிச்ச படிப்பு, பார்க்கிற உத்தியோகம், போட்டிருக்கிற வெள்ளை வேஷ்டி சட்டையெல்லாம் கிழவி போட்ட பிச்சைதானே! வா, வெக்கப்படாமல் வா.”

நாகராஜா தண்டிகைக்கு தோள் கொடுக்கச் சென்றான்.

நாகராஜாவை அழைத்தவனது போதை வார்த்தைகள் தியாகுவுக்கு ஒரு பாரதமே சொல்லின.

மாதத்துக்கு ஒருமுறை இரண்டு முறை எங்கெங்கோ இருந்தெல்லாம் உறவுகள் வரும்; பிய்த்துக்கொண்டு போகும். அவர்கள் மனது தெரிந்தும் ஒரு புறுபுறுப்பு இல்லாமல், ஒரு மனக்கோணல் இல்லாமல் தேங்காய், மாங்காய், முருங்கக்காய் என்றும், வேலி அடைக்க கிடுகு, அடுப்பெரிக்க தென்னம்மட்டை என்றும், இன்னும் பேரப் பிள்ளைகளுக்கும் அவர்களின் பிள்ளைகளுக்கும் ரியூஷன் கூலி, பள்ளிக்கூடக் காசு என்று பணமாகவும் கொடுத்திருக்கிறாள் பொன்னாச்சி.

இன்றைக்கு அவர்களில் பல பேரின் படிப்பும், பணமும், பவிசும் இவளது பிச்சைதான்.

‘அன்பையோ ஆதரவையோகூட பிரதியுபகாரமாக எதிர்பாராமல் இவர்களையெல்லாம் வளர்த்து ஆளாக்கி விட்டு, தன்னந்தனியாய் வாழ்ந்து, கடைசி நேரத்தில்கூட யாருக்கும் பாரமில்லாமல்தான் ஆச்சி போயிருக்கிறா.’

திடீரென அவனது மனத்தில் மின்னல்.

‘லோக சுகத்தோடு ஒட்டாமல், ஓடும் புளியம்பழமும் போல வாழ்ந்து... பலனை எதிர்பாராமல் கடமையைச் செய்துவிட்டு... துன்பத்தை இயல்பாய், துயரத்தை நியதியாய்க்கொண்டு... ஜீவிக்கிறவனுக்கு மரணத்திலும் சஞ்சலம் இல்லை.’

எங்கேயோ இதைக் கேட்டதுபோலிருந்தது.

எங்கே? எங்கே?

அவன் யோசித்தான்.

புரியவில்லை.

ஆனால், ஒன்று புரிந்தது பொன்னாச்சியின் திருப்திக்கும், அதைப் பெற்ற ஞானத்திற்குமான காரணம்.

'லோக சுகத்தோடு ஓட்டாமல் ஓடும் புளியம்பழமும் போல் வாழ்ந்து... பலனை எதிர்பாராமல் கடமையைச் செய்துவிட்டு... துன்பத்தை இயல்பாய் துயரத்தை நியதியாய்க்கொண்டு... ஜீவிக்கிறவனுக்கு மரணத்திலும் சஞ்சலம் இல்லை ஓம், இதை அறிந்தோ அறியாமலோ, உணர்ந்தோ உணராமலோ தன்ரை கடமையைச் செய்து கொண்டு ஆச்சி வாழ்ந்திருக்கிறா. அதுதான் அவன் புயலுக்குள்ளுமான அமைதி; நெருப்புக்குள்ளுமான குளர்மை; சிரித்துக்கொண்டே செத்ததற்கான திடம்; சொகுசான கௌரவமான இறுதி யாத்திரையின் ஆசை.'

மறுகணம் அவன் மனத்தில் ஞானச் சிரிப்பு வெடித்தது.

பலனை எதிர்பாராமல் கடமையைச் செய்து கொண்டு...

கடமையைச் செய்யும் களமே வாழ்க்கை.

அதை உணர்ந்தால் மரணத்திலும் சஞ்சலம் இல்லை.

சுவப் பெட்டிக்குள் படுத்துக்கொண்டு சாகவும் மனத்துக்கு தைரியம் வரும்; என்ன ஆசை இது என்று அதிசயப்படும்படியான ஆசைகளும் தோன்றும்.

பிரேதம் மயானத்தை அடைந்தபோது ஏழு மணி.

ஊர்வலம் போய்க்கொண்டிருந்த போதுகூட பின்னேரச் செய்திக்குப் பின் பொன்னாச்சியின் சாவுச் செய்தி மரண அறிவித்தலில் கடைசி முறையாக ஒலி பரப்பானது.

'காலஞ்சென்ற செல்லத்துரையின் அன்பு மனைவியும்...'



தினமணிகதிர் — 1990



## உள்ளும் வெளியும்

ஈசைமுத்துவுக்கு காய்கறி வியாபாரம்.

காலையில் அந்தச் சின்னச் சந்தையிலேயுள்ள மீன் கடைக்குப் பக்கத்தில் வண்டியை வைத்துக்கொண்டு இரண்டு மணிவரை வியாபாரம் நடத்துவான். மாலை ஆறரை ஏழு மணிக்குப் பிறகு நான்காவது அவன்யூவில் வீடுவீடாய்ச் சென்று வியாபாரம் செய்வான்.

எந்தத் தொழிலிலும் போட்டி அதிகம். வாழ்க்கை கடினமாகக் கடினமாக இந்தப் போட்டி மேலும் மேலும் அதிகரிக்கும். அதுகூடச் சில கசப்பான அனுபவங்களின் பின்னரே அவனுக்குப் புரிந்தது.

ஆயினும், எப்படியோ நான்காவது அவன்யூ வியாபாரத்தைத் தன்னிடமே தக்கவைத்துக் கொண்டான் அவன்.

மாலையில் இரண்டு மணி நேரமும், காலையில் பத்து மணி நேரமும் மொத்தமாய் ஒரு பாதிநாள் உழைத்தும் கூட அவனால் போதுமான வருமானத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை என்பது, வறுமை தன்னிடத்தில் மட்டும்தானா என்ற சந்தேகத்தையே அவனிடத்தில் கிளர்த்தியிருந்தது.

சோர்வும், நம்பிக்கையின்மும் மிகுந்ததாய் அவனுக்கு நாட்கள் கழிந்து கொண்டிருந்தன.

காலையில் விடிவிடியென எழுந்து மாம்பலம் மார்க்கட்டுக்கு ஓடி, சென்ற அதே வேகத்தில் காய்கறிகளை வாங்கிக்கொண்டு திரும்பி எட்டு மணி சுமாருக்கு வண்டியோடு வியாபாரத்துக்குப் போய்...

இந்த மாதிரி யாந்திரீகத்தனம்பட்டு போன பிச்சை முத்துவின் வாழ்க்கை திடீரென களைகட்ட ஆரம்பித்து விட்டது. அவனுக்குத் திருமணம் நிச்சயமாகியிருந்தது. அடுத்த ஐப்பசியில் அவனுக்குக் கல்யாணம்.

திசை தெரியாத பயணத்தில் கீழ்வானின் வைகறை வெளிச்சக் கோடுகளைக் கண்டு, கிழக்கைத் தெரிந்து கொண்ட கணக்காய் மெல்லிய வாழ்வுப் பிடிமானமும், நம்பிக்கையும் அடைந்தாலும், பயணத் திசை மட்டும் அப்படியேதான் இருந்தது. அவன் நினைத்து மாறிவிடுகிற பயணமா வாழ்க்கை?

அன்று மாலை வண்டியைத் தள்ளிக்கொண்டு தாண்டித் தாண்டி நான்காவது அவன்யூவை அவன் அடைந்தபோது ஐந்து மணி இருக்கும். மாடி வீடுகளின் கூரைகளில் படிந்திருந்த சூரிய ரச்மிகளைக்கொண்டு அதை அவன் கவனித்துக்கொண்டான்.

அது வழக்கமாக அவன் வருகிற நேரத்தைவிட ஏறக்குறைய ஒன்றரை, இரண்டு மணிநேரம் முன்னாடி.

அந்தப் பகுதியில் வியாபாரம் ஆரம்பித்த அத்தனை காலத்தில் எப்படி அவன் ஒருபோதும் நேரம் பிந்தியதில்லையோ, அதுபோலத்தான் நேரத்துக்கு முன்னாடியும் புறப்பட்டதில்லை.

அன்றைக்கு அது முதல் தடவை.

அம்பத்துரூில் தன் தூரத்து உறவுக்காரர் ஒருவரை அவனுக்குச் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. கல்யாணமென்றால் சும்மாவா? அதுவும் நெருங்கிய சொந்த பந்தமென்று யாரும் இல்லாதவனுக்கு.....? அதனால்தான் நேரத்தோடு திரும்பிவிடுகிற எண்ணத்தோடு அன்றைக்கு ஐந்து மணியளவில் புறப்பட்டிருந்தான்.

பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அன்றுதான் கோடை விடுமுறை ஆரம்பித்திருக்க வேண்டும் என்று அவன் யூகித்துக்

கொள்ளக்கூடிய மாதிரி, முதல்நாள் இல்லாதிருந்தது. பல புதிய சின்ன முகங்கள் வேறு. ரோட்டோரத்தில் சிறுவர் சிலர் கிரிக்கெட் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். சில சின்னப் பெண்கள் வீட்டு முற்றங்களில் பாட்மிண்டன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்,

அந்த வீதியில் நிலவக்கூடிய உறவும், பூசலும், இன்பமும், துன்பமும், திருப்தியும், ஏக்கமும் கூட அவனுக்குத் தெரியும்-மூன்று வருஷங்களாகத் தெரியும். அந்தப் பணக்கார அவன்யூவில் எத்தனை எத்தனை மனிதர்களை அவன் சந்தித்திருக்கிறான்! எத்தனை கதைகளைக் கேட்டிருக்கிறான்! அன்றைக்குப் பகல் தூக்கக் கலக்கம் போன்ற தொரு இளைத்த சோம்பல் அந்தப் பகுதி வீடுகளில் நிறைந்து சிடப்பதைக்கூட அவனால் உணர முடிந்தது. அத்தனைக்கு அந்த அவன்யூவுடன் நெருங்கிய தொடர்பிருந்தது அவனுக்கு, ஒரீயொரு புறநடையுடன்.

வீதியின் ஒரு பக்கமாக வியாபாரத்தை நடத்திக் கொண்டு சென்ற பிச்சைமுத்து, நான்காவது அவன்யூ முனையில் மறுபக்கமாகத் திரும்பி அரைவாசி வீடுகளையும் முடித்துவிட்டான்.

'நேரம் ஏழு மணி ஆகியிருக்காது போலிருக்கே!' மனத்துள் முனகிக் கொண்டான் அவன்.

வியாபாரம் அன்று மந்தம். அதனால் விரைவில் நடந்தது.

அதோ, 117-ம் நம்பர் வீடு.

அப்படியே அந்த வீட்டைத் தாண்டிப் போய் விடலாமா என்றுகூட நினைப்பு எழுந்தது அவனிடத்தில். தள்ளிய வேகத்தில் வண்டிகூட நிற்காமல் ஓடப்பார்த்தது.

ஆயினும், அதற்கு மறுதலையாகவே அவனால் கரும மாற்ற முடிந்தது. வண்டியை நிறுத்தி கேட் வாசலோடு நின்று "அம்மா! அம்மா!" என்று கூப்பிட்டான்.



அந்த வீட்டிலுள்ளவர்கள் அங்கே குடியேறி ஆறு மாதங்கள் கூட இருக்காது. எந்தக் காய்கறியை எடுத்தாலும் வாடிப்போய்விட்டது, அழுகிப்போய் விட்டது என்று ஏதாவது குறை சொல்லிக்கொண்டும், எப்படித்தான் அடக்கமாக விலையைச் சொன்னாலும் விலை ரொம்ப ஜாஸ்தி என்றும், வில்லு தாள நிற்கக் கூடியதாக நிறுத்து அதற்குமேல் கிள்ளிப்போட்டுக் கொடுத்தாலும் கூட நிறை குறைகிறதென்றும் குற்றம் கூறிக்கொண்டுமிருக்கிற அந்தத் தடித்த வீட்டுக்கார அம்மாளை ஏனோ அவனுக்குப் பிடிக்காது.

அந்தத் தெலுங்குக்காரி நன்றாகவே தமிழ் பேசினாள். தெலுங்கிலிருந்து தமிழ் மாற்றக் குடும்ப மொன்றின் கடைசித் தலைமுறை அவள். பிள்ளைகள் தமிழ் படித்தார்கள். இருந்தும் அந்த வீட்டுக்கார அம்மாளின் பேச்சிலே உச்சரிப்பிலே ஏதாவது குறை குற்றம் கண்டு மனதுக்குள் சிரித்து தன் பழியைத் தீர்த்துக் கொள்வான் பிச்சைமுத்து.

இவ்வாறு, ஏனோ பிடிக்காது என்றிருந்த நிலை மாறி, இதற்காகத்தான் பிடிக்காது என்று திண்ணப் பட்டதிலிருந்து, அந்தப் பிடிக்காது என்பது வெறுப்பாகவே மாறிவிட்டது அவனிடத்தில்.

அவனுக்குக் கால் ஊனம். தாண்டித் தாண்டித்தான் நடப்பான். அவன் முன்னால் இல்லாத சமயங்களில யாரும் நொண்டியென்று சொல்லட்டும்... அப்படிச் சொல்லவும்தான் செய்தார்கள். ஆனால், முகத்துக்கு முன்னாலேயே அப்படி அழைப்பதென்றால்...?

அந்த வீட்டுக்காரி, “ஏய், நொண்டி! கோவா கிலோ என்ன விலை?”, “கிலோ வெங்காயம் என்ன விலை, நொண்டி?” என்றுதான் கேட்பாள்.

அவளுக்கு வயது நாற்பதுக்கும் மேலே. தலையில் நரையோடத் தொடங்கிருந்தது. உருவத்தில் திருவாரூர் தேர். படித்தவன் போலவும்தான் தோன்றினாள்.

இருந்தும் இப்படி மனித மனங்களின் நொய்மை தெரியாமல் அநாகரிகமாய் நடந்து கொள்கிறாளே என்று உள்ளுக்குள்ளாய்க் கவலைப்பட்ட சிறிது காலத்துக்குப் பிறகு, குறிப்பாக கல்யாணம் நிச்சயமான பிற்பாடு, “அம்மா, எம் பேரு பிச்சைமுத்து, அம்மா. பிச்சை முத்துன்னு கூப்பிடுங்க. இல்லை, பிச்சைனு கூப்பிடுங்க. ஆனா, நொண்டி நொண்டினு மட்டும் கூப்பிடாதீங்கம்மா” என்று பணிவாகச் சொல்லியும் பார்த்தான்.

அவள் கேட்கவில்லை.

“ஏன், நீ நொண்டியில்லையா?” என்று திருப்பிக் கேட்டுச் சிரித்தாள்.

அவள் அப்படிக்கூப்பிடுவதோ, அவ்வாறு கேட்டதோகூட அல்ல. அவள் சிரித்தவிதமே பெரிய இம்சையாய், பெரிய டரிகசிப்பாய் வேகிப் போனான் பிச்சைமுத்து.

அதனால்தான், அந்த 117-ம் நம்பர் வீடு நெருங்குகிற ஒவ்வொரு நாளிலும், தான் அடைந்துகொள்ளக்கூடிய மனவேதனையைத் தவிர்க்க வேண்டியே, அந்த வீட்டைத் தாண்டி அவளது முக தரிசனத்தைச் சந்திக்காமல் அப்பால் போய்விடலாமா என்று அவனது மனம் எண்ணும்.

அப்படி அந்த வீட்டின் முன்னே நிற்காமல் அவன் போயுமிருக்கிறான். ஆனால், அதைச் செய்வதற்கும் அவனை அவள் விடமாட்டாள். “ஏய், நொண்டி! என்ன, கூப்பிடாமல் போயிட்டியே! நாளைக்குச் சமையலுக்கு வீட்டில் வெங்காயம் மிளகாகூட இல்லை: வண்டியை இழுத்துக்கொண்டு வா இங்க, ஏன் கூப்பிடாமல் போனே? நாங்க தர்ரது பணமில்லையா?” என்று வாசலில் வந்து நின்று சத்தம் வைப்பாள்.

மற்றைய வாடிக்கைகாரர்களுக்காகவே தன் ரோஷத்தைக் காட்டாமல் அவளை மதிக்க வேண்டிய கட்டாயத்தைப் புரிந்திருந்தானாகையால், தன்னை நிதானித்துக்

கொண்டு மௌனியாகி, அவளைவிடவும் புத்திசாலித்தனமாக நடந்துவிட்டிருக்கிறான் அவன்.

அன்றைக்கும் அந்த நினைப்புத்தான் தாமதமாகவேனும் அவனிடத்தில் ஏற்பட்டது. 'சரி, எப்படியோ சொல்லித் தொலையிறாள்' என்று மனத்துள் எண்ணியபடி, வீட்டிலிருந்து யாரும் வெளிவராமல் போகவே மீண்டும், "அம்மா! காயீ..." என்று குரல் கொடுத்தான் அப்போதும் கதவு திறக்கப்படவில்லை. பதிலும் இல்லை.

கேட் பூட்டப்படாததைக்கொண்டும், ஜன்னல் கதவுகள் திறந்திருந்ததைக்கொண்டும் வீட்டு மனிதர்கள் உள்ளேதான் இருக்கிறார்கள் என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட பிச்சைமுத்து, இன்னும் வீட்டை நெருங்கி நின்று அழைக்கின்ற எண்ணத்தோடு வாசலுக்கு வந்தான்.

அவன் அழைக்க வாயெடுக்கிற நேரம், அவசர அவசரமாக கேட்டைத் திறந்துக்கொண்டு உள்ளே வந்த இளம்பெண்ணொருத்தி அவனை விலகிக் கொண்டு முன்னே நடந்தாள். பின் கதவோரம் நின்று வண்டியிலிருந்த காய்கறிகளை நன்றாக ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு கதனவச்சாத்தினாள்.

அந்த வீட்டுக்காரியின் -ஹாஸ்டலில் தங்கிப் படித்துக் கொண்டிருந்த மகளாயிருக்கலாம். அதே மாதிரி குண்டாய்..... அதே மாதிரி உருண்டை முகமும், பெரிய கண்களுமாய்.....!

உள்ளே பேச்சுக் குரல் கேட்டது.

"அம்மா!"

.....

"அம்மோவ்!"

"என்ன, ராதி? இப்பதான் குளிக்க ஆரம்பிச்சிக்கு கேள். என்ன வேணும்?"



“காய்கறி வண்டி வந்திருக்கும்மா”.

“வேணாமனு சொல்லு”.

“நல்ல முருங்கைக்கா இருக்கும்மா. பார்க்கவே ஆசையாயிருக்கு. வாங்கவா?”

“வேணாம், ராதி. நமக்கு வழக்கமா காய்கறி தர்ற நொண்டி இப்ப வரும். அவங்கிட்டயே வாங்கிக்கலாம்.”

“முருங்கைக்காயை மட்டுமாச்சும் இவங்கிட்டே வாங்குவமே?”

“நொண்டியும் நல்ல காய்கறியாத்தான் கொண்டு வரும். அதோட, பாவம், கால் ஏலாத நிலையிலும் உழைச்சுப். பிழைக்கிறான். அவங்கிட்டயே வாங்கிக்கலாம். போய், காய்கறி வேணாமனு இவனை அனுப்பிட்டு வா, போ”.

எல்லாவற்றையும் வாசலில் நின்று கேட்டுக்கொண்டிருந்த பிச்சைமுத்துவுக்கு மேனி சிலிர்த்தது. கண்களில் நீர் கசிந்தது. “நான் நொண்டிதாம்மா வந்திருக்கேன்” என்று அதில் நின்றபடியே கத்த வேண்டும் போலிருந்தது. அடக்கிக்கொண்டான்.

அவள் தெலுங்குகாரி, கன்னடக்காரி, மராட்டிக்காரி, குஜராத்திக்காரி யாராயினும் என்ன? அவள் படித்தவள், கர்வி, பணக்காரி, வாய்க்கொழுப்புள்ளவளாய் எப்படியிருந்தாலும் என்ன? அவள் இரக்கப்படத் தெரிந்தவள்.

மனிதர்கள் எத்தனை விதம்! அதிலே இவள் ஒருவிதம். இத்தனை காலத்தில் சந்துக்காத புதுவிதம். இறுதியில் அவளையும் அவன் புரிந்துகொண்டான்.

உள்ளும் வெளியும் வெவ்வேறான, பல உள்ளும் பல வெளிகளும் உள்ள மனிதர்கள் கூட உண்டு. இதிலே இவள் உள்ளும் வெளியும் மட்டும் வேறானவள். இதிலேயுள்ள நல்ல அம்சம் எதுவெனில், இவளின் உள்ளுள் இரக்கம் நிறைந்திருந்ததுதான்.

அதைத் தெரிந்துகொண்ட பின்னால் பிச்சைமுத்து விடத்தில் காழ்ப்பில்லை, கசப்பில்லை.

இன்னும் இரண்டு மூன்று வீடுகளே பாக்கியிருந்தன. அவற்றை முடித்துக்கொண்டு நேரே போய், சந்தியிலே டி குடித்து, பீடியும் புகைத்துக்கொண்டு அந்த 117-ம் நம்பர் வீட்டுக்கு சிறிது நேரத்தில் அவன் திரும்பி வருவான்.

அப்போது அந்த வீட்டுக்காரி, 'ஏய், நொண்டி, இந்த அழகின தக்காளி கிலோ என்ன விலை?' என்று வழக்கம்போலவே அவனை விளித்துக் கேட்கக்கூடும்.

பரவாயில்லை.

இனிமேல் அது அவனது நெஞ்சைத் தைக்காது.

பிச்சைமுத்து வெளியே வந்து அடுத்த வீட்டை நோக்கி வண்டியைத் தள்ளினான்.

தினமணி கதிர்—1991

1992















தேவகாந்தன்'ன்



இலக்கியச் சிந்தனை தேர்வு  
1992

(உள்ளும் வெளியும்)

கல்கி நினைவு சிறுகதைப்  
போட்டிப்பரிசு

1993

(ஞானத்தீ)

உட்பட

ஆசிரியரின் தேர்ந்த  
பதினாறு சிறுகதைகளின்  
தொகுப்பு

105.00

CHEMADU